

Ngưu Ma Vương Cật Văn Tử

Contents

Ngưu Ma Vương Cật Văn Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	22
4. Chương 4	25
5. Chương 5	35
6. Chương 6	44
7. Chương 7	52
8. Chương 8	60
9. Chương 9	68
10. Chương 10	75

Ngưu Ma Vương Cật Văn Tử

Giới thiệu

Tính tình lạnh lùng, sắc mặt vĩnh viễn không có biểu tình, chỉ thích giết người cùng ân ái – Chiến thần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguu-ma-vuong-cat-van-tu>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Trời còn chưa sáng, cả vùng đất rộng lớn vẫn chìm trong bóng tối Lạc Á đã rời giường đi lấy nước ở một chỗ rất xa bên ngoài thôn.

Lạc Á là một cô nhi, cha mẹ cậu mấy năm trước đều đã nhiễm bệnh qua đời, giờ không còn thân nhân nào nữa. Cuộc sống của cậu chỉ có một thân một mình, dựa vào giúp người trong thôn lấy nước cùng làm một vài việc vặt đổi một ít lương thực nuôi sống bản thân, là một hài tử rất đáng thương.

Dựa vào ngôi sao trên bầu trời chỉ đường, thân thể nhỏ gầy đơn bạc gánh hai thùng gỗ lớn, kiên định đi từng bước một trên đường núi gập ghềnh khó khăn. Phải đi qua ngọn núi này mới nhìn thấy bờ sông, mỗi một lần lấy nước đều rất mất thời gian, cho nên trong thôn người có tiền một chút đều không muốn tự mình đi, mới để cho cậu có cơ hội lấy nước về bán.

Mệt quá! Lạc Á đột nhiên dừng lại thở hổn hển, đặt hai thùng gỗ lớn trên vai xuống, định nghỉ ngơi một lát. Mỗi ngày đều phải đi lấy nước nên cậu sớm đã thành thói quen, nhưng cậu ít khi được ăn no nên thân thể rất yếu ớt, chỉ đi nửa ngọn núi đã cảm thấy mệt mỏi.

Đưa tay lau mồ hôi trên mặt, Lạc Á nhẹ nhàng thở ra một hơi, hôm nay cũng có rất nhiều việc phải làm, đầu tiên phải lấy nước đưa tới nhà thôn trưởng, còn phải đi giúp đại thúc nhà bên cho bò ăn, buổi chiều còn phải đến nhà Mã Lệ đại thẩm giúp một tay.

Một cuộc sống rất khó khăn, cũng may trong thôn mọi người thấy cậu đáng thương nên cho cậu công việc để làm, nếu không cậu đã sớm chết đói rồi!

Mặc dù rất khổ, nhưng Lạc Á không oán trời trách người, cậu cho rằng đây là khảo nghiệm của trời cao, chỉ cần cậu cố gắng thì nhất định sẽ có được hạnh phúc. Hơn nữa cậu tin tưởng cha mẹ sẽ ở trên trời cũng sẽ phù hộ cho cậu, cậu muốn cố gắng sống thật tốt, không thể để cho cha mẹ đã mất phải thất vọng.

“Lạc Á, cố gắng lên!”

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn điểm mấy nốt tàn nhang lên, nở một nụ cười sáng lạn, Lạc Á tự nhủ, lúc mệt mỏi cậu sẽ tự cổ vũ mình như vậy.

Lạc Á lần nữa nhắc hai thùng gỗ nặng nề lên, trong đêm tối tiếp tục đi về phía trước, trên đường không nghỉ ngơi nữa, một hơi đi qua ngọn núi lớn, rất nhanh liền thấy một con sông nhỏ thanh tịnh. Đến gần, chẳng qua là...

Lạc Á khẽ cau mày, bờ sông giống như có một người, hơn nữa dường như... đang khóc!

Nhờ ánh sáng mờ nhạt của những ngôi sao trên bầu trời, Lạc Á miễn cưỡng thấy rõ tướng mạo người kia, đó là một tiểu nam hài tóc vàng so với cậu còn nhỏ hơn, thoát nhìn chỉ chừng mười tuổi, bộ dáng vô cùng đẹp, đơn giản giống như từ một bức họa bước ra. Chẳng qua là trên khuôn mặt xinh đẹp vô cùng kia vương đầy nước mắt, tiểu nam hài khóc rất thương tâm, tựa hồ gặp chuyện ủy khuất rất lớn.

Lạc Á tâm địa thiện lương lập tức đi tới, lần nữa để thùng gỗ lớn trên vai xuống, ngồi đối diện tiểu nam hài dưới đất, ôn nhu hỏi: “Tiểu đệ đệ làm sao vậy, tại sao lại khóc?”

Tiểu nam hài hơi ngẩng đầu lên, lộ ra một đôi mắt lấp lánh như ngọc lưu ly, trong đêm tối phát ra ánh sáng thật đẹp mắt.

Lạc Á lấy làm kinh hãi, ánh mắt thật đẹp, nhân loại làm sao có thể có ánh mắt xinh đẹp lạ thường như vậy?

“Người là ai?”

Tiểu nam hài nhìn chằm chằm cậu, thấy quần áo cậu rách rưới cùng hai thùng gỗ rách nát bên cạnh, đoán là đứa trẻ nhà nông phụ cận tới lấy nước.

“Ta tên là Lạc Á, còn người?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường cười lên nhìn ôn nhu hơn nhiều.

“Ta... ta tên là Lộ Á.” Tiểu nam hài xác định cậu không có ác ý, do dự một chút mới trả lời.

“Thật là trùng hợp, tên chúng ta trong đều có chữ ‘Á’. Chúng ta có thể làm bằng hữu được không?” Lạc Á cao hứng đề nghị.

“Người muốn cùng ta làm bằng hữu?” Trong ánh mắt tựa ngọc lưu ly thoáng qua một tia kinh ngạc.

“Dĩ nhiên, nếu như người không ngại, bắt đầu từ bây giờ chúng ta sẽ là bằng hữu!”

“Người là người đầu tiên muốn cùng ta làm bằng hữu.”

Lộ Á lộ ra biểu tình kỳ quái, “Không thể nào! Đáng dấp người xinh đẹp khả ái như vậy, nhất định có rất nhiều người thích người, muốn cùng người làm bằng hữu mới phải.”

Lạc Á nói là lời thật lòng, cậu chưa từng thấy qua hài tử đáng dấp xinh đẹp đến vậy, ngay cả tiểu thiếu gia nhà thôn trưởng cũng không đẹp bằng một phần trăm của y.

“Không có, tất cả mọi người đều ghét ta, trên đời này căn bản không có người thích ta...” Lộ Á đứng bật dậy, vừa nói vừa khóc, bộ dáng y đáng thương cực kỳ, làm người ta rất muốn yêu thương.

“Sẽ không! Tuyệt đối sẽ không có người ghét người, người đừng khóc nữa mà!” Lạc Á vội vàng an ủi y, vươn bàn tay thô ráp vỗ nhẹ lên tấm lưng đơn bạc của y.

“Không phải vậy, người không biết tất cả mọi người đều ghét ta, phụ thân không muốn ta, mẫu thân hận ta, Thước Tư, Hắc Tư cũng hận ta...” Lộ Á lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp cũng đầm lệ.

Y biết mình không nên khóc trước mặt một đứa trẻ, lại càng không nên nói cho cậu ta biết bí mật của mình, nhưng y thật sự rất khổ sở!

Thước Tư cùng Hắc Tư đều căm ghét y, còn vì hai nhân loại dê tiện kia mà cùng y trở mặt, phụ thân cũng lần tránh y, còn mẫu thân... nữ nhân kia sớm đã hận y thấu xương, ngày đêm suy nghĩ cách giết y.

Y đột nhiên cảm thấy mình thật đáng thương, người thân không phải ghét y thì chính là hận y, y sống như vậy có ý nghĩa gì...

“Thật đáng thương! Đừng khóc, bọn họ không cần người, ta cần người. Sau này ta chính là bằng hữu tốt nhất của người, ta sẽ vĩnh viễn đối tốt với người, vĩnh viễn cũng không ghét bỏ người.”

Lạc Á đau lòng ôm lấy y, nhẹ nhàng vỗ nhẹ trên lưng y, liều chết an ủi y. Mình đã coi là đáng thương, không nghĩ tới có người so với mình còn đáng thương hơn!

“Ừ...”

Lộ Á nhỏ gầy ở trong ***g ngực cậu khóc rất lâu mới ngượng ngừng đẩy cậu ra. Y đã rất lâu không khóc đến vậy, rất mất thể diện!

“Cám ơn người.”

Lộ Á lau khô nước mắt trên mặt, chân thành nói lời cảm ơn với Lạc Á ôn nhu thiện lương.

“Không cần khách khí, cái này cho người, rất ngọt đó, người ăn rồi những phiền não sẽ không còn nữa.”

Lạc Á từ trên người móc ra một viên đường đưa cho Lộ Á, đây là hai ngày trước cậu giúp chút việc đồng áng nên được người ta cho, vẫn luyện tiết không ăn.

“Cám ơn... thật ngọt!”

Lộ Á đem đường bỏ vào trong miệng, lập tức kêu lên.

Lạc Á khẽ mỉm cười, nhìn y không hề khổ sở nữa, cậu mới an tâm.

“Người tại sao không ăn?”

Lộ Á nhìn cậu nghi ngờ.

“Chỉ có một viên.” Lạc Á ngượng ngừng cười cười.

“Người đối với ta thật tốt!”

Lộ Á cảm động cực kỳ, nhìn cậu đáng vẻ hân nghèo túng, rất khó mới có một viên đường, nhưng cậu ấy lại đem viên đường duy nhất ấy cho mình ăn. Đây là tình cảm vĩ đại dường nào, thật là một hảo hài tử hiếm thấy!

“Người là bạn tốt của ta, ta đối tốt với người là đương nhiên.”

“Người thật là một người tốt!”

Lộ Á tán dương, nếu như hai người đáng ghét kia, nhất là quốc vương Hoa Thủy Tiên có thể tốt giống như Lạc Á vậy, ta cũng sẽ không ghét bọn họ như vậy.

Lạc Á xấu hổ gãi gãi đầu, bảo: “Đúng rồi, sau này nếu như người có chuyện gì không vui liền hướng Thần Hậu khẩn cầu, người sẽ phù hộ cho người, giúp người giải quyết hết thủy phiền não.”

“Người là tín đồ của Thần Hậu?”

Trong mắt Lộ Á lóe lên một tia kỳ quái, nhưng Lạc Á lại không chú ý tới.

“Ừ, ta thích nhất Thần Hậu, mỗi lần có chuyện không vui ta đều hướng Thần Hậu khẩn cầu, tâm tình lập tức tốt lên.” Lạc Á mỉm cười gật đầu, người của cả đại lục đều sùng bái Thần Hậu, Thần Hậu là vị thần vĩ đại nhất thiện lương nhất trên đời này.

“Thần Hậu thật tốt như vậy sao? Nhưng có người nói Thần Hậu rất bá đạo, rất đáng ghét...”

“Ai nói! Thật đáng ghét, lại dám nói như vậy về Thần Hậu vĩ đại, cha mẹ ta trước kia có nói qua, Thần Hậu là vị thần ôn nhu nhất xinh đẹp nhất trên đời này, tuyệt đối không thể hoài nghi Thần Hậu, bất kính đối với Thần Hậu.” Lạc Á tức giận phản bác, vẻ mặt đầy kích động. Cậu tuyệt đối không cho phép có người vũ nhục Thần Hậu hoàn mỹ nhất trong lòng cậu!

“Lạc Á...” Lộ Á nhìn cậu với ánh mắt cực kỳ cảm động. Y thật thích đứa nhỏ này, cậu ấy quá thiện lương, thật là đáng yêu, Chu Lợi Dịch cùng An Dịch Mỹ Áo căn bản không có biện pháp so sánh với cậu, nếu như mình có thể có một đứa con dâu như vậy...

“Có! Âu Tư không phải còn chưa có vợ sao, hử và Lạc Á rất xứng đôi, không bằng... A, cứ làm như thế đi!”

Lúc này, phía đông lộ ra những tia sáng đầu tiên, trời đã bắt đầu sáng.

“Lạc Á, ta phải đi, nhưng người yên tâm, chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Lộ Á từ dưới đất đứng lên, vỗ vỗ áo choàng màu trắng làm từ satanh rất đổi hoa lệ trên người, hướng người bạn đầu tiên trong cuộc đời y nói lời từ biệt.

Y luôn luôn là kẻ ân oán phân minh, nếu như có người đối với y tốt, y sẽ hồi báo đối phương gấp bội, nếu như có người đối với y xấu, y cũng sẽ đáp trả gấp bội. Lạc Á đối với y tốt như vậy, y nhất định phải hồi báo cậu thật tốt, cho cậu hạnh phúc!

“Hảo, người mau trở lại nhà đi, đừng để cho người nhà lo lắng, ta cũng phải lấy nước về, nếu không sẽ không kịp đưa đến nhà thôn trưởng.” Lạc Á gật đầu cười nói.

“Gặp lại sau!” Lộ Á vẫy tay từ biệt, ngay sau đó biến mất.

Lạc Á nhất thời ngẩn ra, bị dọa sợ đến trợn mắt há mồm, Lộ Á thế nào mà đột nhiên đã không thấy tăm hơi? Chẳng lẽ... y không phải là người!

Suy nghĩ một chút Lộ Á thật không giống người phạm, đáng đáp y quá đẹp, còn có ánh mắt của y...

Lộ Á chẳng lẽ là vị thần ở con sông này? Không nghĩ tới mình lại có cơ hội cùng thần linh nói chuyện!

Lạc Á ngạc nhiên nửa ngày mới lấy nước trở về, cậu còn không biết điều kỳ lạ này sẽ thay đổi số mạng cả đời của cậu. Từ giờ trở đi cậu đã không còn là một tiểu nam hài loài người bình thường, cuộc đời của cậu đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất...

.
. .
. .
. .

Thần Vương Vụ Đông cùng Thần Hậu Mai Ti Lộ Á có rất nhiều con trai, ưu tú nhất là ba con trai lớn, tam bào thai (sinh ba) cực kỳ nổi danh: trưởng quân ban ngày Minh thân Thước Nhĩ Thác Tư, quân lý đêm tối Âm thân Hắc Nặc Lô Tư, còn có Chiến thần yêu thích chém giết Âu Cách Phỉ Tư.

Trong tam bào thai xuất sắc nhất chính là Minh thần Thước Nhĩ Thác Tư, Thước Nhĩ Thác Tư là mỹ nam tử đệ nhất thần giới, lãnh khốc ưu tú, hoàn mỹ vô cùng. Hắn trước đây không lâu bất chấp sự phản đối của Thần Hậu, cưới đại anh hùng của loài người mà Thần Hậu cực kỳ căm ghét Thánh Đức Thái tử Chu Lợi Dịch? Haizz, làm cho Thần Hậu tức gần chết, thiếu chút nữa cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ.

Lão nhị Hắc Nặc Lỗ Tư là đại *** thú xú danh lan xa trong tam giới, xấu xí, tham sắc như mệnh, các tuấn nam mỹ nữ trong tộc đều bị hắn bắt tới địa ngục *** loạn chơi đùa. Trọng yếu nhất là đáng dấp hắn xấu xí vô cùng, dữ tợn đến ngay cả mẫu thân là Thần Hậu cũng thấy sợ hãi, từ nhỏ đã không thích.

Hắn trước đây không lâu cũng đã có bạn lữ chung thân, đối phương là một nhân loại, cũng là một nam nhân. Người này so với Thánh Đức Thái tử còn nổi danh hơn, là mỹ thiếu niên đệ nhất của loài người, đỉnh đỉnh đại danh Quốc vương Hoa Thủy Tiên An Dịch Mỹ Áo.

Thần Hậu cũng ghét An Dịch Mỹ Áo? Nói ghét còn là khách khí, thật ra thì Thần Hậu đối với hắn hận thấu xương, hận không thể đem hắn băm thầy vạn đoạn. Nhưng hết lần này tới lần khác Hắc Nặc Lỗ Tư lại thương hắn tận xương, vì hắn mà cùng Thần Hậu trở mặt, hại Thần Hậu thiếu chút nữa tức điên!

So với hai ca ca, danh tiếng Âu Cách Phỉ Tư ít hơn một chút, nhưng cũng cùng nhị ca Hắc Nặc Lỗ Tư một dạng tiếng xấu vang xa, người người sợ hãi. Bởi vì là Chiến thần, hắn bách chiến bách thắng, đặc biệt khát máu, người bại trong tay hắn chưa từng sống sót, hắn có lần từng đem trên trăm vạn ma binh toàn bộ không chừa một mống giết sạch sẽ, kinh động toàn bộ tam giới.

Đừng tưởng rằng hắn thích giết chóc liền cho là đáng dấp hắn rất hung ác xấu xí, hoàn toàn ngược lại, hắn di truyền bề ngoài hoàn mỹ của Thần Vương, là mỹ nam tử siêu cấp hiếm thấy, là đối tượng trong lòng của chúng nữ thần. Chẳng qua là hắn quá tàn khốc vô tình, cho nên tất cả mọi người sợ hắn, ít người dám đến gần hắn.

Âu Cách Phỉ Tư chưa lấy vợ, chỉ ở trong cung điện nuôi một đám sủng cơ thị thiếp đặc biệt giúp hắn giải quyết sinh lý. Bởi vì ở hình dạng thú hắn là ngư hình, lại ở tại Ngư Giác cung, cộng thêm hắn dị thường khát máu, cho nên còn có một danh xưng là Ngư Ma vương...

Phía đông biển rộng, rất ít người dám đến, bởi vì chiến thần Âu Cách Phỉ Tư ngụ ở đáy biển. Đáy biển sâu mấy vạn trượng có một tòa cung điện to lớn màu xanh da trời, vô cùng sang trọng hùng vĩ, còn tỏa ra ánh sáng chói mắt, tựa như một viên trân châu màu lam, xinh đẹp vô cùng. Cung điện tạo hình rất kỳ lạ, tựa như một đầu trâu to lớn, trên nóc điện còn có hai sừng thiết giác sắc bén cứng rắn.

Chủ nhân cung điện cũng có một đôi sừng trâu cứng rắn bén nhọn, trên gương mặt tuấn mỹ lại có một vết thương kinh người, vết sẹo kinh khủng chạy dọc từ trên mắt trái xuống, cũng may không phạm vào con ngươi.

Con người kỳ lạ màu xanh cùng mái tóc màu bạc lạnh như băng, tản ra hơi thở cao ngạo, làm cho người ta không tự chủ được mà sợ hãi. Bên má trái hắn có một đồ đằng kỳ quái sắc tím, cùng khắc ấn tia chớp trên trán giống nhau, hắn là con trai thứ ba của Thần Vương — Chiến thần Âu Cách Phỉ Tư. (Ai không tưởng tượng được thì xem hình ở phần giới thiệu nha, đó là hình của anh chiến thần Âu Tư đó)

Con người màu xanh thần bí một mực nhìn phương xa, không biết đang suy nghĩ gì...

“Điện hạ, ta hầu hạ người không vừa lòng sao?”

Nữ thần nằm trên đùi hắn vốn đang ra sức liếm hùng căn, lúc này lại ngược mắt nhìn lên, mày liễu hơi nhíu, nũng nịu hỏi.

Âu Cách Phỉ Tư thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn khuôn mặt diễm lệ quyến rũ lại phong tình vạn chủng của nàng, lúc này mới nhớ tới mình nằm ở trên giường, đang để cho ái thiếp Thủy thần Ái Phù khẩu giao.

Nhưng càng ngày càng vô vị, khuôn mặt xinh đẹp này đã không gợi dậy nổi thú tính của hắn nữa!

“Điện hạ thật đáng ghét, người ta cố gắng phục vụ người như vậy, người lại thất thần.”

Ái Phù mím đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, gắt gỏng oán trách, ngọc thể tuyết trắng đầy đặn nóng bỏng dựa vào trong ***g ngực cường tráng của hắn.

Âu Cách Phỉ Tư không nói gì, ánh mắt lại nhìn về phía trước, tiếp tục thất thần...

Ái Phù tức giận nghĩ, sao hắn luôn không hiểu phong tình như thế chứ, càng không thể lý giải là, tại sao nàng lại thích hắn như vậy!

Nàng là con gái của nữ thần biển, là công chúa tôn quý của đại dương, nàng có thể ở trong cung điện của mẫu thân hưởng thụ rất nhiều nam thần theo đuổi lấy lòng, nhưng lại cam tâm tình nguyện ở chỗ này làm một thị thiếp, chỉ vì nàng thương hắn!

Mặc cho tới bây giờ hắn không hề đối với nàng nói qua một lời yêu, cũng không cho nàng bất kỳ hứa hẹn nào, nhưng nàng nguyện ý chờ! Nàng tin chắc bằng sự xinh đẹp cùng chân tình của mình, một ngày nào đó có thể cảm động hắn, làm cho hắn cũng yêu thương nàng.

Nhưng hắn thật lạnh lùng, luôn làm cho người ta không nắm bắt được! Tất cả mọi người đều nói Đại vương tử Thuộc Nhĩ Thác Tư lãnh mạc nhất thiên giới, là kẻ cao thâm nhất khó lường nhất, mà Nhị vương tử Hắc Nặc Lỗ Tư lại là người đáng sợ nhất thiên giới. Nhưng nàng cảm thấy nam nhân trước mắt mới là lạnh lùng nhất trên đời, khiến người ta đoán không ra, hắn so với bất luận kẻ nào cũng đáng sợ hơn...

“Ban ngày ban mặt mà các người đang làm cái hử!”

Bỗng dưng, không trung vang lên một tiếng rống giận dữ, một vị nữ thần xinh đẹp vô cùng được bao bởi kim quang lấp lánh xuất hiện giữa không trung.

Nhìn con trai cùng thị thiếp thân thể trần truồng dính sát vào nhau, ban ngày ở tấm cung mải mê chơi bời, con người lưu ly xinh đẹp chói mắt tới lại. Âu Tư quả nhiên cần một hảo thê tử, nhìn hắn bây giờ bao nhiêu phóng đảng, mặc dù nam nhân thần tộc luôn luôn háo sắc phong lưu, tất cả đều phóng đảng không kiềm chế được!

“Tiểu thần tham kiến Thần Hậu.”

Ái Phù kinh hoảng, lập tức nhảy xuống giường, trong nháy mắt biến ra y phục mặc vào, quỳ trên mặt đất cung kính hành lễ.

Tại sao Thần Hậu đột nhiên lại đến, nàng hầu hạ Tam vương tử nhiều năm, chưa từng thấy qua Thần Hậu tự mình đến Ngưu Giác cung, mục đích chuyến đi này của Thần Hậu không đơn giản, xem ra sắp có đại sự phát sinh...

Âu Cách Phỉ Tư thấy mẫu hậu cũng không xuống giường hành lễ, thậm chí ngay cả một chút phản ứng đều không có, tiếp tục nhìn phía trước ngẩn người.

Thần Hậu thấy vậy, thiếu chút nữa tức chết, đã lâu không thấy tên tiểu tử thú vị này, hắn vẫn là đáng vẻ đáng chết như thế. Tại sao các con toàn bộ đều di truyền từ Vương Đông, không có một đứa bình thường chứ.

“Ngươi, đứa con bất hiếu này, thấy mẫu hậu tới cũng không hành lễ, có phải muốn bị đánh hay không!”

Thần Hậu cảm tức bay đến trước mặt hắn, không để ý hình tượng đá con trai anh tuấn một cước, để lại trên ***g ngực cường tráng của hắn một dấu giày.

Âu Cách Phỉ Tư rốt cuộc có phản ứng, nhưng lời nói ra làm cho Thần Hậu càng thêm tức giận.

“Ta muốn ngủ một chút, người có chuyện gì thì nói với Ái Phù, chờ ta tỉnh lại nàng sẽ chuyển lời cho ta.”

Âu Cách Phỉ Tư nói xong kéo chăn che kín hạ thể, lật người đưa lưng về phía Thần Hậu, thản nhiên ngủ.

“Ngươi... tên tiểu tử thói nhà người lại dám đối với ta như vậy, chờ ta đi gọi Vương Đông tới...”

Thần Hậu giận dữ lôi đĩnh, quyết định kéo trượng phu tới, nàng biết những đứa con trai này sợ nhất chính là trượng phu mình.

“Xin hỏi mẫu hậu có chuyện gì?”

Âu Cách Phỉ Tư chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi dậy, không cam lòng hỏi. Hắn biết mẫu hậu đột nhiên đến tìm tuyệt đối không có chuyện tốt, cho nên né tránh làm bộ muốn ngủ, nhưng cái biện pháp này xem ra không thể dùng được.

Ái Phù quỳ trên mặt đất căn bản không dám mở miệng, không có sự cho phép của Thần Hậu cũng không dám đứng lên, Thần Hậu tính khí vô cùng cổ quái, không cẩn thận chọc giận nàng sẽ bị trừng phạt.

“Ta gặp được một hài tử vô cùng khá, ta muốn ngươi lập tức cưới vợ.”

Thần Hậu ra lệnh.

Nghe vậy, cả Âu Cách Phỉ Tư lẫn Ái Phù đều lấy làm kinh hãi, nhất là Ái Phù. Một mực đợi ở bên người Ngưu Ma vương, dụng tâm phục vụ, chính là hy vọng có một ngày hắn có thể lấy mình, hôm nay Thần Hậu muốn hắn khác cưới người khác, nàng làm sao bây giờ? Tuyệt đối không thể!

Ái Phù vội muốn chết, cũng may Âu Cách Phỉ Tư lập tức cự tuyệt.

“Không muốn!”

Mẫu hậu không biết lại bị cái gì kích thích, lại đột nhiên chạy tới bắt hắn cưới vợ.

“Không cho phép cự tuyệt! Ngươi là con trai của ta, ta muốn ngươi cưới, ngươi nhất định phải cưới!”

Thần Hậu bá đạo quát lên.

Lần này nhất định phải đuổi hết những kẻ bên cạnh lão Tam, không cho hắn có cơ hội thích bất luận kẻ nào, để cho hắn cưới người mình thích, tránh cho hắn học tập hai tên ca ca kia, cưới người ta cực kỳ ghét làm vợ, làm ta tức chết.

“Ta tuyệt đối không muốn!”

Chiến thần kiên quyết cự tuyệt, khuôn mặt tuấn mỹ kinh người như cũ không chút biểu tình, không có một tia cảm xúc dao động.

“Ngươi dám không muốn! Đó là bạn tốt của mẫu hậu, là một người khả ái ôn nhu vô cùng, ngươi có thể lấy cậu ta là mẫu hậu đối với ngươi chiếu cố, ngươi đúng là không biết điều.”

Thần Hậu mắng một tràng.

Đáng giận, những tên tiểu tử thối này sau khi lớn lên, vậy cánh cứng rắn, mỗi người đều không nghe mình. Cũng không giấu lại khi còn bé, mình thương yêu bọn chúng nhường nào, tất cả đều là một lũ vô tâm vô phế!

Âu Cách Phỉ Tư vừa nghe người Thần Hậu muốn hắn cưới chính là bằng hữu của mẫu thân, gương mặt tuấn tú một mực không có biểu tình rất cuộc hơi biến sắc. Bằng hữu của mẫu hậu? Có thể cùng một người như mẫu hậu làm bằng hữu, không phải là cái dạng người kinh khủng, có bệnh giống mẫu hậu sao!

Mẫu hậu đáng sợ khó chơi bao nhiêu, hắn từ nhỏ liền có thể nhận thức, nhìn phụ vương bị hắn hành hạ đến... hắn cũng không muốn thành một dạng như phụ vương!

Ta và bạn tốt của ngươi khẳng định tính tình không hợp, ngươi hãy để cho người khác cưới nàng đi!

Âu Cách Phỉ Tư muốn chạy, lại bị Thần Hậu phát hiện.

“Đứa con bất hiếu đại nghịch bất đạo này, còn muốn chạy! Ta cho ngươi cưới lão bà, cũng không phải là bảo ngươi đi chết!”

Thần Hậu tức giận lại đá hắn một cước.

Âu Cách Phỉ Tư cúi đầu không nói, nếu như cưới phải lão bà giống như mẫu hậu đây, vậy tuyệt đối so với chết còn thống khổ hơn, bất quá hắn không có nói ra, hắn sợ nói ra sẽ làm cho mẫu hậu tức khí nổ tung.

“Ta cho ngươi biết, ngươi muốn cưới cũng phải cưới, không muốn cưới cũng phải cưới. Nếu như ngươi nguyện ý cưới, Thần Vương kế nhiệm chính là ngươi.”

Thần Hậu dùng ghế Thần Vương kế nhiệm cám dỗ hắn.

“Ta đối với vị trí Thần Vương không có hứng thú!”

Chiến thần lắc đầu. Ngu ngốc mới muốn làm Thần Vương, hắn cũng không muốn ngày nào cũng bị một đồng lớn chuyện vụn vặt khô khan nhàm chán phiền chết, chỉ có cái loại nam nhân như Thước Tư mới muốn làm Thần Vương.

Thần Hậu không nghĩ tới ngay cả cái ghế Thần Vương cũng không cảm dỗ được con trai, bây giờ không có cách nào chỉ có thể xuất ra đòn sát thủ là trưởng phu mà tất cả các con đều sợ nhất.

“Dù sao ta mặc kệ, người nhất định phải cưới bằng hữu của ta, nếu không ta sẽ ở nơi này không đi.” Thần Hậu ngồi vào bên cạnh con trai, vô lại uy hiếp.

“Người...”

Chiến thần lập tức vận khởi mây kiếm, mẫu hậu muốn một mực đợi ở chỗ này, nơi này chẳng phải sẽ biến thành địa ngục, hắn không chịu nổi cùng mẫu hậu ngày ngày ở chung, hắn sẽ phát điên mất.

Xem ra hắn không thể không đáp ứng, quên đi, cưới thì cưới, dù sao hắn có thể trước cưới sau bỏ.

Bị bắt buộc đến đường cùng, Âu Cách Phỉ Tư chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng, Thần Hậu hài lòng cười. “Đây mới là con trai tốt của mẫu hậu, ta sẽ sớm giúp các người an bài xong lễ cưới. Người chuẩn bị một chút. Đúng rồi, hắn gọi Lạc Á!”

Ha ha, quá tuyệt vời! Ta lập tức có thể làm cho tiểu khả ái kia thành con dâu mình, hài tử ôn nhu thiện lương, phẩm đức cao thượng như vậy mới có tư cách làm con dâu ta!

Ái Phù vẫn quỳ trên mặt đất, thấy Âu Cách Phỉ Tư đáp ứng, cũng không quan tâm tâm ý của nàng, đôi mắt xanh thẳm giống như đại dương đã đóng đầy nước mắt. Hắn làm sao có thể đáp ứng Thần Hậu, thê tử của hắn phải là nàng mới đúng, nhưng nàng căn bản không thể kháng nghị, không người nào dám nghịch ý Thần Hậu. Thế nhưng...

Đôi mắt đẹp trở nên u ám sâu thẳm, nàng tuyệt sẽ không để cho con hồ ly tinh đó cướp đi vị trí Vương phi của nàng. Coi như nàng ta và Thần Hậu là bằng hữu, có Thần Hậu làm hậu thuẫn, nàng cũng muốn làm cho nàng ta không thể ở lại Ngưu Giác cung này...

.
. .
. .
. .

Thì ra là không phải là nàng, mà là ‘cậu ta’.

Âu Cách Phỉ Tư giấu mình trong không trung, nhìn hài tử tóc đen y sam lam lũ, thân thể vô cùng nhỏ gầy dưới ánh mặt trời, khom người trên đất cực khổ nhỏ cổ, trên khuôn mặt bình thường điểm mấy nốt tàn nhang đậm đà mồ hôi, từng giọt mồ hôi trong suốt dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh.

Thật không nghĩ tới bằng hữu của mẫu hậu chính là cậu ta, một con người, còn là một người vô cùng bình thường, ngay cả muốn miễn cưỡng gọi là khả ái cũng khó khăn, ánh mắt mẫu hậu thật là...

Ngân mi anh tuấn hơi nhíu, bởi vì tò mò đối tượng có thể làm cho mẫu hậu tính tình cổ quái chọn làm con dâu rốt cuộc là thần thánh phương nào, liền tra đến nơi này. Nhưng không nghĩ tới đối phương không phải là mỹ nữ tuyệt sắc giống mẫu hậu, cũng không có yêu diễm như Ái Phù, chỉ là một tiểu nam hài nhân loại tầm thường...

Hắn thật hoài nghi mẫu hậu có phải cố ý chính mình hay không, mẫu hậu biết rõ hắn và Thước Tư, Hắc Tư bất đồng, hắn đối với nam nhân không có hứng thú, hắn chỉ thích mỹ nữ xinh đẹp nóng bỏng, phong tình vạn chủng, mẫu hậu lại muốn hắn cưới tiểu nam hài khô quắt nhỏ gầy như con khỉ trước mắt.

Mặc dù vô luận đối phương có bao nhiêu xinh đẹp động lòng người, hắn cưới về cũng sẽ bỏ rơi, nhưng lại muốn hắn cưới một tiểu nam hài, thật là không chịu nổi...

“A ——”

Đột nhiên, tiểu nam hài kêu to một tiếng, ngã xuống đất, khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ vặn vẹo.

Thanh mâu chợt lóe, Lạc Á bị một con rắn độc cắn! Âu Cách Phỉ Tư lập tức che giấu sừng trâu trên đầu cùng khắc ấn trên mặt, hiện thân chạy tới.

Mọi người ngàn vạn đừng tưởng rằng hắn đối với Lạc Á có hảo cảm, lại càng đừng nghĩ hắn là một người nhiệt tâm thiện lương, ngược lại hắn rất thích xem người chết, chẳng qua là hắn không muốn Lạc Á chết trước mặt hắn. Nếu để cho mẫu hậu biết hắn đối với Lạc Á thấy chết mà không cứu, mẫu hậu nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!

Trước mặt chợt xuất hiện một nam nhân cao lớn tuấn mỹ như thần tiên, cả người tản ra khí tức lạnh lùng nguy hiểm, trên mặt có một vết sẹo cùng mái tóc bạch kim, Lạc Á sửng sốt một chút. Người này là ai?

Trong khi Lạc Á thất thần Âu Cách Phỉ Tư rất nhanh bóp chết con rắn độc, nâng lên chân trái bị rắn cắn, kéo xuống ống quần dơ bẩn rách nát, chỉ thấy trên đùi có hai lỗ nhỏ do dấu răng rắn để lại, da chung quanh đã biến thành màu đen.

Âu Cách Phỉ Tư không một chút do dự, lập tức cúi đầu há mồm đem nọc độc trên đùi Lạc Á hút ra. Hắn bách độc bất xâm, loại độc này đối với hắn không có tác dụng gì, nhưng loài người như Lạc Á lại không chịu nổi, không đem độc hút ra, sẽ chết rất nhanh.

Lạc Á ngây ngốc nhìn hắn, không dám lộn xộn, cậu biết hắn tới cứu mình. Trước kia nghe nói nơi này có rắn, không nghĩ tới hôm nay mình lại gặp phải, cũng may hắn cứu mình, nếu không mình nhất định phải chết!

“Cám ơn người!” Chờ Âu Cách Phỉ Tư hút xong độc ngẩng đầu lên, Lạc Á chân thành nói cảm tạ.

“Nhà người ở chỗ nào? Ta đưa người về.” Âu Cách Phỉ Tư lạnh lùng hỏi. Độc tuy đã hút ra, nhưng cậu ta tạm thời không thể cử động, nơi này cũng không có ai, hắn chỉ có thể làm người tốt đưa cậu về nhà.

“Không cần, ta còn phải làm việc.” Lạc Á lắc đầu, hôm nay cậu phải đem toàn bộ cỏ quanh nhà thôn trưởng nhổ sạch sẽ mới được.

“Người đã như vậy, còn làm gì nữa!”

“Nhưng chuyện đã hứa với người khác nhất định phải làm đến cùng! Ta nghỉ ngơi một chút là có thể tiếp tục làm việc, người không cần lo lắng!” Lạc Á vẫn cố chấp.

Cha mẹ khi còn sống thường nói với cậu, làm người trọng yếu nhất chính là chữ tín, vô luận lúc nào chỗ nào phát sinh chuyện gì cũng nhất định phải tuân thủ cam kết.

Âu Cách Phỉ Tư ở trong lòng xem thường, xoay người rời đi, nếu cậu ta muốn như vậy, mình cũng lười quản.

“Chờ một chút!” Thấy hắn phải đi, Lạc Á vội vàng đưa tay kéo hắn lại.

Âu Cách Phỉ Tư dương môi cười lạnh, nhất định là thay đổi chủ ý, muốn hắn đưa về.

“Cái này cho người, coi như tạ lễ người đã cứu ta.” Lạc Á lấy ra một củ khoai lang đưa cho hắn, đây là cơm tối của cậu, nhưng vì cảm tạ ân cứu mạng của hắn, cậu đổi một bữa không sao, cha mẹ trước kia có nói làm người nhất định phải biết tri ân báo đáp.

Nhìn bàn tay nhỏ bé bẩn thỉu bên trên còn dính bùn đất đang cầm thứ kỳ quái gì đó, ngân mi hơi nhíu, đây là cái gì? Nhìn cũng biết không ngon!

Chiến thần Âu Cách Phỉ Tư vô cùng tôn quý, ăn uống đều là rượu ngon món ngon trên thiên giới, chưa bao giờ nếm qua thức ăn nơi nhân giới, càng không thấy qua nông sản nhân giới, cho nên hắn không biết cái thứ dính đầy bùn đất nhìn rất dơ bẩn này gọi là khoai lang.

“Thật xin lỗi, ta rất nghèo, không có đồ gì đáng quý có thể đưa cho người, chỉ có củ khoai lang này, xin người nhận lấy.” Lạc Á thấy hắn không chịu nhận, cho là hắn chê, áy náy nói xin lỗi.

Suy nghĩ một chút, người ta tức giận không lấy cũng là bình thường, người ta đối với mình có đại ân cứu mạng, nhưng mình chỉ hồi báo người ta một củ khoai lang. Thế nhưng cậu không có tiền, cũng không có thứ khác tốt hơn!

Ánh mắt cầu khẩn đáng thương làm cho trong lòng nam nhân dâng lên một cảm giác khác thường, quỷ thần xui khiến hắn đưa tay nhận lấy củ khoai bần thủ trên bàn tay nhỏ bé kia.

“Cám ơn người tiếp nhận lễ vật của ta!” Lạc Á cao hứng cười, ánh mắt cong lên rất dễ nhìn.

Con người màu xanh hơi co lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tàn nhang lúc cười lên cũng rất khả ái, hắn lần đầu tiên chú ý tới thì ra con mắt của cậu rất to, con người màu đỏ tựa hoa hồng đặc biệt rất đẹp.

“Người mấy tuổi?” Âu Cách Phỉ Tư đột nhiên hỏi.

“Mười bốn tuổi.”

“Người nhìn thế nào cũng chỉ giống 11,12 tuổi...” Âu Cách Phỉ Tư hơi giật mình, nhìn cậu gầy yếu nhỏ bé như thế, làm sao có thể nói là mười bốn tuổi chứ.

“Có thể là bởi vì ta thiếu ăn!” Lạc Á ngược lưng gối cái ót, thành thật trả lời. Cậu chưa từng được ăn no, được lững dạ cũng tốt rồi, tự nhiên đáng đáp so với bạn cùng lứa sẽ nhỏ hơn.

Âu Cách Phỉ Tư chợt hiểu ra, nhìn tiểu nam hài kia dinh dưỡng không đầy đủ, khuôn mặt nhỏ nhắn vàng vọt cùng thân thể nho nhỏ gầy như que củi, trong lòng lại dâng lên một cổ thương tiếc.

Hắn vốn vô tình vô nghĩa, Chiến thần lãnh khốc cực điểm lại cảm thấy tiểu nam hài trước mắt rất đáng thương! Âu Cách Phỉ Tư đối với cảm giác của mình cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng còn không kịp nghĩ tại sao mình lại như vậy, đã nghe đến mình đối với Lạc Á nói: “Công việc ta giúp người làm, ta đưa người về nhà.”

Mình vừa nói gì? Mình không phải là trùng tà chứ!

“Vậy làm sao được...”

“Câm miệng, nghe lời ta.”

Âu Cách Phỉ Tư phát hiện thân thể mình hoàn toàn không nghe theo đầu óc chỉ huy, khom lưng đem Lạc Á bế lên. Cổ xung quanh chỉ cần hắn vung tay lên là có thể lập tức biến mất, dù chưa bao giờ làm chuyện tốt nhưng lần này hắn quyết định làm một lần!

“Cám ơn người, ta ở nhà cỏ trước mặt.” Lạc Á không thể làm gì khác hơn là đáp ứng, để cho hắn đưa mình về nhà.

Nằm trong ***g ngực rộng lớn lạnh như băng, nghe trên người hắn truyền tới mùi xạ hương nồng đậm, bởi vì rắn độc cắn bị thương mà khuôn mặt bình thường tái nhợt hơi đỏ lên, lặng lẽ ngược mắt nhìn lên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng kia, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn...

Cậu chưa từng thấy qua nam nhân đáng đẹp mắt đến vậy, hắn thật quá anh tuấn, làm cho tim của cậu giống như có nai con ở bên trong loạn khiêu. Thật kỳ quái, hắn là nam, mình cũng là nam, mình tại sao lại có loại cảm giác này?

Âu Cách Phỉ Tư rất nhanh liền đem Lạc Á đưa về nhà, nhìn trước mắt là nhà lá rách nát chẳng ra nhà, mành kiềng trắng bạc lần nữa nhú lại. Đây là chỗ cho người ở sao!

Một cước đem cánh cửa nửa khép đá văng ra, Âu Cách Phỉ Tư ôm Lạc Á vào phòng, nhìn vừa nhỏ lại vừa hẹp, nhà chỉ có bốn bức tường, duy nhất một phòng ở, chân mày nhíu chặt hơn. Thật không dám tin Lạc Á ở tại nơi này, khó có thể tưởng tượng cậu sống như thế nào!

Âu Cách Phỉ Tư đem Lạc Á thả vào cái giường duy nhất trong nhà, thật ra thì hắn cảm thấy căn bản không thể coi đây là giường, chỉ có thể coi như là một tấm ván gỗ rách, nhưng trong nhà chỉ có chỗ kia có thể đặt người xuống.

“Cám ơn người.” Lạc Á lần nữa chân thành nói lời cảm ơn, hốc mắt hơi ẩm ướt, cho tới bây giờ không có ai đối với cậu tốt như vậy, cậu thấy rất cảm động.

Thanh mâu thoáng qua một tia bất đắc dĩ, cậu ta cũng quá dễ dàng cảm động, chỉ như vậy mà cảm động đến khóc, sao có thể có người như thế chứ. Cậu còn nói cảm ơn với hắn, cậu là người đầu tiên cùng hắn nói

cảm ơn, những người khác đều sợ hắn, căn bản không dám đến gần hắn, càng không thể nào đối với hắn nói lời cảm ơn chân thành cả.

“Người không sợ ta sao?” Âu Cách Phỉ Tư không nhịn được, hỏi.

“Sợ người? Tại sao! Người tốt như vậy, chẳng những đã cứu ta, còn đưa ta về nhà, ta cảm kích người còn không kịp, sao lại phải sợ người!” Lạc Á nghi hoặc.

Con người sắc xanh thoáng qua một mảnh lưu quang, lại có người không sợ hắn, còn nói hắn là người tốt! Loại cảm giác này... cũng không tệ, còn rất đặc biệt!

Nam nhân cười, hắn thay đổi chủ ý, lưu tên tiểu quỷ này ở bên người có lẽ cũng không tệ, hắn quyết định tạm thời sẽ cưới cậu sau đó mới tính sau.

Lạc Á ngây ngốc nhìn hắn, cặp mắt hồng sắc tràn đầy si mê, nhìn thật kỹ hắn cười, một người đàn ông làm sao có thể cười mê người như thế, khiến tim của cậu đập thật nhanh...

Lạc Á còn không biết cái này gọi là yêu, hắn đã thích nam nhân tuấn mỹ dị thường lại thần bí nguy hiểm này...

Rất muốn thấy hắn!

Lạc Á lại đang nhỏ cổ, cũng không chuyên tâm giống như thường ngày, thế nào cũng không yên lòng được.

Mấy ngày nay cậu vẫn nhớ tới nam nhân tóc bạch kim cứu mình một mạng đó, không biết vì cái gì cậu rất muốn gặp lại hắn, rõ ràng chỉ gặp qua đối phương một lần, lại đối với hắn có tư niệm không nói ra được.

Nhớ tới khuôn mặt tuấn mỹ cao ngạo kia, Lạc Á không khỏi đỏ mặt, nhịp tim tăng nhanh, hắn thoát nhìn tựa hồ rất hung ác nhưng thật ra lại rất ôn nhu. Ngày đó hắn ôm mình về nhà, còn giúp mình bôi thuốc để cho chân nhanh lành. Lần đó, hắn còn giúp mình đem cổ nhỏ sạch sẽ, để cho mình không thất tín với người ta.

Cậu chưa từng thấy qua người tốt như vậy, hắn đơn giản chính là đại thiện nhân siêu cấp khó gặp!

Nếu để cho Lạc Á biết đại thiện nhân siêu cấp khó gặp trong lòng cậu chính là Chiến thần Âu Cách Phỉ Tư mà tiểu hài tử nghe được tên đều sợ đến phát khóc, cũng là ‘Ngư Ma vương’ khiến tất cả mọi người sợ hãi, không biết cậu sẽ còn nghĩ như vậy không nữa.

Sờ khuôn mặt nóng rực của mình, Lạc Á biết mặt mình nhất định rất đỏ. Chính mình có phải bị bệnh hay không, sao lại luôn nghĩ về hắn, vừa nghĩ tới là đỏ mặt, tim cũng đập loạn lên!

Không được! Lạc Á lắc đầu, không thể nghĩ tới hắn, mình hôm nay phải giúp Mã Lệ đại thẩm nhỏ cổ, cũng không có thời gian loạn tưởng. Hơn nữa...

Loạn tưởng như thế nào đi nữa cũng không thể gặp lại hắn. Cậu ngày đó có chú ý, trên người hắn mặc chính là áo choàng hoa lệ cậu chưa từng thấy qua, dáng dấp hắn anh tuấn như vậy, một thân quý khí, nhất định là đại quý tộc từ vùng nào đó tỉnh cờ đi ngang qua nơi thâm sơn cùng cốc này...

Tự mình nghĩ cũng biết gặp lại hắn khó như lên trời, nhưng nếu như có thể gặp lại hắn một lần thì thật tốt quá...

“Vương phi điện hạ!”

Sau lưng bỗng dừng truyền tới một thanh âm trong veo dễ nghe.

Lạc Á không để ý đến, nơi này chỉ có cậu, làm gì có cái Vương phi gì chứ, nhất định là cậu nghe lầm rồi.

“Vương phi điện hạ!”

Giọng nữ dễ nghe lại gọi lần nữa, thanh âm so mới vừa rồi lớn hơn một chút.

Lạc Á khẽ cau mày, giống như có người bên cạnh, nhưng nơi này thật sự không có Vương phi gì a!

Lạc Á kỳ quái quay đầu, ngay sau đó sợ hết hồn, đôi mắt hồng sắc mở thật to, đôi môi có chút tái nhợt cũng mở thật to. Trước mặt cậu là một nữ thần rất đẹp, cưỡi một chiếc xe ngựa bảy sắc cầu vồng cũng cực kỳ xinh đẹp đang bay trên không trung, còn mỉm cười với cậu.

Trời ạ! Cậu có phải hoa mắt rồi hay không?

Lạc Á vội vàng nâng bàn tay bấn thủ lên dụi mắt, lần nữa mở ra lại phát hiện mình không hoa mắt nhìn lầm, thật sự có vị nữ thần đang bay trên không trung. Cậu thấy thần linh!

“Vương phi điện hạ, nhĩ hảo! Ta là nữ thần Cầu Vồng Ngã Á Lệ, do Thần Hậu phái tới đón người!” Nữ thần xinh đẹp đối với cậu mỉm cười.

Lạc Á ngây ngốc nhìn nàng, nàng gọi mình là Vương phi điện hạ? Thần Hậu phái nàng đến đón mình? Cái gì Vương phi, cái gì Thần Hậu?

Nàng đang nói cái gì? Cậu hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không...

Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Người nói cái gì?” Lạc Á bị dọa sợ đến trợn mắt há hốc mồm, miệng có thể bỏ vào cả một quả trứng gà, biểu lộ so với việc thấy quỷ còn khoa trương hơn.

Cũng khó trách cậu kinh ngạc như thế, đột nhiên trước mặt xuất hiện một nữ thần nói cho cậu biết Thần Hậu coi trọng cậu, muốn cậu làm tân nương của Tam vương tử thần giới Âu Cách Phỉ Tư, vô luận là ai cũng sẽ bị hù dọa.

“Lạc Á Vương phi, chúc mừng người được Thần Hậu chọn trúng, sắp trở thành phi tử của Tam vương tử thần giới.” Ngã Á Lệ bay đến trước mặt Lạc Á, ôn nhu cười nói, nhưng trong lòng lại thầm giết mình. Thật khó tưởng tượng bạn tốt của Thần Hậu làm cho cả thiên giới đều hiếu kỳ, Tam vương phi tương lai là người tướng mạo xấu xí trước mắt, xuất thân chỉ là một cô nhi bần hàn.

Thần Hậu không thích Thái tử Chu Lợi Địch cùng Quốc vương An Địch Mỹ Áo xuất thân cao quý, tuấn tú xinh đẹp mà lại thích một nam hài bình thường không có gì đặc biệt, thật làm cho người ta khó hiểu. Không thể hiểu nhất là Tam vương tử chỉ thích mỹ nữ, lại đáp ứng cưới nam hài này.

Gia tộc Thần Hậu quả nhiên khác hẳn với thường nhân, suy nghĩ hoàn toàn khác người!

“Nữ thần tử tử, người nhất định là lầm rồi, Thần Hậu làm sao chọn trúng ta làm con dâu được, ngài ấy căn bản không biết ta.” Lạc Á lắc đầu.

Thật sự rất kỳ quái, Thần Hậu làm sao có thể coi trọng nam hài nghèo khổ nơi rừng núi này, để cho cậu lấy Ngưu Ma vương đại danh鼎鼎, trọng yếu nhất là, đó là một nam hài nha!

“Tiểu thần cũng không biết, kính xin Vương phi đi gặp rồi tự mình hỏi Thần Hậu, bây giờ xin mời người cùng ta lập tức đến Thiên giới, Thần Hậu đang ở đó chờ người.” Ngã Á Lệ cung kính trả lời.

Mặc dù không hiểu Thần Hậu tại sao lại coi trọng hài tử trước mắt, nhưng cậu rất nhanh sẽ trở thành con dâu Thần Hậu, cũng chính là một trong những chủ nhân của nàng, nàng phải cẩn thận phục vụ mới được.

Lạc Á muốn cự tuyệt, nhưng Ngã Á Lệ đã lôi kéo cậu lên xe ngựa cầu vồng rồi bay lơ lửng trên không trung, làm cậu chỉ có thể theo nàng đến Thiên giới.

Trong lòng Lạc Á hết sức thấp thỏm bất an, kẻ nghèo hèn nhỏ bé như mình lại có cơ hội thấy Thần Hậu vĩ đại như vậy, cậu trước kia không bao giờ dám nghĩ tới điều này, không biết Thần Hậu có phải xinh đẹp thiện lương giống như trong truyền thuyết, là một thần thánh uy nghiêm hay không!

Thần Hậu rốt cuộc tại sao lại chọn loại người như mình làm con dâu, cậu nghĩ thế nào cũng không thông! Nếu như cậu là một tuyệt sắc đại mỹ nữ diễm danh lan xa còn có thể, nhưng cậu đáng đáp bình thường như vậy, còn là một nam hài...

Hết thấy câu trả lời, chỉ có Thần Hậu mới có thể biết!

Nghĩ đến phải gả cho Ngưu Ma vương thích ăn thịt trẻ con trong truyền thuyết làm cậu rất sợ, cậu không muốn gả cho ma vương ăn thịt người đâu... nghe nói Ngưu Ma vương cực kỳ thích thịt trẻ con, chẳng lẽ cưới cậu là giả, muốn ăn thịt cậu mới là thật đi!

Trời ạ! Cậu không muốn bị tên quái vật đó ăn thịt, cậu mới mười bốn tuổi, cậu còn chưa muốn chết.

Thân thể gầy nhỏ của Lạc Á bị dọa sợ đến phát run, làm gương mặt tiều tụy khó coi của cậu càng tái nhợt hơn, cậu phải chạy trốn mới được! Nhưng bây giờ cậu đang bay trên trời, nhảy xuống thì sẽ ngã tan xương nát thịt...

“Vương phi điện hạ, đến Thiên giới rồi.” Ngã Á Lệ cũng không có chú ý tới biểu lộ của Lạc Á có chỗ nào không đúng, chỉ vào hòn đảo hoành tráng vĩ đại dị thường đang lơ lửng trên không trung cách đó không xa, nói.

Lạc Á ngẩng đầu nhìn lên, lập tức bị kỳ cảnh trước mắt chấn động ngây người, hòn đảo được bao quanh bởi những đám mây ngũ sắc, trên đảo lại có vô số tòa tháp kim quang lấp lánh, cung điện tráng lệ, còn có thể thấy những nữ thần xinh đẹp bay lượn phía trên.

Thì ra đây chính là thần giới, đẹp quá! Lạc Á hoàn toàn bị thu hút bởi cảnh tượng kỳ diệu trước mắt, tạm thời quên mất ý muốn chạy trốn, chờ cậu hoàn hồn, đã đến Lưu Tinh cung của Thần Hậu.

Lưu Tinh cung ở chính giữa Thiên giới, là cung điện lớn nhất trong cả Thiên giới, cũng là nơi xinh đẹp nhất. Lưu Tinh cung vô luận ban ngày hay là đêm tối vĩnh viễn cũng sẽ tỏa ra ánh sáng bảy màu rạng rỡ đẹp mắt, mỹ lệ giống như chủ nhân của nó – Thần Hậu làm cho người ta phải cúi đầu.

Bị Ngã Á Lệ mang tới Lưu Tinh cung Lạc Á mới lấy lại tinh thần, nhất thời vừa bất ngờ vừa hoảng sợ. Minh thật ngốc, mới rồi chỉ biết chìm đắm trong cảnh đẹp Thiên giới mà lại quên mất muốn chạy trốn, bây giờ chạy trốn cũng không còn kịp rồi!

Lạc Á lảo lảo nhìn bốn phía, cẩn thận quan sát tấm cung của Thần Hậu, thiếu chút nữa lại thất thần. Quá hoa lệ, quá đẹp! tấm cung to lớn xa hoa vô cùng, cả tòa cung điện toàn bộ đều dùng thủy tinh xây thành, bên trong cung điện cũng tỏa ra ánh sáng bảy màu xinh đẹp chói mắt khiến người ta cơ hồ không mở mắt ra được.

Ngay chính giữa tấm cung có một ôn tuyến bạch ngọc rất lớn, nước suối từ trong miệng thần long màu vàng không ngừng chảy vào trong ao, trên mặt nước còn thả rất nhiều cánh hoa tươi xinh đẹp, còn có mấy con bướm bướm trên không trung rập rờn bay lượn...

Ngã Á Lệ quay đầu nhìn lại, thấy tên nhà quê kia đang trợn mắt há hốc mồm liên khê cau mày. Nàng thực hoài nghi hài tử như vậy thật sự có tư cách làm con dâu Thần Hậu sao?

Thái tử Chu Lợi Dịch cùng Quốc vương An Dịch Mỹ Áo mặc dù cũng là loài người, nhưng vô luận dung mạo hay xuất thân đều là hàng đầu, Lạc Á căn bản không có biện pháp so cùng bọn họ. Quốc vương An Dịch Mỹ Áo tính tình rất xấu, nhưng gương mặt đó đủ để che lấp hết thấy khuyết điểm của hắn, về phần Thái tử Chu Lợi Dịch đơn giản chính là hóa thân của hoàn mỹ, ngay cả thần linh so ra cũng kém hắn vài phần.

Nhưng Thần Hậu lại chỉ thích Lạc Á, tấm cung Thần Hậu chỉ có một số các vị thần có thể đi vào, nhưng Thần Hậu lại giao phó nàng trực tiếp đem Lạc Á mang tới tấm cung. Thần Hậu còn giao phó nàng lúc đi đón Lạc Á nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn đừng dọa cậu. Thần Hậu rốt cuộc coi trọng đứa nhỏ này ở điểm gì chứ?

“Lạc Á, hoan nghênh ngươi đã tới!” Bên ngoài chợt truyền tới một đạo thanh âm so với chim sơn ca còn thánh thót hơn.

Lạc Á chưa từng nghe qua thanh âm dễ nghe như vậy, lập tức quay đầu, ngay sau đó hồn cũng bị câu đi mất.

Từ ngoài đi vào một nữ thần tóc vàng vô cùng xinh đẹp, nàng có một mái tóc chấm đất thật dài, vàng óng ả giống như mặt trời ban trưa rực rỡ xinh đẹp, trên búi tóc nhỏ cắm một cái lông vũ trắng noãn, đẹp nhất chính là con ngươi nàng, tỏa ra ánh sáng bảy màu rực rỡ kỳ lạ!

Nàng mặc trường bào tuyết trắng, bên hông buộc dây lưng màu vàng, toàn thân tỏa ra vạn đạo kim quang chói mắt. Xinh đẹp rạng ngời như vậy, nữ nhân thần thánh uy nghiêm, thế gian chỉ có một người, đó chính là Thần Hậu Mai Ti Lộ Á thống trị tam giới.

“Còn không mau hướng Thần Hậu hành lễ.” Ngã Á Lệ thấy Lạc Á nhìn đến ngây người, nhẹ nhàng đẩy cậu một cái.

Thần Hậu dáng dấp rất đẹp, luôn làm cho mọi người cảm thán vẻ đẹp của nàng, bị nàng mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Ngay cả Thần Vương lãnh khốc vô tình cũng quỳ gối dưới váy nàng, vứt bỏ Thần Hậu tiền nhiệm, cưới nàng làm vợ!

“Tham kiến Thần Hậu, Thần... Thần Hậu vạn... vạn phúc!” Lạc Á lúc này mới nhớ tới phải hướng Thần Hậu hành lễ, vội vàng kinh hoảng quỳ xuống dập đầu, lắp bắp nói. Cậu căn bản không biết hướng Thần Hậu hành lễ thế nào, cũng không biết phải nói gì, hy vọng Thần Hậu không tức giận!

“Không cần đa lễ, mau đứng dậy đi.” Thần Hậu trong nháy mắt đi qua đỡ cậu dậy, ôn nhu cười nói, đồng thời phát tay cho Ngã Á Lệ lui ra.

Ngã Á Lệ vội vàng biến mất, nàng biết Thần Hậu muốn ở riêng cùng Lạc Á, Thần Hậu đối với cậu ta thật là không bình thường. Nàng chưa từng thấy qua Thần Hậu đối với người nào quá ôn nhu nhiệt tình như vậy, Thần Hậu đối đãi với người khác luôn là cao cao tại thượng, lạnh lùng lại vô tình! Nàng bây giờ không nhìn ra Lạc Á có cái gì đặc biệt, đáng giá để Thần Hậu đối với cậu tốt đến thế...

“Lạc Á, rốt cuộc đã gặp lại người, ta rất nhớ người!” Chờ sau khi Ngã Á Lệ rời đi, Thần Hậu kích động ôm lấy Lạc Á kêu lên, vẻ mặt cao hứng hoàn toàn không giống Thần Hậu bình thường cao quý lại uy nghiêm.

Bị Thần Hậu cao gầy ôm vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào bộ ngực đầy đặn mềm mại của nàng, Lạc Á hoàn toàn choáng váng, đầu óc trống rỗng.

Cúi đầu nhìn Lạc Á trong ngực ngây người như phỗng, Thần Hậu ‘phụt’ cười ra tiếng, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

“Tiểu khả ái khỏe không, người không nhớ ta sao!”

“Người là...” Lạc Á cau mày. Lời của Thần Hậu là có ý gì? Chẳng lẽ trước kia bọn họ đã gặp mặt? Nhưng cậu căn bản không nhớ có gặp qua nàng...

Chờ một chút, nhìn kỹ ngũ quan Thần Hậu sao lại cảm giác có chút quen thuộc? Tóc vàng xinh đẹp, ánh mắt lưu ly kỳ lạ bảy màu, giống như đã gặp qua ở nơi nào...

Lộ Á! Mấy ngày trước cậu ở bờ sông gặp phải thần sông Lộ Á rất giống Thần Hậu trước mắt, nhưng bọn họ...

“Người đã nhớ ra rồi!”

Thần Hậu cười xoay người biến thân, lại biến thành một tiểu hài tử chừng hơn mười tuổi, chính là Lộ Á mấy ngày trước đây Lạc Á gặp được bên bờ sông.

“Lộ Á, thật sự là người! Người làm sao...” Lạc Á hoảng sợ, kinh ngạc kêu lên.

Lộ Á sao lại là Thần Hậu? Thần Hậu rõ ràng là một nữ nhân, mà Lộ Á là một nam hài, cái này quá thần kỳ rồi!

“Như người thấy, Thần Hậu chính là Lộ Á, Lộ Á chính là Thần Hậu, đây chính là bí mật nha, ngàn vạn không thể nói cho người khác biết.” Lộ Á khẽ cười một tiếng, còn đối với biểu hiện khả ái của cậu nháy mắt một cái.

Lạc Á vội vàng gật đầu, tuy không hiểu là xảy ra chuyện gì, nhưng Lạc Á nói với mình bí mật lớn như vậy cho thấy y rất tin nhiệm mình, mình nhất định phải giúp y giữ bí mật.

Biết Thần Hậu chính là Lạc Á, Lạc Á không còn sợ hãi nữa, Lạc Á sẽ không hại cậu, chẳng qua là y tại sao muốn mình gả cho con trai Ngưu Ma vương của y?

“Lạc Á, người thật muốn cho ta làm con dâu người sao?”

“Đương nhiên là thật.” Lạc Á gật đầu.

“Tại sao? Ta là loài người, lại là nam, còn rất bình thường...”

“Bởi vì ta thích người a!”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng gì hết! Ta là Thần Hậu, mệnh lệnh của ta chính là tất cả, ta muốn người làm cái gì, người liền nhất định phải làm cái đó.” Lạc Á bá đạo nói.

Lạc Á cúi đầu, Lạc Á nói rất đúng, y là Thần Hậu, mình chỉ là một người bình thường, căn bản không thể cự tuyệt y.

“Xin người đừng tỏ ra khỗ sở như vậy, Âu Tư con ta bộ dáng cực kỳ đẹp trai, rất nhiều nữ thần muốn gả cho hần, người là bạn tốt của ta nên ta mới để người gả cho hần. Ta tin tưởng người thấy Âu Tư, lập tức sẽ yêu thích hần!” Lạc Á hơi cau mày, nhéo mặt của Lạc Á một cái, sợ Lạc Á không tin lời mình còn vung tay lên, trước mặt lập tức xuất hiện một đạo ánh sáng, trung tâm ánh sáng có một người.

Lạc Á nhìn người ở giữa ánh sáng, con người hồng sắc lập tức co rút lại, là hần!!!

Trong vầng ánh sáng là một người có cặp sừng dài, trên mặt có khắc ấn kỳ quái, mỹ nam tử tóc bạch kim hết sức tuấn mỹ cao ngạo. Mặc dù có thêm sừng cùng khắc ấn, nhưng Lạc Á nhìn một cái liền nhận ra người đó chính là người khiến cậu ngày đêm mong nhớ, nam nhân thần bí mấy ngày trước đã cứu cậu một mạng.

Thì ra là hần chính là Ngưu Ma vương, con thứ ba của Thần Hậu – Chiến thần Âu Cách Phi Tư!

“A a, thế nào? Âu Tư nhà ta rất được đi!” Lạc Á ôm bả vai Lạc Á, kiêu ngạo cười nói.

Nhìn biểu lộ của Lạc Á, hần là đã bị Âu Tư mê mẩn! Ha ha ha, không có biện pháp ai bảo y cùng Vưu Đông huyết thống quá ưu tú, con của bọn họ người nào người nấy đều là siêu cấp mỹ nam tử, mặc dù tính tình... đều có một chút vấn đề!

Lạc Á khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, nhẹ nhàng gật đầu. “Hần là một người tốt!”

Lạc Á lập tức phát hiện lời của cậu không đúng, cậu không phải nói con trai y đáng đáp không tẹ, mà lại nói nó là một người tốt, xem ra có chuyện gì đó mà mình không biết.

“Người sao lại nói Âu Tư là người tốt? Chẳng lẽ người đã gặp hần!” Theo tính tình tiểu tử Âu Tư kia, rất có thể sẽ một mình đi gặp Lạc Á.

“Mấy ngày trước hần đã cứu ta một mạng, hần còn giúp ta nhỏ cỏ nữa.” Lạc Á nhớ tới chuyện ngày đó, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hơn.

Ngày đó hần thật là ôn nhu, chăm sóc tỉ mỉ, chẳng những dùng miệng giúp mình hút nọc độc, lại ôm mình về nhà, cậu đến nay còn đặc biệt nhớ rõ nhiệt độ thân thể hần...”

“Cái gì? Âu Tư đã cứu người, còn giúp người nhỏ cỏ!” Lạc Á kinh ngạc kêu to, thật khó tin. Âu Tư mà lại...

Lạc Á chợt lộ ra nụ cười kỳ quái, ánh mắt của mình quả nhiên không sai, Âu Tư cùng Lạc Á là trời sinh một đôi. Âu Tư cứu Lạc Á, còn giúp cậu nhỏ cỏ, rõ ràng cho thấy đối với cậu đã động tâm.

Mà Lạc Á, nhìn cậu bộ dáng si mê như vậy, rõ ràng sớm bị Âu Tư mê chết rồi, sợi tơ hồng này mình kéo không sai đâu, ha ha ha...

.

·
·
·
Phía đông Thái Dương thần điện tại Thiên giới, một vị mỹ nam tử tóc xám tuần tú cao nhã, khí chất đặc biệt, nhưng kỳ quái lại đang mang thai, ngồi ở trước cửa sổ, ôm một cây đàn hạc(1) hết sức tinh xảo nhàn nhã gảy.

Dựa vào bên chân hắn là một nam thần tóc vàng cao lớn tuần mỹ, khí độ phi phàm, vị nam thần này bộ dáng cùng các vị thần khác bất đồng. Hắn trên trán có thần ấn vương tử mới có, trên cổ còn có hoa văn màu vàng, trọng yếu nhất là trên người hắn giống hệt Thần Hậu, tỏa ra vạn đạo kim quang.

Minh thần tóc vàng mặc dù vẻ mặt lãnh đạm, nhưng ánh mắt nhìn mỹ nam tử tóc xám lại ôn nhu cực kỳ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng nhô lên của mỹ nam tử, bên trong có kết tinh tình yêu của hai người bọn họ. Tính toán thời gian, hài tử của bọn họ cũng sắp ra đời!

Đột nhiên, không trung xuất hiện một đoàn khói đen, nam tử tóc xám ngừng đánh đàn, Minh thần tóc vàng ngẩng đầu lên, lãnh đạm gọi một tiếng, “Hắc Tư!”

“Nghe nói Âu Tư muốn cưới vợ, mẫu hậu bây giờ đang bắt mẫn ta cùng Tiểu Mỹ Mỹ, ta sẽ không tham gia hôn lễ của Âu Tư, người đến lúc đó gặp Âu Tư nhớ giúp ta nói lời xin lỗi.” Giữa làn khói đen có một người dáng dấp dị thường dữ tợn, xấu xí cực điểm như quái thú, hắn là em sinh đôi của nam thần tóc vàng, Âm thần Hắc Nặc Lỗ Tư.

“Ta cũng không tham dự, tránh cho mẫu hậu nhìn thấy lại không vui.” Thước Nhĩ Thác Tư ngồi dậy, lắc đầu nói.

Mặc dù lần trước Âu Tư cứu mình một mạng, đám cưới hắn mình không tham dự cũng không tốt lắm, nhưng kể từ khi mẫu hậu thiếu chút nữa giết chết Chu Lợi Dịch, mình liền cùng y hoàn toàn trở mặt, quyết định trừ khi mẫu hậu thừa nhận Chu Lợi Dịch trước, nếu không mình cũng tuyệt không gặp mặt y, cho nên chỉ đành xin lỗi Âu Tư.

“Chúng ta đều không đi, giống như có chút có lỗi với Âu Tư.” Hắc Nặc Lỗ Tư cau mày. Bất quá lấy tính tình Âu Tư, cũng sẽ không quan tâm!

“Âu Tư sẽ hiểu, đến lúc đó chúng ta đưa hắn một phần đại lễ là được.”

“Người thấy người Âu Tư muốn kết hôn chưa? Nghe nói là bằng hữu của mẫu hậu, có thể làm cho Âu Tư đáp ứng lấy làm vợ, nhất định là siêu cấp đại mỹ nhân đi!” Hắc Nặc Lỗ Tư tò mò hỏi, trên mặt nở cười *** đáng.

Tuy mang Tiểu Mỹ Mỹ trốn ở dị giới, nhưng Bội La vẫn thường xuyên báo cáo những chuyện bên ngoài, cho nên Thiên giới phát sinh chuyện gì hắn cũng biết.

“Không biết.” Thước Nhĩ Thác Tư lắc đầu, mặt không hứng thú, trên đời này hắn chỉ đối với Chu Lợi Dịch có hứng thú.

Nam tử tóc xám bên cạnh một mực không nói gì, chờ Thước Nhĩ Thác Tư cùng Hắc Nặc Lỗ Tư nói xong, mới hướng Hắc Nặc Lỗ Tư chào hỏi: “Nhĩ hảo, Hắc Nặc Lỗ Tư điện hạ!”

“Chu Lợi Dịch, người vẫn mê người như vậy!” Quái thú dọa người màu đen đối với Chu Lợi Dịch lộ ra răng nanh trắng phau, tà nịnh cười nói.

“Cám ơn, bất quá làm cho Quốc vương An Dịch Mỹ Áo nghe được, hắn sẽ ghen nha!” Chu Lợi Dịch cười cực kỳ xinh đẹp ôn nhu, so với gió xuân tháng hai còn động lòng người hơn.

“Nói đến Tiểu Mỹ Mỹ, hắn cũng sắp tỉnh, lần sau trò chuyện tiếp.” Hắc Nặc Lỗ Tư nhớ tới tình nhân đang ngủ, gương mặt dọa người lộ ra một tia nhu tình khó gặp.

Nhìn làn khói đen biến mất, Chu Lợi Dịch tựa trên tấm lưng ấm áp của Thước Nhĩ Thác Tư, cười nói: “Hắc Nặc Lỗ Tư điện hạ cùng An Dịch Mỹ Áo thoát nhìn thật hạnh phúc!”

“Chúng ta cũng rất hạnh phúc, so với bọn họ còn hạnh phúc hơn!” Thước Nhĩ Thác Tư đứng lên ôm lấy hắn, hôn lên cánh môi mềm mại.

Chu Lợi Dịch cười khế, nhẹ nhàng gạt đầu, bọn họ bây giờ quả thật rất hạnh phúc!

Đưa tay vuốt ve cái bụng lớn của mình, nụ cười nơi khóe miệng sâu hơn, chờ sau khi hài tử ra đời, tin rằng bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc hơn nữa!

.
. .
. .
. .

Dưới sự thu xếp của Thần Hậu, Âu Cách Phỉ Tư cùng Lạc Á rất nhanh liền cử hành hôn lễ long trọng, tất cả các vị thần trên Thiên giới cũng tham gia, ngay cả Thần Vương luôn luôn ít khi lộ diện cũng đến. Chỉ có hai ca ca Minh thần cùng Âm thần của Âu Cách Phỉ Tư không có xuất hiện, cộng thêm chúng thần ở hôn lễ mới biết cô dâu là một tiểu nam hài, làm cho mọi người âm ỉ một trận...

Trong tấm cung to lớn hoa lệ khắp nơi đều treo đèn kết hoa, bày đầy các loại kỳ trân dị bảo, hỉ khí giăng kín. Có cây san hô cao mười mấy thước, cũng có nam hải trân châu lớn vô cùng, còn có tượng mỹ nhân ngư bằng ngọc phát ra ánh sáng, hơn nữa còn biết ca hát...

Mỗi một thứ Lạc Á đều chưa từng thấy qua, những thứ này tất cả đều là lễ vật tân hôn chúng thần Thiên giới tặng cho cậu cùng Âu Cách Phỉ Tư, Lạc Á nhìn đến hoa mắt há hốc mồm, không nhận được nghĩ đưa tay sờ, nhưng... cậu căn bản không nhúc nhích được!

Ngồi trên giường lớn bằng ngọc san hô tím, đỉnh đầu Lạc Á là kim quan tân nương(2) nặng mười cân, kim quan khảm đầy các loại bảo thạch, đem cái đầu nhỏ của cậu áp xuống. Lễ phục tân nương mặc trên người cũng rất nặng, lễ phục siêu cấp hoa lệ xinh đẹp lại là dùng vàng làm ra, phía trên cũng khảm đầy các loại bảo thạch, làm cho cả người cậu thoát nhìn bị bao trong bộ phục trang mỹ lệ kim quang lấp lánh này.

Nhưng bởi vì Lạc Á quá gầy nhỏ, cho cậu ăn mặc xa hoa quý khí như vậy cũng lãng phí, làm cho cậu thoát nhìn có chút tức cười.

Lạc Á cảm thấy vừa mệt lại vừa nóng, một thân hoàng kim cùng bảo thạch làm cho cậu sắp không thở nổi, hôn lễ của thần sao lại mệt như vậy, phải mặc nặng như vậy?

Lộ Á nói thị nữ nhất định phải cho cậu ăn mặc thật xinh đẹp, nhưng cũng không cần thành như vậy đi!

Đến giờ cậu còn cảm thấy giống như đang nằm mơ, mọi thứ như vậy có chút không chân thật. Cuộc đời của cậu làm sao có thể trong mấy ngày ngắn ngủi đã có biến hóa lớn như vậy. Cậu hẳn đang làm nông, giúp người lấy nước, chăn bò nuôi heo mới đúng, làm sao lại mặc y phục cùng kim quan sang trọng xinh đẹp thế này, ngồi trong cung điện lớn thế này, trước mặt còn có nhiều kỳ trân dị bảo thế này...

Cậu luôn cảm thấy đây là một giấc mộng rất đẹp, cuộc sống của cậu mấy ngày nay ở Thiên giới là một giấc mộng, gặp Lộ Á là một giấc mộng, thậm chí... có thể được Âu Cách Phỉ Tư cứu cũng là một giấc mộng. Nhưng trên đầu không ngừng truyền tới từng trận đau nhức, còn có cảm giác mệt mỏi trên người nói cho cậu biết tất cả đều là thật!

Lạc Á khẽ cau mày, kim quan trên đầu sao mà nặng quá, đầu của cậu càng ngày càng đau đớn, cậu muốn đem nó lấy xuống. Trong tấm cung lớn như thế chỉ có một mình cậu, bọn thị nữ đã sớm lui ra, cậu đem kim quan lấy xuống cũng không có người biết. Nhưng Lộ Á nói qua kim quan trên đầu nhất định phải chờ Âu Cách Phỉ Tư lấy xuống, nếu không sẽ không cát lợi!

Lạc Á khe khe thở dài, chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại, cậu cũng không muốn không cát lợi nha...

“Tại sao thở dài?” Chợt, từ đỉnh đầu truyền tới một giọng nam trầm thấp cực kỳ mê người, chính là người Lạc Á ngày nhớ đêm mong, ngay cả ở trong mộng cũng nghe được thanh âm.

Lạc Á cả kinh, vội vàng ngẩng đầu lên, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng thật kiều diễm, hân hân hôm nay... thật là đẹp nha!

Xa cách thật nhiều ngày, cuối cùng lại một lần nữa thấy hân! Hân hôm nay so với ngày đó thoát nhìn cao lớn hơn, trên thân mình khôi ngô cũng mặc trang phục tân lang bằng hoàng kim và bảo thạch giống như mình, trên đầu mang kim quan so với mình lớn hơn, cả người thoát nhìn toát ra tư thế thần thánh uy nghiêm, anh tuấn phi phàm không nói nên lời.

Chẳng qua là trên đầu hân có hai cái sừng thoát nhìn rất dọa người, còn có cái trán cùng bên má trái có hoa văn rất kỳ quái, con mắt trái có một vết sẹo rất sâu, rất đáng sợ, làm cho hân thoát nhìn càng thêm cao ngạo nguy hiểm, nhưng lại có một loại mị lực không nói nên lời, khiến người ta kim lòng không được bị hân hấp dẫn.

“Người vừa rồi tại sao lại thờ dài?”

Âu Cách Phỉ Tư nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thanh âm lạnh lùng nghiêm khắc hỏi. Trong đêm tân hôn thờ dài là có ý gì? Chẳng lẽ cậu ta không muốn gả cho mình?

Nghĩ tới khả năng này, đồng mâu xanh thẫm trở nên tối lại, gương mặt tuấn tú biểu lộ có chút khủng bố. Hân cũng nguyện ý cưới cậu, cậu lại không nguyện ý gả cho hân, có phải không muốn sống hay không!

“Ta... trên đầu kim quan quá nặng, ép tới đầu ta thật là đau.” Lạc Á liếc nhìn hân, sau đó mới ngượng ngùng trả lời. Bị bàn tay hân nắm cằm, trong lòng thật khẩn trương, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ hơn vài phần.

Âu Cách Phỉ Tư nhìn kỹ, phát hiện đầu Lạc Á đã bị kim quan nặng nề áp đến đỏ ửng, có mấy chỗ còn trầy da rớm máu, mày kiếm ngân bạch lập tức nhíu lại.

“Tại sao không đem kim quan lấy xuống? Thật là ngốc!” Âu Cách Phỉ Tư vừa nói vừa đưa tay đem kim quan cực kỳ nặng trên đầu cậu lấy xuống.

Chút sức nặng này đối với thần mà nói căn bản không thành vấn đề, nhưng với một nam hài loài người mà nói quả thật là quá nặng, mẫu hậu tại sao không cân nhắc đến điểm này, cho hân mang kim quan nặng đến thế.

“Cám ơn! Lộ... Thần Hậu mù mù nói nhất định phải để cho người lấy xuống, nếu không sẽ không cát lợi.” Thiếu chút nữa liền nói sai rồi, Lộ Á đã nói, ở trước mặt người khác phải gọi hân Thần Hậu mù mù, ngàn vạn không thể gọi tên của hân.

Âu Cách Phỉ Tư hơi giật mình, Lạc Á lại gọi mẫu hậu là Thần Hậu mù mù, xem ra mẫu hậu đối với Lạc Á thật không giống bình thường, bọn họ cho tới bây giờ cũng không có gọi mẫu hậu là mù mù.

“Đứng lên đem y phục hoàng kim cũng cởi ra.” Âu Cách Phỉ Tư hảo tâm bảo, hân khéo léo phát hiện trên mặt cậu đã đỏ đầy mồ hôi.”

Lạc Á sớm muốn đem y phục hoàng kim nặng nề trên người cởi ra, lập tức liền đứng lên, nhưng cậu ngồi quá lâu hai chân cũng đã tê dại, vừa đứng lên thân thể liền ngã về trước...

“Cẩn thận!” Cũng may Âu Cách Phỉ Tư nhanh tay lẹ mắt kịp thời đỡ cậu, mới không có để cho cậu ngã xuống.

“Cám ơn!” Lạc Á mắc cỡ chết được, tối nay là đêm tân hôn của bọn họ, cậu vốn định biểu hiện thật tốt, làm cho hân thích mình, nhưng lại tỏ ra vụng về.

Có chút thất vọng thoáng qua nhưng rất nhanh đồng mâu hồng sắc lại vui vẻ, cũng may mình có chuẩn bị lễ vật tân hôn cho hân, tin tưởng hân thấy phần lễ vật kia nhất định sẽ cao hứng.

Lạc Á lại chuẩn bị lễ vật tân hôn cho Âu Cách Phỉ Tư, không biết là cái gì!

Âu Cách Phỉ Tư vung tay lên, y phục hoàng kim khảm bảo thạch trên người Lạc Á lập tức rơi trên mặt đất, hân nghĩ để cho Lạc Á tự mình cởi y phục hoàng kim xuống sợ rằng có chút khó khăn, đứa nhỏ này rất ngốc!

“Thật cảm ơn người!”

Chỉ còn sót lại nội y sa mỏng bên trong, Lạc Á cử động dễ dàng hơn hẳn, hẳn thật là lợi hại, chỉ cần vung tay là y phục cực kỳ nặng nề trên người liền rớt xuống, hẳn quả nhiên là thần mà!

Nhìn chăm chú vào thân thể chỉ có một tầng sa mỏng bao phủ, thân thể nhỏ nhắn tuyết trắng như ẩn như hiện, còn có thể thấy trước ngực Lạc Á hai điểm đỏ tươi, đồng màu xanh thắm trở nên thâm thúy.

Âu Cách Phỉ Tư dời tầm mắt, thấp giọng hỏi: “Đói không?”

Hắn đối với loại thân thể dinh dưỡng không đầy đủ đến gầy đét này mới không có hứng thú, mặc dù cười Lạc Á nhưng hắn cũng không nghĩ muốn cùng cậu lên giường, hẳn chẳng qua là cảm thấy cậu thú vị, muốn để cậu ở bên cạnh giải sầu thôi.

“Ân.”

Lạc Á không biết suy nghĩ trong lòng hắn, ngượng ngùng thành thật gật đầu. Cậu đói lắm rồi, hôm nay bận rộn một ngày, cậu cũng không có cơ hội ăn cái gì, cậu cũng không dám nhìn rượu thơm món ngon đặt trước mặt, chỉ sợ nhìn không được chảy nước miếng.

Âu Cách Phỉ Tư lần nữa vung tay lên, rượu thơm món ngon đặt ở trên bàn lập tức toàn bộ bay đến trước mặt bọn họ. Hắn cũng có chút đói bụng, hôn lễ thần tộc rất phiền phức, từ buổi sáng đã bắt đầu bận rộn, trong tiệc cưới lại bị mẫu hậu ép cùng chúng thần kính rượu, căn bản không có cơ hội ăn cái gì.

“Người tại sao không ăn, không hợp khẩu vị sao?” Âu Cách Phỉ Tư phát hiện Lạc Á không ăn, nghi ngờ hỏi.

“Không phải, Thần Hậu mù mù giao phó trước khi ăn cái gì... trước đó phải cùng người uống rượu giao bôi.” Lạc Á lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bị thẹn thùng nung chín. Lộ Á nói phải uống rượu giao bôi, bọn họ mới coi như là vợ chồng chân chính!

“Ta thiếu chút nữa đã quên rồi.” Âu Cách Phỉ Tư lúc này mới nhớ tới còn chưa uống chén rượu giao bôi, mẫu hậu ở hôn lễ đúng là đã dặn nhất định phải nhớ uống chén rượu giao bôi.

Hắn trong tiệc cưới đã uống khá nhiều, bây giờ không muốn uống nữa, nhưng nếu như không uống rượu giao bôi trọng yếu, để cho mẫu hậu biết nhất định lại không được bình yên.

Âu Cách Phỉ Tư rót hai chén rượu mừng, đem một chén cho Lạc Á, kéo qua cánh tay mảnh khảnh của cậu cùng cánh tay cường tráng của mình quán chung một chỗ, sau đó giữa đầu đem rượu giao bôi một ngụm uống xong.

Lạc Á cũng vội vàng cầm kim bôi uống xuống, thật là cay, lần đầu tiên uống rượu cậu cảm thấy rượu cay cực kỳ, một chút cũng không ngon...

Nhưng Lộ Á giao phó cậu nhất định phải đem rượu giao bôi uống hết, Lạc Á chỉ có thể ép buộc mình đem thứ cay nồng trong miệng toàn bộ nuốt xuống. Bởi vì uống rượu nên khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ bừng, giống như đánh phấn vậy.

Gương mặt bình thường không có gì lạ đột nhiên trở nên diêm lệ động lòng người, Âu Cách Phỉ Tư mị mắt. Ánh mắt lấp lánh, hắn đưa tay lấy một viên trân châu sáng lấp lánh cho Lạc Á.

“Ăn!”

Lạc Á lập tức trợn to ánh mắt hồng sắc, hỏi: “Trân châu cũng có thể ăn sao?”

Ăn vào có thể chết người không?

“Dĩ nhiên có thể ăn, cái này không phải là trân châu thật, chẳng qua là dùng bột trân châu bọc thịt cá, mỗi viên đều dùng thịt phi ngư tuyển chọn từ các địa phương làm ra, khá ngon.” Nam nhân liếc mắt xem thường.

“Thì ra là như vậy!” Lạc Á chợt hiểu ra, mắc cỡ không thôi. Minh lại hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy, mặt thể diện muốn chết!

“Mau ăn.” Âu Cách Phỉ Tư cầm lên một viên thịt cá xinh đẹp nhét vào trong miệng cậu. Cậu bộ dáng xấu hổ, bất quá thật mới mẻ, nữ nhân bên cạnh hẳn đều vô cùng táo bạo, căn bản không biết xấu hổ là thứ gì.

Lạc Á nhẹ nhai viên thịt cá vô cùng hấp dẫn, cảm thấy ăn rất ngon, rất thơm. Mấy ngày nay ở tại Thiên cung cũng ăn không ít món ngon, nhưng đều không có thứ gì ngon như viên thịt cá trong miệng, có thể là bởi vì cùng hẳn ăn! Chẳng qua là...

Chẳng qua là cậu đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng, có hơi hoa mắt, ngẩng đầu liếc trộm tượng phu đang cầm lên đùi dê sảng khoái gặm cắn, nhìn gương mặt tuấn mỹ nguy hiểm kia khiến khuôn mặt nhỏ nhắn hồng tới cực điểm, hẳn... hẳn thế nào ăn cái gì cũng đẹp trai như vậy?

Âu Cách Phỉ Tư phát hiện cậu nhìn lên mình, khoe miệng khe khẽ, cố ý hỏi: “Người mặt tại sao đỏ như vậy? Rất nóng sao!”

Cậu không biết mặt của mình đã hồng giống như trái anh đào chín, làm cho người ta thật muốn cắn một cái, thắc mắc không biết mặt của cậu có ngọt giống như trái anh đào hay không.

“Ta... không phải là... không phải là...” Lạc Á liền vội vàng lắc đầu, hẳn như vậy là có ý nói bởi vì hẳn quá đẹp trai, mình mới đỏ mặt.

Không biết có phải dùng sức lắc đầu quá mức hay không, cậu cảm thấy đầu choáng váng hơn, mắt cũng càng hoa, cậu đã có chút không thấy rõ hẳn.

“Người nói không phải cái gì?” Nhìn dáng vẻ cậu vừa vội vừa xấu hổ, Âu Cách Phỉ Tư thiếu chút nữa không nhìn được cười ra tiếng. Một thời gian không thấy, cảm giác cậu giống như còn thú vị hơn!

“Ta... ta có lễ vật đưa cho người!” Lạc Á hận không thể đào cái hang chui vào, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Người còn chuẩn bị lễ vật!” Nam nhân thả đùi dê nướng trong tay xuống, có chút ngạc nhiên nhìn cậu. Thật làm cho người ta nghĩ không ra, không biết cậu chuẩn bị lễ vật dạng gì?

“Cái này cho người.” Lạc Á then thùng gậy đầu, lấy ra một cái hộp lớn mình giấu trong chăn tơ vàng đưa cho hẳn, cái hộp lớn này là mình đặc biệt xin Lộ Á.

Âu Cách Phỉ Tư vốn tưởng rằng là đồ gì quý trọng, mở hộp ra liền sửng sốt, đây là cái gì vậy!

“Ta không có gì quý cho người, nghe nói trâu bò đều ăn cỏ, ta liền đặc biệt ở vườn hoa Thiên giới cắt một ít cỏ non đưa cho người, hy vọng người sẽ thích.” Lạc Á nghiêm túc nói.

Cậu ở nhân giới lúc thường cũng có giúp người ta chăn bò, cậu phát hiện bò đặc biệt thích ăn cỏ non còn đọng sương sớm, theo truyền thuyết người này sẽ biến thành bò, như vậy chắc hẳn hẳn sẽ thích những thứ cỏ non còn đọng sương sớm này...

Khoe miệng Âu Cách Phỉ Tư co quắp, nhìn một cái hộp toàn cỏ xanh, toàn thân nhẹ nhàng run rẩy. Trong đêm tân hôn cậu ta lại đưa cỏ cho hẳn, cậu ta làm sao lại cho là hẳn thích ăn cỏ?

Mặc dù sẽ biến thành dạng bò, nhưng hẳn căn bản không ăn cỏ, hẳn cũng không phải là bò thật!

Lạc Á không phát hiện nam nhân biểu lộ không đúng, đầu choáng váng không chịu được, hết thấy trước mắt cũng trở nên hư ảo, tượng phu mới cười anh tuấn vô cùng lại biến thành mấy người...

Lạc Á cau mày, hẳn sao lại biến thành mấy người nha? Kỳ quái...

Mới nghĩ như vậy, Lạc Á đã ngã xuống giường, hôn mê

“Người làm sao vậy!” Âu Cách Phỉ Tư phát hoảng, khom lưng nhìn xuống mới phát hiện cậu nguyên lai là say ngã.

Chân mày đẹp dễ nhú thành một đoàn, cậu mới vừa uống rượu giao bôi liền say, tửu lượng cũng quá kém đi. Bất quá cậu ngất thật đúng thời điểm, mới vừa đem mình chọc giận liền say ngã, cũng không biết là có cố ý hay không!

Nghĩ đến trong đêm tân hôn cậu đưa hẳn một cái hộp cỏ, hẳn cũng sắp tức chết, nếu như đối tượng không phải là cậu, hẳn nhất định sẽ bị giết ngay tại chỗ...

Đưa mắt nhìn tiểu kiều thê mới cưới đã say ngã xuống giường, chân mày nhíu chặt dần dần buông ra, lông mi cậu thật dài, rất đẹp, tựa như hai cây cây quạt nhỏ, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng giống như rặng mây đỏ lúc chạng vạng, kiều diễm mà xinh đẹp. Cậu hôm nay đánh phấn, da so với lần đầu thấy cậu non mịn hơn rất nhiều...

Bờ môi của cậu... ánh mắt chuyển qua cái miệng anh đào nhỏ nhắn đỏ tươi ướt át, ánh mắt lại trở nên thâm thúy, bờ môi của cậu thoát nhìn cũng thật mê người!

Ánh mắt tiếp tục dời xuống, thân thể nhỏ nhắn giấu sau một tầng lụa mỏng đơn bạc gầy yếu như vậy, nhưng bởi vì chủ nhân uống say nên làn da tuyết trắng lại nhiễm một tầng hồng sắc diễm lệ khả ái...

Trên ngực hai chấm đỏ nho nhỏ, thật rất nhỏ rất nhỏ, cùng đầu nhũ nữ nhân đầy đặn hoàn toàn khác nhau, bắt quá rất khả ái, làm cho người ta rất muốn đưa tay niết một cái!

Mới nghĩ như vậy, bàn tay đã cách sa mỏng niết lên đầu nhũ nho nhỏ kia...

Lạc Á lập tức yêu kiều hừ một tiếng, cũng không tỉnh lại, thế nhưng một tiếng này vô tình lại thức tỉnh Âu Cách Phỉ Tư.

Mình đang làm cái gì? Âu Cách Phỉ Tư vội vàng thu tay về, biểu tình có chút ảo não, lại có chút giật mình. Mình mới vừa rồi lại đối với một nam hài không có ngực lại không có mông như Lạc Á sinh ra dục vọng?

Không, từ trước, khi giúp Lạc Á cởi xuống y phục hoàng kim, thấy cậu chỉ mặc một tầng sa mỏng, mình đối với cậu ta giống như đã có cảm giác...

Tròng mắt lần nữa nhìn rõ ràng kia là một nam hài, thân thể ngây ngô kia lại có thể kích thích dục vọng của hẳn, đồng màu xanh thẫm lại lóe lên, không khí lập tức trở nên vi diệu khẩn trương...

Nhìn Lạc Á rất lâu, gương mặt tuấn tú có vết sẹo đáng sợ đột nhiên đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn hồng diễm mê người, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cái miệng anh đào nhỏ nhắn khả ái kia, tùy thời cũng muốn hôn lên...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không khí càng ngày càng nóng, nhưng cuối cùng Âu Cách Phỉ Tư vẫn không hôn xuống.

Rời khuôn mặt nhỏ bé mê người ngồi dậy, trên khuôn mặt cao ngạo lạnh lùng không nhìn ra tâm tình, nam nhân nhẹ nhàng phát tay, chặn tờ vàng trên giường tự động trườn lên trên người Lạc Á đang say ngủ, đồng thời tắt cả đèn trong tấm cung bị dập tắt, nam nhân ngay sau đó từ trong bóng tối biến mất...

.
. .
. .
. .

Thiên giới

Nửa đêm, vạn vật tĩnh mịch, tất cả chúng thần cũng đã ngủ, chỉ có Lưu Tinh cung vĩnh viễn tỏa ra quang huy chói mắt còn truyền ra thanh âm.

“Nguy rồi!” Từ sâu trong Lưu Tinh cung, Thần Hậu giúp con trai tổ chức hôn lễ một mỗi một ngày đột nhiên kêu lên.

“Làm sao vậy?” Thần Vương đã nằm dài trên giường nghỉ ngơi khê cau mày.

“Ta mới nghĩ đến, ta quên nói cho Lạc Á đêm tân hôn phải cùng Âu Tư lên giường ân ái, Âu Tư nếu như đột nhiên phát tình, hù dọa Lạc Á thì làm sao bây giờ!” Thần Hậu xinh đẹp mê người vẻ mặt lo lắng, y sao lại đem chuyện trọng yếu như vậy quên mất chứ!

“Không được, ta phải đi xem một chút.” Thần Hậu suy nghĩ một chút liền không yên lòng, biến thành dáng vẻ Lộ Á rời đi, nhưng lại bị Thần Vương ngăn trở.

“Không cho phép đi! Cũng đã trễ thế này, người đừng đi quấy rầy bọn Âu Tư!” Thần Vương làm phép đem Lộ Á kiều diễm bắt lên giường, y thật là quần quá nhiều, chuyện như vậy cũng muốn quần, quả thực nhàm chán mà.

“Ta không phải đi quấy rầy bọn họ, ta là lo lắng cho bọn họ, người mau buông ta ra!” Lộ Á dùng sức giãy giụa, nhưng pháp lực trượng phu so với y mạnh hơn nhiều lắm, y căn bản không thể thắng hẳn được.

“Người chỉ biết đi gây sự, chỉ biết làm chuyện xấu.” Thần Vương giữ chặt y, nếu như đem tân hôn Âu Tư cùng Lạc Á đó thật sự xảy ra chuyện gì, Âu Tư không cần Lạc Á nữa là tốt nhất.

Hắn từ lúc bắt đầu đã không đồng ý để một cô nhi trở thành thê tử của Âu Tư, là Lộ Á kiên quyết muốn làm như vậy, sợ chọc y tức giận sẽ làm cho y phát bệnh nên hắn mới không phản đối nữa.

“Người nói cái gì? Cái gì gọi là ta chỉ biết đi gây sự, chỉ biết làm chuyện xấu, người nói rõ cho ta!”

Lộ Á tức giận mắng to, loạn đánh lên ***g ngực rắn chắc của Thần Vương. Cái tên đại bại hoại này, lại dám nói y như vậy, tức chết y!

Thần Vương biết không thể cùng y nói rõ ràng, vì ngăn cản y làm loạn, chỉ có thể chặn đôi môi đỏ mọng của y lại, đồng thời phát tay đem y phục trên người y xé thành từng mảnh vụn, vuốt ve thân thể nhạy cảm kia, đây là biện pháp ngăn cản tốt nhất.

“A... Ừm... ừm...”

Lộ Á trợn to hai mắt, Vưu Đông chết tiệt hảo gian trá, lại dùng chiêu này, hắn biết rõ mình nhất định không chịu nổi một chiêu này.

Lộ Á không có đánh lại Thần Vương, y nhanh chóng bị nộ hỏa của Thần Vương chinh phục, khả ái dùng sức trợn mắt nhìn Thần Vương một cái, mới khép đôi mắt lưu ly bầy sắc xinh đẹp lại, dựa vào vào trong ngực hắn, hưởng thụ nộ hỏa sâu bá đạo lại phiến tình của hắn.

Xem ra tối nay không có cách nào đi Ngưu Giác cung dạy Lạc Á, chỉ có thể để cho Lạc Á tự cầu phúc, hy vọng khi Âu Tư muốn ôm cậu, cậu không bị hù dọa đến hôn mê...

Lộ Á không biết Lạc Á cũng không có bị con trai dọa ngất, bắt quá là say ngã mà thôi!

“A a... Đại bại hoại, nhẹ một chút... Ừm... A a a... hút nhẹ một chút... A... Vưu Đông, cầu xin người đừng như vậy... thật thoải mái... thật giỏi, phụ vương... A a a a...”

Lưu Tinh cung rất nhanh trở nên xuân sắc vô biên, không ngừng truyền ra thanh âm vô cùng gợi cảm liêu nhân, tiếng rên rỉ nóng bỏng phiến tình, chẳng qua là một câu ‘phụ vương’ cuối cùng không biết là có ý gì...
Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

“Người thực sự say rượu!!!”

Mặt trời vừa mọc ngoài khơi bờ biển phía Đông, tại tòa Ngưu Giác cung màu lam đẹp nhất dưới đáy biển liền truyền ra một tiếng thét chói tai, tiếng thét chói tai này xuất phát từ trong tân phòng Ngưu Ma vương Âu Cách Phỉ Tư.

Trong tân phòng, một nữ thần tóc vàng hào quang chói lọi xinh đẹp tuyệt trần, đứng trước giường nhìn tiểu nam hài một mình nằm ngủ trên giường tân hôn, vẻ mặt khó tin, biểu lộ hết sức choáng váng.

Hắn một đêm lo lắng cho Lạc Á, cho nên trời còn chưa sáng liền thừa dịp Vưu Đông đang ngủ lịm lẽ chạy tới, lại thấy Lạc Á một mình ngủ say, mà tung tích con trai cũng không biết nơi đâu.

“Thật xin lỗi!”

Mới vừa bị Thần Hậu đánh thức, đầu còn rất đau, Lạc Á từ trên giường ngồi dậy, then thùng nói xin lỗi, trong lòng âm thầm tự mắng. Trời ạ, mình thế nào lại uống say, Âu Cách Phỉ Tư nhất định rất tức giận, đêm tân hôn quan trọng nhất, làm thế tử như cậu lại say đến hồ đồ...

“Điều này cũng không thể trách người, người còn nhỏ như vậy, lại lần đầu tiên uống rượu, có say cũng rất bình thường.” Thần Hậu vội vàng an ủi. Bất quá y cũng không nghĩ đến tử lượng Lạc Á kém tới thế, uống chút rượu giao bôi đã say, thật muốn xem một chút Âu Tư lúc ấy sẽ có biểu tình gì, khẳng định rất thú vị nha!

Nói đến Âu Tư, tiểu tử thối kia lại đi nơi nào rồi? Hắn dám ném Lạc Á say rượu ở đây rồi đi mất, thật là tức chết! Con ta tại sao toàn giống như Vương Đông, tất cả không có tên nào ôn nhu một chút!

“Thật xin lỗi, đều là lỗi của ta, chỉ trách ta quá vô dụng, chỉ uống một chút rượu liền say.” Lạc Á lắc đầu, tự trách nói. Cậu thật lo lắng Âu Cách Phỉ Tư sẽ bởi vì chuyện này mà không để ý tới cậu nữa!

“Cũng không phải là lỗi của người, đừng tự trách nữa.” Thần Hậu vuốt ve đầu của cậu, ôn nhu khuyên giải. Chẳng qua là y sợ con trai ‘ác ngư dọa dê nhỏ’ sẽ khiến Lạc Á sợ hãi, nhưng bọn họ cái gì cũng không làm, vậy y muốn ôm tôn tử chẳng phải là vô vọng sao! Không được, y nhất định phải làm Lạc Á mau sanh con cho mình ôm!

“Người biết tiểu tử Âu Tư kia ở đâu không?” Thần Hậu hỏi, nhìn chăm chăm tiểu thân thể dưới lớp chăn chỉ mặc một tầng sa mỏng hấp dẫn, trong lòng thở dài: y để thị nữ cho Lạc Á bên trong ăn mặc mỏng manh như vậy chính là vì để cho cậu dẫn dụ Âu Tư, nào ngờ tới hôm qua... đáng tiếc a! Bất quá bây giờ còn sớm, còn có thể đem Âu Tư chộp tới trên giường Lạc Á!

“Không biết.” Lạc Á lắc đầu, biểu tình càng thêm khổ sở.

“Người yên tâm, Âu Tư dám bỏ người lại một mình, chờ ta bắt được hắn sẽ mắng hắn một trận.”

“Cầu xin người đừng mắng hắn, đều là ta không tốt!” Lạc Á lập tức nắm lấy quần Thần Hậu cầu khẩn, rõ ràng tất cả đều là lỗi của cậu, tuyệt không thể để cho Âu Cách Phỉ Tư bị mắng.

“Hi hi, mới cưới được một ngày, đã muốn che chở Âu Tư như vậy nha!” Thần Hậu trêu chọc nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Á vì mắc cỡ mà đỏ bừng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Con người lưu ly bảy sắc thoáng qua một nụ cười, đứa nhỏ này rất rất đáng yêu, thật hy vọng cậu sớm sinh cho y một tôn tử khả ái giống hệt cậu ấy.

Trước khi đi bắt Âu Tư trở lại để cùng Lạc Á lên giường có nên dạy cậu chuyện ân ái trước hay không? Quên đi, loại chuyện đó một hai lời cũng không giải thích rõ ràng được, bây giờ không còn nhiều thời gian, sẽ để cho cậu vừa làm vừa hiểu rõ đi!

Bất quá, vì không để cho cậu sợ hãi phản kháng Âu Tư ôm ấp, phải suy nghĩ chút biện pháp mới được!

Khóe miệng căng mọng hơi cong lên, con người xinh đẹp thoáng qua một tia tà ác, có thể dùng phương pháp đó. Cái phương pháp đó là hay nhất, chẳng những có thể làm cho Âu Tư cực kỳ thoải mái, còn làm xử tử (tương tự xử nữ) Lạc Á lần đầu tiên cũng không đau, còn có thể tận tình hưởng thụ...

Nhìn Thần Hậu đột nhiên cười rất tà ác, Lạc Á có một loại dự cảm thật không tốt, không tự chủ được rung mình một cái...

.
. .
. .
. .

“Âu Cách Phỉ Tư, tên khốn kiếp này!”

Không bao lâu sau khi tiếng thét chói tai truyền ra từ trong tấm cung Âu Cách Phỉ Tư, thì từ phía bắc Ngưng Giác cung – tấm cung thiếp yêu Ái Phù của hắn liền truyền ra một tiếng thét chói tai giống nhau,

không, so ra thì tiếng thét chói tai mới vừa rồi kinh khủng hơn dọa người hơn, làm cho cả cung điện cũng khê chấn động.

Trong tấm cung Ái Phù, Thần Hậu bay trên không trung nhìn chăm chăm đôi nam nữ đang quần quýt một chỗ trên giường, ánh mắt như sắp phun lửa, vạn đạo kim quang trên người bởi vì tức giận mà dường như bốc cháy, dị thường chói mắt, làm cho người ta cơ hồ mở mắt không được.

“Cầu xin Thần Hậu thứ tội!”

Nữ nhân trần truồng lập tức nhảy xuống giường quỳ gối phía trước Thần Hậu cầu xin tha thứ, vẻ mặt tràn đầy kinh hoàng.

Nàng đang vui vẻ vì Tam vương tử đêm tân hôn không ở trong tân phòng lại chạy đến tấm cung tìm nàng thì tấm, trong lòng cười nhạo cái tên tân nương kia đêm tân hôn đã bị chồng ruồng bỏ, không nghĩ tới Thần Hậu nhanh vậy liền đuổi tới...

“Mẫu hậu, người không ở Lưu Ly cung nghỉ ngơi, sáng sớm chạy đến nơi đây làm cái gì?” Âu Cách Phỉ Tư trần như nhộng nằm trên giường, cũng không kinh hoàng giống như Ái Phù, không nhìn đến Thần Hậu đang tức giận, lãnh đạm hỏi. Mẫu hậu bao nhiêu tuổi rồi thế nào cứ thích nhăm lức người khác làm được một nửa chạy tới phá hư chuyện tốt chứ, thật làm cho người ta...

“Tên khốn kiếp nhà ngươi còn dám nói, đêm tân hôn lại mặc kệ Lạc Á say rượu, chạy tới cùng hồ ly tinh này lêu lổng, tức chết ta mà!” Thần Hậu giận dữ mắng, xông tới hung hăng đá con trai một cước.

Y sao lại nuôi ra cái loại vô tình vô nghĩa này, đáng giận, y thực hoài nghi tiểu tử thú vị này rốt cuộc có tâm can hay không, hẳn tại sao có thể đối với Lạc Á như vậy chứ!

“Sáng sớm chó đá người ta lung tung!” Nhìn dấu giày trên ngực, ngân mi hơi nhíu, mẫu hậu lại đá hấn!

“Ai kêu ngươi thiếu đá, nhanh cùng ta trở về tìm Lạc Á.” Thần Hậu mắng mỏ, nắm lấy nhi tử liền từ trong cung điện biến mất, trước khi đi còn trợn mắt nhìn Ái Phù quỳ trên mặt đất một cái: “Sau này sẽ thu thập người!”

Ái Phù rung mình, mới vừa rồi nàng còn tưởng rằng sẽ bị Thần Hậu giết, tên Lạc Á kia thật là ghê tởm, Tam vương tử đêm tân hôn không ở lại tân phòng, cậu ta nhanh như vậy liền hướng Thần Hậu cáo trạng.

Ái Phù từ dưới đất đứng lên, khoe miệng nâng lên một nụ cười đắc ý. Bất quá trọng yếu là đêm tân hôn Tam vương tử lại không để ý tới cậu ta mà là tìm đến mình, nói rõ điện hạ thật ra vẫn thích mình, đối với tiểu quỷ nhân loại kia hoàn toàn không có hứng thú...

Đây cũng là đương nhiên, điện hạ làm sao lại không thích tuyệt thế mỹ nữ như mình, đi thích cái loại tiểu nam hài bình thường đó. Ngày hôm qua nhìn thấy Lạc Á ở hôn lễ, nàng nằm mơ cũng không nghĩ ra kẻ cướp đi bảo tọa Vương phi của mình lại là một nam hài xấu xí, đối với nàng mà nói đây đơn giản là sự sỉ nhục rất lớn, nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cậu ta đó!

Nàng nhất định phải sớm tìm cơ hội loại trừ Lạc Á, đoạt lại điện hạ, đoạt lại bảo tọa Vương phi thuộc về nàng, sau đó cùng điện hạ chung sống hạnh phúc vui vẻ...

“Mẫu hậu, người rốt cuộc muốn làm gì?” Bị bắt đến trước đại môn tân phòng, Âu Cách Phỉ Tư bỏ tay của Thần Hậu ra, trầm giọng gầm nhẹ, xem ra đã có chút tức giận.

Mẫu hậu rốt cuộc có chú ý tới mình bấy giờ toàn thân trần truồng hay không, thậm chí phía dưới vẫn còn cứng rắn, mẫu hậu cũng không cảm thấy xấu hổ sao! Hấn đã không còn là tiểu hài tử nữa!

“Đương nhiên là để cho ngươi lập tức trở về cùng Lạc Á làm chuyện tối hôm qua các người chưa làm.” Thần Hậu mắng.

“Làm cái gì?” Âu Cách Phỉ Tư biến ra trường bào muốn mặc vào, lại bị Thần Hậu ngăn trở.

“Đương nhiên là ân ái sinh con... không cần mặc, dù sao chờ chút đi vào cũng phải cởi xuống.” Thần Hậu đoạt lấy trường bào, không có nửa điểm thẹn thùng nhìn thân thể nhi tử khô ngô kiện mỹ, nhất là phía dưới còn rất cứng rắn, đáng dấp kinh khủng, phân thân lớn đến dọa người, trong con người tất cả đều là hài lòng.

Âu Tư thật trưởng thành, trước kia trong ba bào thai hần nhỏ gầy nhất, bây giờ đáng dấp lại khôi ngô cường tráng như vậy, vóc người đẹp đến nỗi làm cho người ta muốn chảy nước miếng. Đặc biệt là côn thít phía dưới to lớn hết như Vưu Đông, không biết chờ chút nữa đứa trẻ loài người như Lạc Á có chịu được không...

Sẽ không có có vấn đề gì đi! Ta đã cho Lạc Á ăn rồi cái đó rồi, vô luận hùng vật (cái đó đó >_ Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Lạnh, lạnh quá, lạnh muốn chết!

Khi Lạc Á khôi phục ý thức cảm giác đầu tiên chính là lạnh, toàn thân giống như rơi vào trong hầm băng, ngay cả máu cũng đông lại. Nhất là cái miệng, có cái gì đó lạnh như băng, có rất nhiều gai, rất thô rất dài vẫn ở bên trong khuấy đảo, làm cho cái miệng vừa lạnh lại tê dai...

Lạc Á muốn mở mắt để thấy là vật gì khuấy đảo trong lòng mình, nhưng mí mắt nặng nề, chống đỡ không nổi.

Không nhìn thấy làm cho các giác quan còn lại mãnh liệt hơn, tất cả cảm giác hoàn toàn tập trung ở dị vật ra ra vào vào bên trong mộng, vật kia lạnh cực kỳ, giống như cây băng lớn, mặt trên còn có gai.

Mỗi khi nó di động liền khuấy đảo cái mông đáng thương của cậu, niêm mạc bên trong cái mông giống như bị dị vật bên trên lớp vảy cùng vô số gai bằng nhỏ đâm vào liên tục, cảm giác lạnh như băng nhưng lại mang đến từng trận kích thích thật kỳ diệu, cảm giác này có chút quen thuộc...

“A”

Đột nhiên dị vật mang lớp vảy cùng gai băng tựa hồ đâm đến nơi rất sâu, thân thể run lên, một cảm giác kích thích ngứa ngáy quen thuộc truyền khắp toàn thân, làm cho cậu không khỏi kêu thành tiếng.

Cậu nghĩ tới, vật đang đâm chọc trong mông mình không phải là trụ bằng hay gì khác mà là đại băng kê của tân hôn trượng phu Ngưu Ma vương. Có con muỗi bay vào trong cái mông của cậu, Âu Cách Phỉ Tư để cho đại băng kê của hắn đi vào giúp cậu ăn con muỗi, nào ngờ... con muỗi bị đại kê kê đuổi cắn loạn, cắn phải cậu... làm cậu tiểu một chút, còn ngứa đi nữa, hử mắt mắt!

Không nghĩ tới nam nhân vẫn không có rút ra, một mực ở trong cái mông giúp cậu ăn con muỗi, hẳn thật là một người thật tốt!

Lạc Á lòng tràn đầy cảm động, nghĩ thầm nhất định phải hướng nam nhân nói cảm ơn, cố gắng mở mí mắt, nhưng ngay sau đó bị dọa sợ đến thét chói tai

“A a a”

Con người hồng sắc phản chiếu một con cự thú to lớn có lớp vảy rắn màu bạc, cũng không giống xà, mà giống như một con cự ngư màu bạc to lớn như ngọn núi nhỏ hơn. Cự ngư đáng sợ dọa người đem toàn bộ giường chiếm hết, đang ôm cậu, còn sấp cái hông của cậu...

Thế nào sắp cậu không phải là trượng phu Âu Cách Phỉ Tư, mà là một đại ngu quái chứ? Âu Cách Phỉ Tư đâu? Sẽ không bị đại ngu quái này ăn mất rồi đi?

Lạc Á mới tỉnh dậy đầu óc còn mờ mịt, quên mất chồng mình tước hiệu là gì, ý nghĩ đầu tiên chính là Âu Cách Phỉ Tư bị đại nguơ quái trước mắt ăn mất.

“Ô ô ô... người buông ta ra, tên đại nguời quái bại hoại người có phải đem Âu Cách Phỉ Tư ăn rồi không, người mau đem Âu Cách Phỉ Tư phun ra cho ta...” Lạc Á lo lắng lấy tay đánh cự nguời kinh khủng, khóc lóc kêu gào. Cậu thật thích Âu Cách Phỉ Tư, cậu không muốn hấn chết!

“Người nói cái gì, ta chính là Âu Cách Phỉ Tư!” Đại ngưu quái khê cau mày, móng vuốt nhẹ nhàng bắt lấy tay nhỏ bé của cậu, buồn bực nói.

Hình thù của Âu Cách Phỉ Tư là ngưi xà hỗn tạp, tuy hình dáng là hùng ngưi, toàn thân cao thấp lại bao phủ đầy vảy xà, rất nhiều chỗ còn có gai bằng, ngay cả đôi cánh màu trắng bạc sau lưng tất cả cũng đều là vảy rắn cùng gai bằng. Kỳ quái nhất chính là móng vuốt, giống như ưng thảo lại có một chút giống như móng ngưi!

“Ngưi... là Âu Cách Phỉ Tư!” Lạc Á trợn to hạnh mâu hồng sắc, vẻ mặt khó tin, vội vàng nhìn kỹ dáng vẻ đại ngưi quái.

Dáng dấp đại ngưi quái tuy dọa ngưi, lại có một đôi mắt thần bí màu xanh thẳm xinh đẹp giống hệt Âu Cách Phỉ Tư, trên con mắt trái có một vết sẹo ghê người lại quen thuộc. Thanh âm của đại ngưi quái cũng là của Âu Cách Phỉ Tư, chẳng lẽ đại ngưi quái dáng dấp cực kỳ hung hãn dọa ngưi trước mắt thật sự là Âu Cách Phỉ Tư?

“Thật xin lỗi, ta cho là...” Lạc Á vội vàng xin lỗi, khuôn mặt nhỏ nhắn vì mắc cỡ mà đỏ bừng, bộ dáng then thùng quần bách khả ái cực kỳ. Thật tốt quá Âu Cách Phỉ Tư không bị ăn mất, đại ngưi quái trước mắt thật là dọa ngưi, bất quá biết hẳn chính là Âu Cách Phỉ Tư, cậu sẽ không sợ nữa!

Âu Cách Phỉ Tư không nói gì, trực tiếp dùng hành động bày tỏ bất mãn, bằng xà thô to cắm ở cái miệng tiểu nam hài đột nhiên trở nên hung hãn...

“Nha nha... ngứa, ngứa... không... đau... A a... cũng không đúng... là lạnh mới đúng... con muỗi... con muỗi... a haa.....” Lạc Á lập tức kêu to, thiếu chút nữa giật nảy người. Cậu nhớ cảm giác này, đây là cảm giác khi con muỗi cắn cậu!

Rõ ràng bị côn thịt thao mới có thể như vậy, nhưng Lạc Á lại cho rằng do con muỗi cắn cậu, thật là... có chút ngứa! Kỳ thực là rất ngứa mới đúng!

“Con muỗi cắn ngưi, ta đang giúp ngưi bắt nó...” Trên khuôn mặt quái vật kinh khủng treo một nụ cười tà ác, lộ vẻ dữ tợn hơn, đại ngân xà thô to kinh ngưi dưới hạ phúc vô luận thế nào vẫn như cũ hướng tiểu huyết ẩm áp đâm loạn, cố gắng ‘bắt muỗi’.

Bây giờ nói về tiểu huyết ẩm ướt đang bị thao kia, vô luận thao như thế nào cũng nóng hầm hập, hoàn toàn không có bị bằng xà của hắn làm lạnh, ngay cả Á Phù cũng không có bản lãnh này, thật là thoải mái chết!

Quả thực rất kỳ quái, Lạc Á tuy cảm thấy cái miệng lạnh cực kỳ, bị đại côn thịt lạnh như băng thao như vậy phải lạnh đến đông cứng, nhưng trong thực tế cái miệng vẫn rất nóng, cái này chỉ sợ cũng là bởi vì Hồ Mị, thứ đó thật thần kỳ.

“Ô... con muỗi trong cái miệng thật là xấu... A a..... thế nào vẫn cắn ta... oh a... a ưm..... cũng không hề nghĩ ngợi... A a a..... Ngưi ca ca, ngưi chậm một chút... ngưi càng hung, nó... nó lại càng loạn cắn ta... oh a a.....” Tiểu hài tử mới tỉnh lại đã bị làm đến *** loạn kêu khóc, thiếu chút nữa lại muốn hôn mê.

Thú hành (một cách gọi khác của kê kê anh Ngưi Ma vương vì anh ấy đang hóa thú mà) không biết đủ liên tục xô xuyên qua cái miệng nhỏ của cậu, mang đến cảm giác không rõ đến tột cùng là ngứa, là đau, hay là lạnh kinh khủng, hại cậu run rẩy co rút, cậu chính là bị loại cảm giác này làm cho muốn tiểu ra.

“Ta không động, ‘con muỗi hư’ sẽ cắn càng lợi hại hơn, ta cũng không có biện pháp!” Đại ngưi quái biểu lộ một bộ dáng ‘ta tất cả đều là vì sức khỏe của ngưi’, đại bằng xà ở trong cái miệng nhỏ sắp đến bất diệt nhac hồ phát ra thanh âm ‘xích xích’ vang dội.

“Ô ô..... cảm ơn Ngưi ca... ca... A a... ngưi thế nào... đại bằng kê sắp đến... trong bụng... ưm... A a a.....” Lạc Á cảm động nói lời cảm ơn, nào ngờ làm cho đại ngưi quái thú tính đại phát, tất cả gai bằng trên thịt heo bỗng đột nhiên đều hướng vào tử huyết mãnh liệt sắp trồi, lại đâm vào địa phương sâu khó có thể tưởng tượng... bụng của cậu. Lạc Á toàn thân co quắp, sợ hãi hét chói tai, ngay cả bên ngoài tấm cung cũng có thể nghe được tiếng kêu của cậu...

“Con muỗi bay đến trong bụng ngưi... làm sao nóng như vậy, so với cái miệng nhỏ của ngưi còn nóng hơn, thật giỏi...”

Đại ngưi quái bị cái bụng nhỏ nóng như nham thạch làm cho trán đầy mồ hôi, sống lâu như vậy, đây là lần đầu tiên động vật máu lạnh như hắn nóng đến đổ mồ hôi, cảm giác này vô cùng mới mẻ kỳ.

Hắn thích loại cảm giác này, đại nguời quái không khỏi lại đỉnh bụng dưới một cái, làm cho đại băng xà cắm vào trong bụng Lạc Á đi vào càng sâu hơn, khiến cho cái bụng vốn bằng phẳng đột nhiên nhô lên, từ bên ngoài có thể thấy rõ ràng hình dáng thú hành của hắn, làm cho người ta rợn cả tóc gáy, lại hưng phấn dị thường.

“Nha nha nha nha nha... bị hư... bụng thật bị..... đại băng... sáp hư... rồi..... ra... đi ra...” Tiểu hài tử lạnh đến hai hàm răng run lập cập, giọng run rẩy cầu xin. Bụng thật bị đông cứng, bị hư rồi, lực phủ ngũ tạng lạnh đến co vào một chỗ, còn lạnh hơn hồi nãy gấp trăm lần, cậu có một loại ảo giác sắp chết rét mất.

Cũng may bởi vì bây giờ quá lạnh, cùng đại băng kê mới vừa cắm vào trong cái mông, trừ lạnh cũng không có cảm giác khác, cho nên một chút cảm giác đau đều không có, nếu không cậu nhất định sẽ đau đến khóc thét.

“Yên tâm, sẽ không hư! Một lát sẽ khỏi... chờ chút nguời nhất định sẽ thích đại băng kê ở trong bụng nguời ‘ăn con muối’...” Đại nguời quái nói xong lời cuối cùng còn thấp giọng cười *** đặng, đưa ra đầu lưỡi dài giống như lưỡi rắn liếm đi nước mắt trên mặt Lạc Á, đại băng xà cắm ở trong bụng bắt đầu trượt động.

Đại nguời quái vẫn là vì Lạc Á mà đau lòng, chỉ dám ở trong bụng cậu nhẹ nhàng xoay vòng, không dám giống như vừa rồi hung ác trườn sáp, chỉ sợ thương tổn cậu.

“Oh a... dừng động... bụng sẽ bị đại băng kê ăn mất... A a... Nguời ca ca thật là xấu... con muối cũng rất hư... Ô ô... các nguời tất cả đều là bại hoại... là kẻ xấu... A a a..... ách a.....” Tiếng khóc của tiểu hài tử như tan vỡ, tinh tế mà đáng thương.

Cậu thật rất sợ hãi, đại băng kê của Nguời ca ca sẽ đem bụng của cậu ăn một lỗ lớn, làm cho ruột chạy ra ngoài. Mỗi khi đại băng kê kinh khủng ở trong bụng động một cái, tim của cậu liền đập cuồng loạn, chỉ sợ bụng bị phá hư...

“Tiểu *** đặng, ta thấy nguời thật là...” Chọc nguời thương yêu! Đại nguời quái kích động loạn liếm những giọt lệ đáng thương trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đại băng xà không khống chế được lại loạn động, lửa nóng cuồng loạn thiêu đốt lực phủ ngũ tạng.

“A a a..... chết... chết... Ô ô..... bị đại băng kê làm chết mất... oh oh oh..... ngứa... con muối hư lại đang làm chuyện xấu... oh oh... ngứa điên rồi, Nguời ca ca mau ăn con muối... oh a a a.....” Tiểu nam hài đầu tiên là khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhưng rất nhanh ngoài cảm giác băng lãnh ngứa ngáy sâu sắc lại thêm quen thuộc kỳ lạ, cảm giác ngứa ngáy còn hơn cảm giác đau đón lạnh băng, làm cho cậu chỉ thấy ngứa ngáy.

Biện pháp tốt nhất trị ngứa, dĩ nhiên chỉ có thỉnh cầu trượng phu dùng đại thú hành đáng sợ, đi bắt ‘con muối’! Bị đại băng kê ở trong bụng loạn động, bây giờ rất khó chịu, thế nhưng loại cảm giác ngứa ngáy làm cho người ta nổi điên càng khó chịu hơn!

“Thật là *** đặng, nhanh như vậy đã để cho ta ‘ăn con muối’ nữa, so với nữ nhân còn tao hơn! Tiểu động cùng bụng của nguời thật là lợi hại, thú hành của ta lớn như vậy cũng có thể ăn hết!” Đại nguời cười *** đặng xấu xa, Hồ Mị thật là một thứ tốt, đại thú hành của hắn ở trong cái bụng nhỏ nóng rực cơ hồ không có khe hở loạn động, gai băng loạn quét nội tạng bên trong, Lạc Á vẫn như cũ không thấy chảy máu.

Thú hành của hắn ngay cả nữ thần như Ái Phù cũng không chịu nổi, vì vậy hắn rất ít dùng hình thú ân ái cùng nguời khác, hôm nay có thể không cần lo lắng, dùng hình thú hoan ái cùng tiểu kiều thê, thật là so với giết nguời còn thoải mái hơn...

“Cái gì ‘ăn con muối’? Lạc Á hảo *** đặng, kêu hảo tao nha! Không nghĩ tới các nguời mạnh như vậy, lần đầu tiên liền chơi nhân thú đại chiến, hi hi...” Giữa không trung chợt vang lên một đạo thanh âm cười cợt.

Âu Cách Phỉ Tư cùng Lạc Á cả kinh, cùng nhau quay đầu, chỉ thấy trước giường chẳng biết lúc nào nhiều thêm một đạo thân ảnh nhỏ gầy quen thuộc, chính là Lộ Á. Y bị con trai đưa về Thiên giới, tức khí lại chạy tới!

“Nguời tại sao lại tới?” Âu Cách Phỉ Tư khê nguyên rửa một tiếng, không nghĩ tới mẫu hậu lại trở lại, vừa rồi sau khi đưa y rồi đi hắn nên thiết kế kết giới, lần này thăm rồi!

“A người... người thế nào...” Lạc Á kinh ngạc nhìn Lộ Á, mắc cỡ chết được. Lại bị người nhìn thấy cậu *** cùng Âu Cách Phỉ Tư ôm nhau, đại kê kê của Âu Cách Phỉ Tư còn cắm ở trong cái mông của cậu, mặc dù Âu Cách Phỉ Tư là đang giúp cậu ‘ăn con muỗi’, nhưng bị người nhìn thấy cậu trần truồng vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

Lạc Á kinh hoảng trốn tránh, muốn đứng lên, nhưng cái mông vừa định rời đại băng xà, gai băng mặt ngoài thú hành lập tức bắt lấy tràng bích của cậu, sau đó một cỗ hồng thủy lạnh như băng vọt vào bụng của cậu.

“A người thế nào tiểu vào... ô ô..... ta không phải là thùng phân, chớ tiểu ở trong bụng ta... chớ đi tiểu... lạnh quá... bụng thật là đau... A a a.....” Lạc Á ngốc nghếch bị dọa sợ đến kêu to, lượng nước đá lớn lại chạy vào trong bụng, bụng đã trương to, thật là khó chịu. Trọng yếu nhất là trước mặt có người đang nhìn, khiến cậu thẹn đến muốn chui xuống đất!

Âu Cách Phỉ Tư ngốc không kém, hắn cũng không phải là cố ý, mới vừa thấy Lộ Á trong lòng hắn cũng hoảng hốt khiến hắn thất thần, làm cơn thịnh nộ mới tới cực điểm tình quan thất thủ bắn ra.

Âu Cách Phỉ Tư muốn cùng Lạc Á giải thích hắn không phải là đi tiểu, mà là bắn tinh, nhưng mẫu hậu đang ở trước mặt, hắn bây giờ không có cách nào giải thích chuyện *** ư ư vậy.

“Cái gì? Âu Tư lại đi tiểu trong cái mông người, hảo tà ác nhà! Không nghĩ tới tiểu hài tử mặt than Âu Tư này, thì ra là tà ác như vậy a!” Lộ Á nhìn con trai cùng con dâu che miệng cười trộm, tình mâu lưu ly bấy sắc không chút thẹn thùng nhìn chăm chăm một người một thú mập hợp, vẻ mặt hưng phấn, không khí dị thường lúng túng.

“Người...” Ngưu Ma vương vừa xấu hổ vừa giận, đây tuyệt đối là thời khắc xấu hổ mất thể diện nhất trong cuộc đời hắn, nhưng hắn lại không thể lập tức từ trong thân thể Lạc Á lui ra ngoài. Hắn bây giờ là hình thú. Ở lần bắn tinh trước, gai băng trên thú hành chặt chẽ móc vào tiểu huyết Lạc Á, nếu mạnh mẽ rút ra sẽ xé rách tiểu huyết Lạc Á.

“Ô ô ô... đại bại hoại, mau ra đây... có người nhìn... A a..... cầu xin người đi ra, chớ tiểu, bụng không chứa nổi nữa, lạnh chết ta... ô ô..... người xấu...”

Lạc Á sắp khóc chết, bụng trở nên lớn vô cùng, nước tiểu lạnh như băng thế nhưng vẫn liệu chết chui vào trong bụng cậu, bụng cậu có thể sẽ chống đỡ không nổi mà nổ tung mất.

Lạc Á không biết nỗi khổ của trượng phu, ở trong lòng oán trách hắn là một siêu cấp đại bại hoại, rõ ràng Lộ Á đang nhìn, hắn vẫn còn bắn, hắn so với con muỗi thối cần cái mông cậu còn hư hơn.

“Oa! Tiểu kê kê của Lạc Á đứng lên rồi, Lạc Á thật là một tiểu sắc ma, cái mông đang bị đại ngư quái tiểu vào cũng cương lên, ha ha ha...” Lộ Á đột nhiên chỉ vào tiểu ngọc hành Lạc Á, cười vô cùng tà ác.

Lạc Á vội vàng cúi đầu nhìn, quả nhiên phát hiện tiểu kê kê mình giấu dưới hạ phúc đang cương lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt trong nháy mắt lại biến thành đỏ rực. Thật mất mặt, đều là lỗi của trượng phu, nếu như không phải là hắn một mực tiểu vào trong cái mông, mình cũng sẽ không bị cương đến mức muốn đi tiểu...

Lạc Á nếu như biết cậu không phải là muốn đi tiểu mà là bị trượng phu kích thích muốn bắn tinh, nhất định sẽ càng xấu hổ quần bách, càng cảm thấy không có mặt mũi gặp ai nữa!

Lạc Á dùng dằng muốn chạy trốn lại làm cho gai băng móc trên thành ruột càng chặt hơn, đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn tái xanh, chỉ có thể nước mắt lưng tròng đáng thương cầu khẩn kẻ kia thả cậu ra.

“Ô ô... Ngưu ca ca, người là người tốt mà, cầu xin người thả ta... thật sự đau quá, rất mất mặt...”

Âu Cách Phỉ Tư căn bản không cách nào rời khỏi, không thể làm gì khác hơn là vụng về an ủi cậu: “Người ngoan, người chờ một chút, chờ thêm chút nữa là tốt rồi, ta... ta bây giờ bây giờ không rút ra được...”

Dã thú to lớn vô cùng vừa ở trong cái mông tiểu nam hài đáng thương bắn tinh, vừa vụng về an ủi đối phương, hình ảnh kia bây giờ rất buồn cười, lại có điểm sắc tình khó nói.

“Các người rất khôi hài, cười chết ta! Âu Tư ôn nhu một chút, Lạc Á còn nhỏ, chơi quá mạnh cần thận cậu ấy không chịu nổi, ha ha ha...” Lộ Á sắp cười muốn chết, trở lại là đúng rồi, không nghĩ tới lại có thể thấy

hình ảnh khô hài lại *** bạo như vậy!

Nhìn khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng, so với đại nhi tử còn lạnh lùng hơn bây giờ tràn đầy bối rối cùng ảo não, chưa nói đến rất mắc cười, y nhất định khi trở về phải nói với Vu Đông.

Nhìn mẫu hậu của mình, Ngưu Ma vương đơn giản muốn nổ tung, đầu sỏ gây họa lại dám cười, nếu như không phải do y cho hạ Hồ Mị với Lạc Á, bọn họ làm sao lại lâm vào quần cảnh như bây giờ.

Ngưu Ma vương đen mặt, hướng Lộ Á bắn ra một đạo ngân quang muốn lần nữa đưa y đi, nhưng Lộ Á sớm có đề phòng, bắn ra một đạo kim quang đánh văng ngân quang của Âu Cách Phi Tư.

“Tiểu tử thôi, lại muốn thừa dịp ta chưa chuẩn bị đánh lên ta, dám lần nữa bất kính với mẫu hậu, thật là đại nghịch bất đạo, xem ta chỉnh ngươi như thế nào!” Lộ Á tức giận mắng, khoe miệng nâng lên một nụ cười gian tà khùng bố, thấp giọng niệm thần chú.

“Ngươi điên rồi sao!” Ngưu Ma vương sắc mặt đại biến, không biết Lộ Á làm cái gì, làm cho Chiến thần luôn luôn không sợ hãi cũng phải kinh hoảng.

“Tiểu tử chết tiệt, dám mắng mẫu hậu bị điên, có phải muốn ta tìm Vu Đông tới lột da ngươi không!” Thân thể kiều diễm nhỏ bé chỉ ngưu quái to lớn vô cùng trước mặt, hung ác chữ mắng.

“Ngươi mau giải khai thần chú!” Ngưu Ma vương bỏ qua uy hiếp của y, lạnh mặt gầm nhẹ. Hẳn tại sao có loại mẫu hậu này, thật là y bị bức điên rồi!

“Không muốn! Chờ Lạc Á sinh con thần chú mới có thể tự động cởi bỏ!” Lộ Á lắc đầu.

“Ngươi...” Ngưu Ma vương thật muốn mắng chữ người, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương là mẫu hậu của hắn, hắn một chút biện pháp cũng không có.

“Cái gì sinh con? Lộ Á rốt cuộc làm cái gì?” Lạc Á nghe được đầu óc có chút mơ hồ, lo lắng hỏi trượng phu. Hẳn rốt cuộc bắn xong rồi, bụng cũng sắp chống đỡ không nổi, thoát nhìn thật giống như đang mang thai.

Mất thể diện nhất chính là tiểu kê kê phía dưới càng ngày càng trưởng, lập tức sẽ phải tiểu, cậu phải dùng sức nhịn mới được, tuyệt không thể ở trước mặt Lộ Á tiểu ra...

“Mẫu hậu... chú ngữ...” Không được, hắn bây giờ nói không ra miệng, quá bỉ ổi hạ lưu.

“Để cho chúng ta cái gì? Ngươi nói mau a!” Thấy hắn ấp a ấp úng, Lạc Á càng nóng nảy hơn, đồng thời còn dùng sức kẹp chặt bụng dưới, không để cho tiểu côn thịt của cậu bắn ra, hảo khổ cực nha!

Tiểu ngốc nghếch Lạc Á không biết nếu quả thật là muốn đi tiểu còn có thể kìm nén, nhưng cậu là muốn bắn tinh, căn bản không thể nhịn.

“Âu Tư ngại nói, để ta nói cho! Ta đối với các ngươi hạ bùa chú, trước khi ngươi sinh con, cái mông nhỏ của ngươi cũng không thể rời bỏ đại côn thịt của Âu Tư, hạ thể các ngươi sẽ ngày ngày gắn liền một chỗ.” Lạc Á cười *** đang. Như vậy y rất nhanh có thể ôm tôn tử, cũng có thể phòng ngừa Âu Tư lại đi tìm con tiện nhân Ái Phù kia làm, chỉ có y mới có thể nghĩ ra loại diệu kế này, một hòn đá ném chết mấy con chim.

Nghe vậy, Lạc Á ngây người như phỗng, cái mông của cậu cùng đại băng kê của trượng phu sẽ ngày ngày gắn liền một chỗ, là thật hay giả? Thật là đáng sợ!

Lạc Á bị dọa đến đầu óc căng thẳng, bụng dưới buồng lỏng, tiểu kê kê vẫn cố gắng nhịn lại bắn ra, giống như lần trước, trong nước tiểu vàng nhạt lẫn vào bạch tinh thừa thốt phun trên người Ngưu Ma vương, nước tiểu cùng dịch thể dính trên váy rần tuyết trắng đặc biệt bắt mắt, muốn có bao nhiêu *** uế thì có bấy nhiêu *** uế.

Cũng may được lực của Hồ Mị đã biến mất, trong dịch thể Lạc Á không có mị hương kích thích ***, nếu không hai người sợ rằng lại bị ảnh hưởng mà ở trước mặt Lộ Á ***, bất quá hai người lại đang ở trước mặt Lộ Á liên tục bắn tinh cũng đã đủ *** loạn.

Lạc Á cũng đi tiểu, hai người các ngươi đều rất hạ lưu nga, chơi đến không kiểm soát được! Lộ Á cười đến chảy nước mắt, một chút mặt mũi cũng không cho bọn họ, cũng không sợ Lạc Á xấu hổ chết.

Lạc Á cũng không chịu được nữa, xấu hổ đến hôn mê tại chỗ. Ngưu Ma vương sắc mặt càng kém hơn, chỉ Lộ Á gầm nhẹ: “Ta cảnh cáo ngươi, mau cởi bỏ thần chú, nếu không đừng trách ta đối với ngươi không khách khí!”

Hắn đời này xui xẻo nhất chính là có loại mẫu hậu trước mắt, xui xẻo hơn là bây giờ hoàn toàn bị mẫu hậu theo dõi, sau này không biết còn bị chinh như thế nào!

“Ta không muốn, xem ngươi có thể làm gì ta!” Lộ Á làm mặt quỷ với nhi tử, còn cố ý xoay người đối với nhi tử lắc lắc cái miệng nhỏ, khiến nhi tử tức muốn nổ tung.

Âu Cách Phỉ Tư muốn đưa tay bắt Lộ Á, nhưng Lộ Á lại chạy trước một bước, lưu lại hân ôm Lạc Á đang hôn mê giằng đến cả người phát run, thiếu chút nữa đương trường học máu...

.
. .
. .
. .

Lạc Á tỉnh lại đã là ngày thứ hai, trong giấc mộng trước khi tỉnh cậu nằm mơ thấy tân hôn trương phu biến thành một đại ngư quái, đem cậu làm thùng phân, hạ lưu tiểu vào trong cái miệng cậu. Lại nằm mơ thấy mẫu hậu và trương phu, bạn tốt của cậu Lộ Á trong lúc trương phu đi tiểu đột nhiên chạy đến, đối với bọn họ hạ thần chú, làm cho họ thể bọn họ không thể tách rời, phải đợi cậu sinh con mới có thể tách ra.

Không nghĩ tới mình mơ một giấc mơ mất mặt lại mắc cười đến thế, Lạc Á mở mắt nghĩ như vậy, động tác thứ nhất chính là cúi đầu nhìn bụng của mình, nơi đó vẫn bằng phẳng, cũng không giống trong mộng to lớn khổng lồ như vậy.

Lạc Á thở phào nhẹ nhõm, hạnh mầu loạn loạn, thật tốt quá, quả nhiên là mộng!

“Ngươi đã tỉnh!” Sau lưng chợt truyền tới một đạo thanh âm lạnh lùng trong trẻo, chẳng biết tại sao, giọng nam trầm thấp dễ nghe có chút lúng túng.

Lạc Á muốn ngồi dậy, lại phát hiện trong cái miệng có gì đó, vội vàng quay đầu, phát hiện sau lưng nam nhân tuấn mỹ vô cùng đang ôm cậu, hạ thể dán chặt vào cái miệng của cậu, nam căn kia còn cắm ở bên trong cậu...

Cậu lúc này mới kinh ngạc phát hiện cảm giác khó chịu nghiêm trọng phía dưới, cái miệng như cũ rất lạnh rất trướng, cũng may nam nhân đã biến thành hình người, đại băng kê nhỏ đi không ít. Nhưng toàn thân cao thấp bao gồm cái miệng, cũng dị thường chua xót mệt mỏi, giống như liên tục mấy ngày mấy đêm làm tình không ngừng nghỉ...

Nguyên lai giấc mộng kia là thật, chẳng lẽ trước khi cùng nam nhân sinh con, bọn họ đều phải gắn liền một chỗ như vậy? Nhưng cậu là con trai, làm sao sinh con chứ!

“Có biện pháp tách ra không?” Tiểu nam hài nhìn trương phu, thẹn thùng quần bách chỉ hạ thể hai người đang chặt chẽ kết hợp hời, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Nam nhân lắc đầu, trước khi Lạc Á tỉnh lại, hắn đã thử qua rất nhiều phương pháp, nhưng đều không được. Vô luận hắn biến nhỏ như thế nào, tiểu huyết Lạc Á cũng sẽ nhỏ theo như vậy, hắn nhiều nhất chỉ có thể đem côn thịt rút ra hơn phân nửa, nhưng thế nào cũng không thể rút ra toàn bộ.

Pháp lực của mẫu hậu cũng không phải là đặc biệt mạnh, nhưng pháp thuật chinh người chính là thiên hạ vô địch, ngoại trừ chính y thì không ai có thể giải trừ, lần này thật phiền toái!

“Vậy chúng ta không phải vẫn luôn gắn liền một chỗ, bao gồm... thời điểm?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Á đầy đau khổ, Lộ Á thật là xấu, lại chinh cậu như vậy.

“Ừ!”

“Thật sự phải đợi... ta sinh con mới có thể tách ra?” Tiểu nam hài nói đến sinh con, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng giống như cái miệng con khi.

“Ừ!”

“Ta thật sự có thể sinh hài tử sao? Nhưng ta là nam!”

Chỉ có nữ nhân mới có thể sinh con thôi nha!

“Thần tộc có thể làm cho nam hay nữ cũng có thể sinh sản.”

“Thật là lợi hại!” Lạc Á ngạc nhiên, cảm thấy thập phần bất khả tư nghị.

“Vì có thể để cho nơi đó của chúng ta sớm tách ra, ta sẽ làm người sớm mang thai sinh hài tử, người phải chuẩn bị tâm lý đi.” Nam nhân bình thản nói. Vốn là hắn cũng không tính để cho Lạc Á mang thai, Lạc Á bây giờ quá nhỏ, nhưng đây là biện pháp duy nhất.

Lạc Á nhu thuận gật đầu, quá nhỏ nên cậu cũng không có cái gì tôn nghiêm nam tử, cho nên cũng không ghét bỏ hay bài xích chuyện mang thai sinh hài tử, cậu thậm chí ngay cả sinh con thế nào cũng không biết.

“Vậy chúng ta bây giờ nhanh sinh con!” Lạc Á lo lắng kêu lên. Cậu phải nhanh cùng trượng phu tách ra mới được, nếu không cậu và hắn coi như gặp không ít phiền toái, cậu cũng không muốn nam nhân đem cái mộng của cậu làm thành thùng phân, thời điểm hắn muốn liền... liền... không dám nghĩ, nhất định phải lập tức sinh con, sau đó cùng đại kê kê của nam nhân tách ra.

Thanh mâu lóe lên, mâu quang trở nên thâm thúy nguy hiểm, tên tiểu yêu tinh này thật không phải loại cảm dỗ người bình thường.

“Người biết sinh con thế nào?” Bàn tay nhẹ nhàng tiến tới, khéo léo nâng cái cằm nhỏ, nhìn dấu vết miệt mài còn lưu lại hôm qua, mi mắt hàm xuân trên khuôn mặt nhỏ nhắn khiến thanh âm của nam nhân trở nên rất tà mị.

Hôm qua mới hưng hăng miệt mài một phen, nhưng nửa đường liền bị mẫu hậu đáng ghét quấy rầy, làm cho hắn chưa được tận hưởng, còn muốn sẽ tiếp tục thưởng thức thân thể khả ái mê người trong ngực.

Tiểu hài tử lắc đầu, xấu hổ nói: “Còn phải nhờ người dạy ta.”

Cái này tỏ rõ là trắng trợn cảm dỗ sao! Nam nhân lại kích động, đại côn thịt vẫn cắm trong cái mộng tiểu nam hài đã sớm không an phận lập tức trướng đại, gai băng đâm đâm vào trong tràng bích.

“A đau... đại băng kê thế nào trở nên lớn? Chẳng lẽ lại muốn ăn con muỗi sao?” Lạc Á rên rỉ một tiếng, nghi ngờ nhìn trượng phu. Cái mộng vừa đau xót lại vừa lạnh, đại băng kê còn đột nhiên lớn lên thật thật khó chịu.

“Ăn con muỗi?” Nam nhân khẽ nhếch khéo môi.

“Về việc ăn con muỗi! Đại băng kê của ta phát hiện con muỗi hư lại muốn bắt đầu cắn cái mộng người, cho nên chuẩn bị giúp người ăn con muỗi!”

“Nguyên lai là như vậy, cảm ơn! Lại khổ cực người, sau khi giúp ta ăn xong con muỗi, nhờ người dạy ta thế nào sinh hài tử nữa.”

Tiểu hài tử ngọt ngào cười một tiếng, cái mộng quả nhiên lại bắt đầu ngứa lên, con muỗi thối lại đang cắn cậu, thế nào cũng phải thỉnh Ngưu ca ca giúp cậu ăn nó, không thể để nó cắn cái mộng cậu được, cậu còn phải nhanh cùng Ngưu ca ca sinh con đây!

Nam nhân đột nhiên cảm thấy mình có thể một ngày sẽ chết trên người Lạc Á, là bị tên tiểu yêu tinh này mê chết. Rõ ràng là tiểu hài tử còn chưa mọc lông, cái gì cũng không hiểu, thậm chí ngay cả ân ái cũng không biết, nhưng kinh nghiệm cảm dỗ nam nhân còn phong phú hơn so với nữ nhân, làm nam nhân kích động, thật là trời sinh *** oa đáng phụ!

“Oh..... đại băng kê trở nên lớn hơn, chống đỡ mệt chết... thật là ngứa... đại băng kê mau ăn con muỗi...” Tiểu nam hài nũng nịu yêu mị rên rỉ, đại băng kê trướng còn hơn hồi nãy nữa, thật lợi hại, ruột cũng sắp bị phá vỡ, gai băng đâm càng ngày càng sâu ngứa chết, con muỗi cắn cũng thật lợi hại mà!

“Đã biết, người đừng kêu lên đói khát như vậy, cẩn thận đại băng kê đem cái mộng người thao đến nở hoa, tiểu *** đáng...”

Nam nhân đem cậu đề ở trên giường, từ phía sau trườn sát. Từ phía sau thao kiên cũng có cảm giác, tư thế như vậy mới có hương vị thú giao, trước dùng hình người thao một chút, chờ chút tái biến thành hình thú hảo hảo ‘phục vụ’ tiểu tao hóa này.

Hôm qua tiểu cục huyết bị ngoạn hơi tàn nhẫn chỉ có chút sưng đỏ, cũng không hề bị thương, cái này hoàn toàn dựa vào Hồ Mị thần hiệu, làm hắn không cần lo lắng, có thể yên lòng hào hảo làm tiếp. Tất cả đều do tiểu thú đại ngân xà đối với cục huyết nhỏ nhỏ đã sớm quen thuộc vô cùng, hai cái liên thao Lạc Á đến phát tao rên rỉ...

“Oh aa..... ngứa ngứa... ân ưmm..... cái mông ngứa ngứa... đại băng kê mau ăn con muỗi... oh oh oh.....” Tiểu hài tử *** đang giãy giụa cái mông nhỏ hồng hồng, ngọc hành dưới bụng ma sát sảng đản mềm mại.

Đại băng kê lạnh quá, cũng may cậu đã thích ứng, cái mông mặc dù chua xót mệt mỏi, nhưng rất có cảm giác, đặc biệt tư thế này làm cho đại băng kê ma sát đến những nơi sâu thẳm nhất, kích thích điện lưu khác thường, cảm giác không giống thường ngày đặc biệt ngứa ngứa từ khắp nơi trong thân thể vọt tới, truyền khắp tứ chi, làm tứ chi hơi run rẩy...

“Tiểu đang phụ, mới bắt đầu đã kêu *** đang như vậy, ta thật muốn đem cái mông ngươi làm đến nở hoa!”

Thanh âm trên giường khả ái *** đang mê chết nam nhân, đại băng xà chín sâu một nông(1) vô cùng có tiết tấu nhanh chóng đâm chọc khuấy đảo cái mông nhỏ mỹ vị.

Cục huyết lại bị băng xà kéo căng đến không còn một nếp nhăn, nhưng vẫn khả ái tinh xảo màu sắc động lòng người như vậy, hoàn toàn không giống đã bị nam nhân khai phá qua. Kỳ diệu nhất chính là, tiểu cục huyết nhìn thể nào cũng rất nhỏ, lẽ ra không thể dung nạp đại băng xà của hắn nhưng giờ phút này lại thật sự đang bao quanh nó, thật là bất khả tư nghị!

Nam nhân vừa thao kiên Lạc Á, vừa cẩn thận thưởng thức tiểu cục huyết của cậu làm như thế nào nuốt vào đại băng xà của mình, làm cho mình càng thêm kích động, làm mình càng ngày càng hăng say, từ phía sau dùng sức xỏ xuyên qua thân thể nhỏ bé, đầu rắn chính xác đâm một cái vào chỗ sâu nhất của cục tâm đang ngứa ngứa...

“Oh nha nha nha nha..... kê kê ăn được con muỗi, cắn chết nó, mau cắn... A a a.....”

Cái mông cùng eo thon nhỏ đồng thời nảy một cái, tiểu nam hài lập tức xoay càng tao hơn, lợi hại hơn, thanh âm tiểu hài tử non nớt sạch sẽ mềm nhũn, nũng nịu, vô cùng mê người.

“Tiểu tao hóa, ta thật sự đem con muỗi ăn, cái mông ngươi liền hư mất...” Nam nhân xem thường mắng, đại băng xà tại điểm nổi lên trong cục huyết hỏa nhiệt mê người một mực đâm chọc, làm cho tiểu hài tử kêu càng mê hồn.

“A a... vì... vì cái gì... ách a a a..... ngươi ăn con muỗi, tại sao cái mông sẽ hư... A a... con muỗi sẽ phóng điện... con muỗi phóng điện điện ta... nha nha... nha a.....” Tiểu nam hài quay đầu nheo mắt nhìn hắn, hạnh mâu xuân tình nhộn nhạo tất cả đều là nghi ngờ.

Bị đại băng xà chơi đùa cục tâm đột nhiên xẹt qua một dòng điện, làm cho hạ thể của cậu thoáng tê dại, khoái cảm tê dại kia khiến tiểu kê kê của cậu lại muốn tiểu, tiểu kê kê liền cương lên.

Nam nhân cố gắng nhịn mới không cười ra tiếng, tiểu ngu ngốc này thật là dần chết, làm đến lần thứ ba còn không phát hiện cái gọi là con muỗi là tiểu cục tâm của cậu cũng là đại băng xà của hắn. Cái gì mà con muỗi sẽ phóng điện, quá buồn cười!

Tiểu hài tử muốn hỏi nam nhân cười cái gì, lời nói mới rồi rốt cuộc là có ý gì, lại thấy nam nhân thoát một cái liên biến thành đại ngư quái đã gặp hôm qua, cái mông đồng thời truyền tới một trận đau đớn kinh khủng cực điểm, đại băng xà bên trong cũng theo thân thể chủ nhân biến lớn vô cùng.

Nam nhân phấn khởi quá độ, không nhịn được biến thành hình thú, đều do Lạc Á vừa rồi nói những lời hấp dẫn mê người như vậy.

“Ngươi... ngươi.... ngươi...” Mặc dù hôm qua mình đã từng thấy hình thú của nam nhân, nhưng đột nhiên nhìn thấy đại ngư quái lớn vô cùng hung ác đáng sợ nằm trên người mình, Lạc Á vẫn là giật mình, trở nên lấp ba lấp bắp.

“Ta là trượng phu của ngươi, chẳng lẽ ngươi quên ta có thể biến thành hình thú! Ngươi yên tâm, sau khi biến thành hình thú giúp ngươi ăn con muỗi tốt hơn, làm cho siêu cấp tiểu đẳng phụ như ngươi thích chết!” Ngưu Ma vương thấp giọng tà tà cười nhẹ, bắt đầu di động thịt heo bồng lớn đến khoa trương.

Cũng may Lạc Á tuy không có Hồ Mị trợ giúp nhưng lại có thần chú của Lộ Á giúp một tay, vì để cho ‘cúc cùng kê’ của cậu và trượng phu sẽ không tách ra cho nên thần chú sẽ làm cho tiểu huyết của cậu và đại côn thịt của trượng phu cùng nhau biến hóa. Đại côn thịt trượng phu biến lớn, cúc huyết của cậu cũng sẽ trở nên lớn, đại côn thịt trượng phu nhỏ đi, cúc huyết cũng sẽ nhỏ đi, dù sao vĩnh viễn vừa vặn ở chung một chỗ.

Chẳng qua là thú hành của Ngưu Ma vương quá mức tráng kiện, tuy có thần chú trợ giúp, tiểu hài tử vẫn có chút không chịu nổi, cảm thấy cái mông đau tới cực điểm. Ngày hôm qua có Hồ Mị, bị xuyên được hoàn toàn không chế nên cậu không cảm giác được đau đớn, nhưng hôm nay đau đớn cũng là sự thật. Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhăn lại, tiểu kê kê vừa cương cũng ủ rũ, lại mềm nhũn xuống.

“Ngưu ca ca, đau chết luôn... Ô ô..... xin ngươi ôn nhu một chút, nếu không sẽ chảy máu, có được không?”

Lạc Á tuy đau nhưng cũng không dám cho trượng phu rút ra ngoài, cậu còn muốn đại băng kê của trượng phu nhanh đem con muỗi ăn, cùng cậu hảo hảo sinh con đây, chỉ có thể nhẫn!

“Ấn! Ta nhất định sẽ rất nhẹ, rất nhẹ nhàng, ngươi nhẫn nại một chút, chờ chút từ từ sẽ không đau đớn!” Ngưu Ma vương nhìn khuôn mặt Lạc Á đau đến tái xanh, biết cậu rất đau, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, vụng về an ủi.

Thú màu xanh thắm ngấm nhìn tiểu huyết gần như bị xé rách, thấy cũng không chảy máu mới yên lòng từ từ động, đại thú hành to lớn khổng lồ cẩn cẩn dục dục hướng cúc tâm nhẹ động.

Tiểu nam hài vừa rồi tuy đã có cảm giác, nhưng cái mông cũng không giống ngày hôm qua ướt như vậy, phải mau làm cho cậu chảy nước mới được. Sớm biết hẳn cũng không nên thừa dịp cậu ngủ, đem toàn bộ dịch thể ngày hôm qua bắn ở trong bụng tiểu hài tử làm phép tiêu trừ hết, thật là thất sách!

“Ô ô..... chính là như vậy từ từ... A a ưm..... nhẹ một chút, chờ dùng sức đâm đâm ta... ô.....” Tiểu hài tử nắm thật chặt sàng đan dưới người, thân thể cứng đờ căng thẳng, nhất là cái mông cũng cứng thành đá rồi.

Cậu biết trượng phu đã rất chậm rất nhẹ, thậm chí là rất ôn nhu, nhưng là thú hành của hắn quá lớn, vô luận nhẹ nhàng, ôn nhu như thế nào cái mông vẫn cảm thấy thật là đau. Nhất là so với hình người nhiệt độ đã lạnh hơn rất nhiều lần đúng là muốn mệnh của cậu, cậu lại giống như ngày hôm qua, cảm thấy toàn thân đều đông lạnh.

Nhưng cái mông cũng không vì lạnh mà mất đi cảm giác, gai băng và thú hành cùng nhau lớn lên, theo thú hành đi tới, gai băng không ngừng hung hãn đâm vào nộn thịt cảm giác càng sâu sắc, làm cho người ta vừa đau lại tê dại ngứa ngáy.

Trải qua một thời gian, siêu cấp đại băng xà rốt cuộc đã chạm đến điểm cuối trong dung đạo nhỏ hẹp làm người ta thở không nổi, đụng phải điểm nhỏ nhô ra khiến người ta chìm đắm mê luyến.

Cúc tâm bị đụng phải kích thích dòng điện làm cho Lạc Á vừa định kêu thành tiếng, không nghĩ tới vẫn còn kích thích lớn hơn ở phía sau, một gai băng rất nhỏ trên đỉnh đại đầu đỉnh của thú hành đột nhiên dài ra đâm vào trong cúc tâm...

“A a a a a ”

Lạc Á điên mất rồi, toàn thân mỗi một góc nhỏ, mỗi một mạch máu, mỗi một tế bào trong nháy mắt cũng tê dại, kích động run rẩy, thoải mái làm người ta không chịu nổi, tiểu kê kê uể oải không sức sống cũng bị kích thích, một cái liền cương thẳng, so với vừa rồi đứng còn thẳng hơn.

“Tiểu tao hóa, xem ra ngươi rất thích chơi như vậy! Vậy ta hảo hảo đâm nhiều thêm mấy cái!” Ngưu Ma vương *** tà cười khùng bố, gai băng nhỏ trên đỉnh đại đầu đỉnh của thú hành hướng cúc tâm liên tiếp đâm tới.

Gai băng nhỏ trên đỉnh đại đầu đỉnh cùng những chỗ khác của thú hành không giống nhau, có độc được, sẽ không làm cho người mất mạng, lại có thể làm cho người ta hưng phấn vô cùng, bất quá không có lợi hại

như Hồ Mị. Hẳn như vậy cũng thực hoài nghi có thể là bởi vì thời điểm mẫu hậu mang thai vẫn ăn Hồ Mị nên được lực mới ảnh hưởng đến hẳn.

“Oh oh oh..... nha nha..... a nha nha..... không muốn... không nên như vậy..... A a a..... thật là đáng sợ..... a a a a a ” Nước mắt và nước miếng của Lạc Á cùng nhau chảy xuống, cái miệng nhỏ nhắn không thể khép lại, bởi vì cậu vẫn đang dùng sức hết chới tai.

Gai băng đâm tới tử huyết mẫn cảm nhất trong cái mông, siêu cường khoái cảm kinh khủng vô cùng, mạnh đến nỗi làm cho người ta hít thở không thông, đem cậu bao phủ thật chặt, khiến cậu có cảm giác mình giống như sống trong sấm sét, sắp bị điện giật đến chết.

“Không muốn? Nói dối! Người nếu quả thật không muốn, cái mông thế nào đem ta ngâm chặt như vậy, hơn nữa... còn chảy *** dịch!” Ngưu Ma vương tà ác cười, tiểu hoa si Lạc Á này lại ngây người.

Trượng phu biến thành dã thú cười lên cũng rất anh tuấn mê người, rất thích nhìn thấy nụ cười tà khí mê người của hẳn. Tiểu hoa si bị làm đến bảy phần choáng tám phần say, ngây ngốc nhìn chằm chằm trượng phu, mắt cũng sắp thành hình trái tim.

Bất quá cái mông giống như thật sự chảy nước, cậu cảm giác được trong cái mông vừa lạnh lại vừa nóng, có nước ướt át từ bên trong chảy ra. Hồng bét, không phải là cái mông bị làm đến tiểu ra đi!

Tiểu hài tử nghĩ tới khả năng đó, sắp thẹn thùng muốn điên rồi, vội vàng cầu khẩn nói: “Cái mông ta mới tiểu một chút, người mau ra đi, chớ đem đại kê kê của người làm dơ!”

Cậu quên mất Lộ Á đã làm phép khiến hạ thể bọn họ không thể tách ra!

Ngưu Ma vương nghe vậy, thiếu chút nữa lại muốn cười lên, cái mông đi tiểu? Cậu rốt cuộc còn bao nhiêu điều không thể tưởng tượng nổi, có thể làm người ta buồn cười đến chết chưa nói, hẳn phát hiện đứa nhỏ này thật sự là một thiên tài gây cười, hơn nữa còn rất mê người, rất *** đáng.

“Đó không phải là nước tiểu, là *** dịch, tiểu ngu ngốc!” Ngưu Ma vương hảo tâm giải thích, hẳn sợ không giải thích rõ ràng thì Lạc Á sẽ lo lắng đến chết.

“Cái gì là *** dịch?” Mắt hồng sắc to tròn thẳng tắp nhìn trượng phu, biết không phải là cái mông đi tiểu, cuối cùng cậu cũng yên tâm.

“Một loại nước có thể làm cho ta khoái hoạt, cũng có thể làm cho người khoái hoạt.” Ngưu Ma vương chỉ có thể giải thích như vậy.

“A! Vậy người làm cho ta chảy nhiều *** dịch một chút, ta hy vọng người có thể khoái hoạt!” Tiểu hài tử ngây thơ cười nói. Nghe được *** thủy trong cái mông mình có thể làm cho trượng phu khoái hoạt, cậu thật là cao hứng, cậu hy vọng mình có thể làm hẳn vui vẻ.

Ngưu Ma vương trong lòng ầm ập, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đều là nước miếng ướt át vô cùng, hẳn chưa bao giờ có loại cảm giác này, so với phần khởi còn có một chút cảm động, lại đặc biệt tình tứ, hẳn cảm thấy khi nhìn sâu vào đôi mắt của tiểu nam hài hẳn đã thật sự động tâm.

Tiểu nam hài nhu thuận để cho Ngưu Ma vương tận tình hôn cái miệng nhỏ của mình, cậu thật thích trượng phu hôn, mặc dù trượng phu hôn cũng vẫn lạnh như băng lại làm cho cậu rất hạnh phúc, trong lòng ngọt ngào.

Ngưu Ma vương cũng không hôn lâu, rất nhanh lại thả cái miệng nhỏ nhắn của Lạc Á ra, hẳn muốn dùng hùng căn phía dưới hung hăng, tận tình hôn ‘cái miệng nhỏ nhắn’ của cậu, như vậy càng đã nghiền, hơn nữa có thể phát tiết cảm giác khô nóng trong lòng. Hẳn sống nhiều năm như vậy, luôn luôn không có cảm giác, tâm vĩnh viễn lạnh như băng lần đầu tiên cảm thấy ấm áp, cái này hoàn toàn bởi vì tiểu yêu tinh diện mạo xấu xí nhưng lại vô cùng mê người dưới thân!

‘Siêu cấp hung khí’ dưới bụng Ngưu Ma vương bắt đầu toàn diện xâm lược thiên đường bí mật dưới mông Lạc Á, đứng đạo đang trở nên càng ngày càng ướt lại sắp lại đâm, lại khuấy lại đảo, đại đầu đỉnh càng là không ngừng biến đổi góc độ, một cái hướng bên trái chui, một cái hướng bên phải chạy, một cái lại dùng gai băng trên đầu đỉnh đâm đâm cục tâm đã trúng độc trướng lớn, trong tầm cung trống trải tất cả đều là thanh âm trừu sấp *** uể không chịu nổi cùng tiếng kêu khóc thoải mái tới cực điểm.

“A a a..... thoải mái chết được, Ngưu ca ca quá nóng... oh oh oh..... đại bằng kê cực kỳ lợi hại, hảo cán... sắp chết bò cái nhỏ rồi..... a ha..... a ha.....” Lạc Á bị đại ngưu quái thao đến dục tiên dục tử, tinh thần hoảng hốt, lời nói không mạch lạc. Cậu không biết mình ở nói gì, trừ bỏ khoái cảm sắp hòa tan bên trong cậu, cậu cái gì cũng không biết.

“Nói thật hay, người thật rất giống một con bò cái *** đang đang dẫn dụ bò đực ***, đem cái mông nâng cao nữa lên, học bò cái kêu hai tiếng.”

Ngưu Ma vương gật đầu, móng vuốt bĩ ỏi nhẹ nhàng vỗ vào cái mông nhỏ của Lạc Á ra lệnh. Quỳ gối dưới thân hần là thân thể tuyết trắng *** đang rên rỉ, thật rất giống một con bò cái nhỏ màu trắng.

Lạc Á bây giờ thật sự biến thành một con bò cái phát tình bị bò đực thao diên rồi, thế nhưng thật sự theo như trượng phu ra lệnh, cố gắng nâng cao cái mông bị móng thú của trượng phu đánh ửng đỏ, giống bò cái kêu lên: “Moo..... moo moo..... ta là bò cái nhỏ phát tao muốn được thao... bò cái nhỏ bị con muỗi cắn chết... A a..... cầu xin trượng phu bò đực dùng sức sắp cái mông bò cái nhỏ...”

Tiểu huyết tiểu nam hài đã bị đại hùng ngưu thao đến sưng đỏ vô cùng, *** thủy giống như dòng suối nhỏ cuộn cuộn không ngừng chạy ra, rõ ràng đã bị đại xà tiên của Ngưu Ma vương thao chín. Tiểu hài tử bắt đầu quên đau đớn, hoàn toàn chìm đắm trong khoái cảm, cái mông giống như đang khiêu vũ, xoay đến *** đang cực kỳ, thanh âm phát ra càng tao lãng quyến rũ, cậu đã là tù binh của dục vọng, là nô lệ tình ái của Ngưu Ma vương!

“Hảo một con bò cái hạ lưu háo sắc, cứ như vậy thích chơi thú giao sao! Bị bò đực lớn thao cái mông, cũng có thể thoải mái rên rỉ *** đang như vậy, còn chảy nhiều *** thủy như vậy... quả nhiên là đáng phụ trời sinh, tuổi tác không là vấn đề!” Ngưu Ma vương lắc đầu cảm thán, bụng dưới càng ra sức sắp hơn, động tác càng ngày càng thô bạo dã man, hướng chỗ sâu phóng tới, giống như ngày hôm qua sắp đến trong bụng Lạc Á.

“Oh oh oh oh oh..... bò đực bại hoại lại sắp bụng bò cái nhỏ rồi..... oh a..... ác a..... Ô ô..... a a.....”

Lạc Á khóc đến sưng cả hai mắt, cổ họng cũng đau đớn, nhưng đau đớn mãnh liệt xen lẫn khoái cảm trí mạng càng cấp bách hơn, dùng mãnh hơn xông về cậu, làm cho cậu đau đến chết đi sống lại, cũng thoải mái muốn chết đi sống lại, không biết rõ mình rốt cuộc là đau hay là thoải mái nữa.

“Bò cái nhỏ ngoan, trượng phu bò đực muốn gieo hạt trong bụng người, như vậy người mới có thể mang thai sinh con.” Ngưu Ma vương nói lời dụ dỗ, hần cực kỳ yêu sắp cái bụng nhỏ nóng bỏng của Lạc Á, ở bên trong thả tinh hoa sinh dục cũng tốt.

Tinh hoa sinh dục cùng dịch thể khác bất đồng, sau khi tiến vào thân thể con người lập tức có thể làm cho đối phương mang thai, dịch thể khác bất bao nhiêu cũng không thể làm cho người ta mang thai, cho nên hần nếu không muốn cho người ta mang hài tử của mình liền có thể lựa chọn không bắn ra ‘Tinh hoa sinh dục’. Thần tộc Áo Tư đặc biệt nhất chính là năng lực sinh sản, họ cùng các chủng tộc khác không giống nhau, họ có thể tự do khống chế sinh dục của chính mình.

“Không... trước chớ gieo hạt ở bên trong, trước ăn con muỗi... A ô..... không ăn con muỗi, nó sẽ ở bên trong cắn bảo bảo..... A a a..... ăn con muỗi.....” Tiểu hài tử lắc lắc đầu, khóc ròng nói, xem ra cậu vẫn còn sót lại một chút lý trí.

“Yên tâm, con muỗi sẽ không cắn bảo bảo!” Dĩ thú mở miệng cười một cái, rất ‘ôn nhu’ an ủi, bởi vì con muỗi lớn chính là đại côn thịt của hần.

Đại thú hành ở trong cái bụng nhỏ loạn thao cuồng sắp một bữa, mang cho Lạc Á khoái cảm cuồng phong bạo vũ hòa cùng đau đớn, và dịch thể lạnh như băng.

(1): cứu thiên nhất thâm: chín nông một sâu Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Âu Cách Phỉ Tư cùng Lạc Á từ sau chuyện kia cũng chưa từng rời khỏi tân phòng, ‘kê cùng cúc’ thân mật liên tiếp làm cho bọn họ thậm chí ngay cả muốn mặc quần áo cũng không được, tất nhiên cũng không có biện pháp đi ra ngoài gặp người. Bọn họ chỉ có thể ngày ngày đợi trong tân phòng, cùng nhau ăn uống rồi lại làm tình!

Hai người bọn họ vẫn không ra khỏi tấm cung, tự nhiên làm cho tất cả mọi người trong Ngưu Giác cung nghị luận âm ỉ, suy đoán không ngừng, đã từng có người hầu lo lắng Âu Cách Phỉ Tư xảy ra chuyện, muốn vào xem một chút. Nhưng người hầu vừa tới trước cửa liền nghe thấy thanh âm giường chiếu tình sắc vô cùng, chỉ ân ái mới có thể phát ra tiếng va chạm đặc thù này, nhất thời liền đỏ mặt lui xuống.

Bộ vị mẫn cảm nhất một mực cả ngày ở chung một chỗ, tự nhiên rất dễ dàng xúc động, lúc nào cũng muốn làm tình. Trọng yếu nhất là bởi vì Lạc Á mang thai, sau khi có mang hài tử Thần tộc, mẫu thể trở nên dị thường cơ khát, mỗi ngày đều muốn phụ thân hài tử rót dịch thể nuôi nấng, nếu không sẽ dục hỏa đốt người, sống không bằng chết.

Bất quá Lạc Á còn không biết chuyện này, cậu chỉ biết là sau khi mang thai, con muỗi chuyên gây sự làm ác vẫn núp trong cái mông càng ngày càng cắn cậu nhiều hơn, làm cho cậu thường cần đại băng kê của trượng phu giúp ăn con muỗi.

Mỗi ngày cái mông đều ngứa muốn phát điên, cần đại băng kê của trượng phu ăn con muỗi, còn có một chuyện làm cho Lạc Á nhức đầu hơn, chính là ăn cơm. Cùng hạ thể Âu Cách Phỉ Tư cả ngày chung một chỗ, khó khăn nhất là làm như thế nào đại tiện, Lạc Á vì bất tiện như vậy nên cũng không dám ăn cái gì, chỉ có thể mỗi ngày đều uống canh. Nhưng uống canh làm sao no, hơn nữa bây giờ Lạc Á mang thai, cậu dĩ nhiên là đói bụng đến vằng vặc đầu hoa mắt, thân thể cùng tinh thần càng ngày càng kém hơn.

Lại đến thời gian dùng cơm, Âu Cách Phỉ Tư biến ra một bàn lớn rượu ngon mỹ thực để trên giường, cùng Lạc Á hưởng thụ. Làm thần thực là tốt, cho dù không đi ra ngoài, cũng không cần phân phó người hầu, vung tay lên thì muốn ăn cái gì cũng có.

Âu Cách Phỉ Tư ôm Lạc Á ngồi trên giường, còn thịt cầm ở trong cái mông cậu, nâng lên thức ăn ngon đặt ở trước mặt, nhìn thấy Lạc Á lại muốn bưng canh uống, ngậm mi hơi nhú.

“Người tại sao lại uống canh mà không ăn thứ khác?” Nam nhân cầm trong tay một đùi gà lớn béo ngậy đưa tới trước miệng Lạc Á. Hắn không biết chuyện gì xảy ra, ngày ngày chỉ uống canh, cái gì khác cũng không ăn nên sắc mặt cậu càng ngày càng kém, thân thể gầy giống như lúc mới gặp gỡ, chỉ toàn da bọc xương, ngay cả lúc ân ái thanh âm cũng yếu ớt vô cùng.

Cậu mang thai nhưng không có mập, còn gầy hơn, cái này không tốt, lại để cho cậu gầy đi như vậy, thời điểm sinh con nhất định sẽ rất khó khăn, làm không tốt có thể còn mất cái mạng nhỏ của cậu!

“Cám ơn, nhưng ta muốn uống canh.” Tiểu hài tử gầy gò tái nhợt lắc đầu cự tuyệt, hạnh mâu lại chăm chú nhìn đùi gà mỹ vị ngon miệng trong tay nam nhân, lặng lẽ nuốt nước miếng một cái.

Thật là muốn ăn, nhưng ăn rồi sẽ muốn... ô... nhưng cậu thật sự rất đói, cậu cảm giác mình sắp đến cực hạn, tiếp tục như vậy nữa chắc còn chưa sinh con, chưa cùng đại kê kê của nam nhân tách ra cậu đã chết đói trước, nhưng bây giờ lại không thể ăn!

Lạc Á cảm giác mình thật là một người trời sinh số khổ, trước kia nhà nghèo, muốn ăn cũng không có tiền mua, bây giờ có toàn cao lương mỹ vị đặt trước mắt lại không thể ăn. Mỗi lần thấy nam nhân ăn nhiều món ngon như vậy, mình lại chỉ có thể uống canh, cậu có bao nhiêu đau khổ!

“Thật không muốn ăn? Nhưng ta xem người đang chảy nước miếng, bụng cũng ùng ục kêu rồi kia.” Nam nhân cau mày, phớt bầy lời nói dối của cậu.

Lạc Á lúc này mới phát hiện bụng mình thật sự đói đến sôi ùng ục, nước miếng vẫn chảy quanh miệng, nhất thời mắc cỡ đến nổi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cảm thấy không mặt mũi gặp người.

“Nói mau rốt cuộc xảy ra chuyện gì, rõ ràng cũng rất muốn ăn nhưng lại cự tuyệt.” Nam nhân nâng cằm của cậu lên, buộc cậu nhìn hắn.

“Ta... ta...” Tiểu hài tử rừ mắt, lấp ba lấp bắp, nguyên nhân xấu hổ như vậy thực khó có thể mở miệng.

“Ta cái gì ta, nói mau, nếu không muốn ta tức giận!” Mày kiểng nhú chặt, nam nhân uy hiếp.

Nam nhân thật sự rất thương yêu Lạc Á, nếu là người khác thì lấy tính tình lạnh lùng của hắn sẽ không quan đối phương là uống canh hay là ăn thịt, coi như chết đói cũng không một chút quan hệ với hắn.

“Ta... ta sợ ăn rồi sẽ muốn... đại tiện, cho nên chỉ uống canh.” Sợ trượng phu sẽ tức giận, tiểu hài tử chỉ có thể thành thật trả lời. Canh uống nhiều hơn nữa cũng chỉ muốn đi tiểu, dù sao cậu đều bị đại kê kê nam nhân ăn con muỗi làm cho đi tiểu mỗi ngày, tiểu nhiều thêm mấy lần cũng không sao.

Nam nhân không ngờ tới câu trả lời lại là cái này, rõ ràng có chút kinh ngạc, trầm mặc một chút, nói: “Là ta sơ sót, quên mất chuyện này, người không cần lo lắng, sau này muốn ăn cái gì liền ăn cái đó, ta sẽ làm phép để cho người không cần... đại tiện.”

Nói xong mấy chữ cuối cùng, gương mặt Chiến thần tuấn tú cao ngạo tôn quý ửng đỏ, những chữ thấp kém như vậy thật khó nói ra khỏi miệng.

“Có thật không? Thật tốt quá, cảm ơn người!” Tiểu hài tử mặt mày lập tức hớn hở, lần này cậu có thể yên lòng ăn thật ngon.

“Người thật ngốc, thế nào không nói sớm một chút, như vậy cũng không cần chịu đói bụng.” Khuôn mặt cao hứng tươi cười làm cho nam nhân hơi cong môi, cứng chiều điểm nhẹ lên chóp mũi khả ái.

“Ta... ngưng ngừng thôi!” Tiểu hài tử xấu hổ đáp, nghĩ thầm nam nhân đối với cậu thật tốt, hẳn quả nhiên là người tốt trên đời hiếm thấy. Cậu không biết nam nhân chỉ đối tốt với cậu, nếu không nhất định sẽ cảm động hơn, càng yêu nam nhân hơn!

Bộ dáng thẹn thùng khả ái làm cho nam nhân động tâm, sờ sờ đầu của cậu, hù dọa: “Bắt đầu từ bây giờ người phải nhiều ăn nhiều thịt hơn, ngàn vạn lần đừng để mình và hài tử trong bụng chịu đói, cẩn thận ảnh hưởng xấu đến hài tử!”

Thật ra thì hài tử trong bụng Lạc Á chỉ ăn dịch thể của hắn, chỉ cần có dịch thể của hắn làm môi, liền tuyệt đối không đói bụng, sinh ra nhất định sẽ khỏe mạnh như thường. (Hảo BT A!)

Nhưng Lạc Á lại bị hù dọa, liền vội vàng gật đầu: “Ta biết, ta sau này nhất định sẽ ăn thật nhiều, nhất định sẽ không để hài tử trong bụng chịu đói.”

Cậu chỉ nghĩ đến những điều bất tiện, lại quên mất không ăn bảo bảo trong bụng sẽ đói, hy vọng bảo bảo không có chuyện gì!

Nam nhân ôn nhu đem đùi gà xé nhỏ uy tiểu kiều thê, Lạc Á không có cự tuyệt, vội vàng hé miệng ăn ngon lành, mắt to hồng sắc ươn ướt nước, nước mắt không tự chủ mà chảy ra.

“Sao thế? Ăn không ngon?” Nam nhân nhú mày, tại sao đột nhiên cậu lại khóc.

“Người đối với ta thật tốt quá, ta lớn như vậy, chỉ có cha mẹ đã chết đối với ta tốt như vậy!” Thì ra là tiểu hài tử là cảm động đến phát khóc. Nam nhân đối tốt với cậu, cậu cả đời cũng báo đáp không được.

Nam nhân giật mình, thương tiếc đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, thật là một bé con chọc người thương yêu. Hắn cũng không biết an ủi, chỉ có thể ôm lấy Lạc Á, nhẹ nhàng vỗ về tiểu bảo bối.

“Cảm ơn người, thật sự cảm ơn người...” Tiểu hài tử càng nghĩ càng cảm động, tựa vào ngực nam nhân lạnh như băng nhưng lại vô cùng tốt với mình, khóc như mưa.

Nam nhân thấy cậu khóc không biết làm thế nào, cũng không biết phải nói gì mới có thể làm cho cậu ngừng khóc, hắn tới bây giờ chưa từng có loại kinh nghiệm này, thời điểm này cũng không biết phải làm sao, chỉ có...

“Đừng khóc nữa, người biết cười trên cơn thịnh của nam nhân khóc lóc là có ý gì chứ?” Thanh âm của nam nhân chợt trở nên rất trầm thấp, đầy tà khí.

Lạc Á ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn hắn, sau lại thành thật lắc đầu.

“Không hiểu? Ta cho người biết, cười trên cơn thịnh của nam nhân khóc lóc, ý là phát tao, muốn cầu nam nhân dùng cơn thịnh thao mình!” Nam nhân ở bên tai cậu cười tà, hướng lỗ tai nhạy cảm thổi một hơi, thân thể mềm mại trong lòng lập tức run rẩy.

“Nhưng... nhưng là cái mông ta bây giờ cũng không ngứa, con muỗi cũng không có cắn ta...” Tiểu hài tử cúi gầm mặt, thẹn thùng nhẹ nhàng lắc đầu. Buổi sáng mới cầu nam nhân dùng đại băng kê ăn con muỗi bên trong, cho nên cái mông bây giờ cũng không ngứa.

“Phải không!” Nam nhân khoe miệng *** tà cười càng sâu, đại băng xà cắn ở tiểu huyết một mực không có động tĩnh đột nhiên động một cái. Không ngứa? Hắn có thể làm cho cậu lập tức ngứa, ngứa muốn chết sau đó phải cầu xin hắn!

“A” Cái mông Lạc Á run lên, môi đỏ mọng hé mở một tiếng rên mềm mại yêu kiều làm cho người ta dựng tóc. Liên tục mấy ngày bị nam nhân cắn trong tiểu huyết thường xuyên thao diễn, nơi đó sớm đã nhạy cảm vô cùng, chẳng qua là nhẹ nhàng chuyển một cái, vốn là tiểu huyết không có cảm giác gì, lập tức liền ngứa ngáy.

Thấy cậu có phản ứng, nam nhân lại là động một cái, tiếng kêu của tiểu hài tử càng mỉa mai. Tròng mắt xanh thăm thẳm đầy đắc ý, trên huyệt vật của hắn tất cả đều là gai băng, cào một cái trên niêm mạc, muốn cậu ngứa bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

“Bây giờ con muỗi có cắn người không?” Nở nụ cười hạ lưu làm cho người ta thần hồn điên đảo, Lạc Á luôn luôn không chịu nổi nụ cười của hắn, tự nhiên lại bị mê hoặc đến đầu óc choáng váng.

“Cắn.....” Tiểu hài tử ngây ngốc gật đầu, nam nhân thật là lợi hại, con muỗi mới cắn cậu, hắn đã lập tức biết. Bất quá hắn cười tại sao luôn đẹp mắt như vậy, mỗi lần thấy hắn cười cũng sẽ làm cho trong đầu cậu tựa như có con nai con chạy loạn.

“Vậy muốn đại băng kê ăn con muỗi không?” Ngón tay *** tiện nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi màu hồng mềm mại.

“Muốn... ta muốn đại băng kê hung hãn thao cái mông ta, giúp ta ăn con muỗi...” Tiểu hài tử bị *** chiếm hữu, dùng sức gật đầu.

Bị nam nhân cám dỗ như vậy, cái mông của cậu thật là ngứa a, con muỗi ở bên trong ông ông bay loạn, tiểu huyết thực ngứa ngáy, cơ khát hy vọng đại băng kê tráng kiện cuồng thao cậu, cho con muỗi ăn đau một phen.

Nam nhân dẫn dụ chẳng những làm cho Lạc Á cơ khát thêm, ngay cả hài tử trong bụng cũng đói khát, làm cho Lạc Á dục hỏa đốt người, phảng phất như ăn phải Hồ Mị *** đắng.

“Đừng nóng vội, vừa ăn vừa làm, chớ làm người cùng hài tử trong bụng chịu đói.” Nam nhân hôn lên môi cậu, cầm một đĩa cá tẩm bột chiên vàng(1), chọn một miếng bỏ vào trong miệng cậu.

Lạc Á đang muốn hỏi nam nhân là có ý gì, đại băng kê trong cái mông đã thao cậu, làm cho miếng cá trong miệng còn chưa nhai nuốt xuống, liền *** đắng rên rỉ.

“Nha a... Ngươi ca... ca, chờ ta nuốt..... xuống..... nữa... cử động nữa... ưm ách.....” Tiểu hài tử bị nam nhân làm toàn thân run rẩy, không cách nào nhai nuốt thức ăn, ngậm miếng cá mơ hồ rên rỉ không rõ.

“Ăn được không?” Nam nhân cười *** đắng, không để ý tới kháng nghị mà tiếp tục thao diễn tiểu huyết trơn ướt vô cùng, tiểu huyết tao lãng ngày ngày trải qua thương yêu đã trở nên thời thời khắc khắc đều ẩm ướt.

Tiểu hài tử tùy tiện cắn hai miếng, cố gắng nuốt xuống, gật đầu trả lời: “Ăn ngon.”

Miếng cá màu vàng bóng loáng, rất ngon miệng, hơn nữa lại là nam nhân uy cậu, nói ăn ngon thì chính là ăn rất ngon.

“Ăn thêm nữa.” Nam nhân dứt thêm một miếng cá, đại cơn thịnh lại tà ác một mực đâm về cái miệng nhỏ nhắn phía dưới, hắn muốn đem hai cái miệng nhỏ nhắn của cậu cùng uy bảo bảo.

“Ừm a a a..... làm chậm một chút... sắp nhẹ... nhẹ..... nếu không ăn không ngon... a a.....” Tiểu hài tử vừa ăn đồ nam nhân dứt tời, vừa bị nam nhân làm đến cầu xin *** đắng, tiểu huyết phía dưới thoải mái mừng rỡ nhanh chóng chảy ra *** dịch, dính đầy âm mao nam nhân, khiến âm mao nam nhân đều là màu trắng bạc.

Đại băng kê còn lợi hại như vậy, sắp hai cái liền làm cái mông sáng khoái vô cùng, rất khoái hoạt. Đại băng kê thật là quá thần kỳ, chẳng qua là sắp cái mông của cậu, giúp cậu ăn con muỗi, lại có thể mang đến cho cậu khoái cảm tuyệt vời vô cùng.

“Người vừa nói ăn ngon, là cái gì ăn ngon? Là con cá này, hay là đại băng kê của ta?” Nam nhân thấy tiểu hài tử trong miệng vừa nuốt xong, bận rộn không ngừng uy cậu ăn cá tẩm bột. Cá tẩm bột chiên vàng này có nhiều dinh dưỡng, đối với người mang thai rất tốt.

“Ừm... đều ăn ngon.” Hạnh mâu ngượng ngùng nhìn trượng phu, cậu nói xong then thùng muốn điên rồi. Cậu luôn cảm thấy mình trả lời như vậy hạ lưu cực kỳ, nhưng cậu thật sự thấy hai thứ đều ăn ngon mà.

“Cái nào ăn ngon nhất?” Nam nhân sắp mê chết cái bộ dáng ngượng ngùng này của cậu, tiếp tục câu hỏi hạ lưu vừa rồi, điểm mẫn cảm trong cục tâm mấy ngày liên tiếp bị đại băng kê của mình vừa đâm vừa chọc đã sưng giống như hạt đậu lớn.

“Khụ khụ... đại băng kê... cần phải con muỗi... con muỗi... con muỗi lại cần phải ta... khụ khụ khụ..... đại băng kê cần ta, con muỗi cũng cần ta... khụ khụ..... khụ khụ..... càng cần càng khoái hoạt.....” Tiểu nam hài đang nuốt dở miếng cá, đột nhiên bị đỉnh đến tử huyết, kích động kêu to.

Lần này thăm, cá còn chưa nuốt xuống, Tiểu hài tử thiếu chút nữa đã sặc chết, nhất thời khó chịu ho khan mấy tiếng, nhưng cục tâm bị đâm tạo ra khoái cảm mãnh liệt lại làm cho cậu không nhịn được rên rỉ.

Thấy tiểu hài tử vừa ho khan vừa rên rỉ, chọc cho nam nhân vừa buồn cười lại lo lắng, vội vàng biến ra một chén nước uy cậu uống xong lại vuốt ngực giúp cậu thuận khí.

Uống nước, đem miếng cá nơi cổ họng nuốt xuống dạ dày, cậu lại ho nhẹ hai tiếng, cuối cùng mới khá hơn một chút. Vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn rất đỏ bởi vì ho khan càng thêm đỏ rực động lòng người, làm cho nam nhân kim lòng không đành cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó lại hôn xuống đôi môi mềm mại ngọt ngào.

“Ừm..... A~ ừm.....” Tiểu hài tử nhu thuận tiếp nhận nụ hôn của nam nhân, nụ hôn của nam nhân lạnh băng nhưng cũng vô cùng ôn nhu làm cậu rất thích.

Cậu cảm giác mình bây giờ thật hạnh phúc, có thể ở cùng nam nhân là chuyện vui sướng hạnh phúc nhất trên đời, cậu thật muốn hảo hảo cảm ơn Lộ Á, nếu như không phải nhờ y cậu tuyệt đối sẽ không có cơ hội gần cho nam nhân, mặc dù Lộ Á thật là nghịch ngợm, làm cho đại kê kê của nam nhân và cậu dính liền một chỗ.

Nói đến đại kê kê của nam nhân, hùng vật vĩnh viễn cũng lạnh như băng làm cho người ta run rẩy, đang một mực chĩa vào nơi cậu sợ bị đụng phải nhất, bị đỉnh đích một chút toàn thân đã ngứa ngáy khủng khiếp...

Tiểu hài tử không nhịn được nhéo cái mông nhỏ mấy cái, dùng tiểu huyết ma sát đại băng xà bên trong, muốn cho cục tâm dừng ngứa ngáy như vậy. Ngắt một cái làm cho nam nhân kích động không nhịn được, đại băng xà lập tức hung mãnh đứng lên, đem cục tâm như hạt đậu lớn đâm đến càng sưng to hơn.

Cái miệng nhỏ nhắn phía dưới ăn đến bất diệt nhạc hồ, cái miệng nhỏ nhắn phía trên nam nhân tự nhiên cũng không bỏ qua, đầu lưỡi lạnh lẽo cuồng dã càn quét toàn bộ khoang miệng Lạc Á, hút liếm từng chiếc răng cùng mỗi chỗ nộn thịt. Trên dưới liên hiệp công kích, tự nhiên làm cho Lạc Á gân cốt đều mềm nhũn, sung sướng đến muốn bay lên.

Đang lúc Ngưu Ma vương cùng tiểu kiều thê phía trên cùng phía dưới cùng ‘hôn’ đến không phân biệt được, lại đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa phá vỡ phong cảnh, thức tỉnh hai người.

Lạc Á vội vàng đẩy trượng phu ra, sợ hãi nhìn cửa cung cách đó không xa, nếu như có người đi vào thấy bộ dáng này của bọn họ... mắc cỡ chết được, nghĩ cũng không dám nghĩ!

Lạc Á muốn kéo cái chăn bên cạnh che kín hạ thể hai người tương liên lại bị nam nhân ngăn trở, nam nhân lạnh giọng hướng ngoài cửa gầm nhẹ: “Là ai?”

Kẻ nào liều mạng, lại dám tới phá hư chuyện tốt của hần! Hần không phải là mẫu hậu, y luôn trực tiếp đi vào, tuyệt đối không thêm gõ cửa.

“Tam điện hạ, là ta Ái Phù!” Ngoài cửa truyền tới một giọng nữ kiều my.

Nam nhân cau mày, tại sao lại là Ái Phù? Nữ nhân này tới làm gì?

“Vô luận có chuyện gì cũng nói sau, bây giờ lập tức lui đi!” Nam nhân siêu cấp không kiên nhẫn ra lệnh, hần một chút cũng không muốn gặp nữ nhân này.

Ái Phù đứng ngoài cửa vẻ mặt kinh ngạc, thế nào cũng không nghĩ ra hần thậm chí ngay cả cơ hội để nàng vào trong nói chuyện cũng không cho đã muốn nàng lập tức rời đi. Xem ra bọn thị nữ nói sự thật, Tam điện hạ đã hoàn toàn bị tiểu hồ ly Lạc Á mê đảo!

Mấy ngày nay cũng truyền khắp Ngưu Giác cung, Tam điện hạ bị tiểu nam thê mê hoặc đến thần hồn điên đảo, hai người một mực ở trong tân phòng ngày đêm điên long đảo phượng, tiêu dao khoái hoạt, Ái Phù nàng đã thất sủng, thành khí phụ!(2)

Nàng căn bản không tin Tam điện hạ sẽ mê luyến tiểu quỷ không hề xinh đẹp, lại bình thường cực điểm kia, dù sao đêm tân hôn Tam điện hạ cũng không ở lại tân phòng mà là đến tìm mình. Hần làm sao có thể trong mấy ngày ngắn ngủi liền mê luyến lên cái tiểu quỷ đó, trừ phi là Thần Hậu lại làm cái gì, cho nên nàng chạy tới muốn tìm hiểu đến tột cùng, nhưng bây giờ ngay cả cửa cũng không vào được, nên làm thế nào mới phải?

Không được, nàng tuyệt không thể rời đi, chuyến này tuyệt không thể công cốc, vô luận như thế nào hôm nay nàng nhất định phải biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Thấy ngoài cửa không còn nghe được thanh âm của Ái Phù, hai người bên trong cũng cho là nàng ta đã đi rồi, Lạc Á nhẹ nhàng thở ra, nhưng mới được một nửa, nam nhân lại không an phận, bắt đầu làm chuyện xấu, đại băng xà lại đi đâm cút tâm của cậu.

“A nha..... Ngưu ca ca, chờ chút... oh oh..... sẽ bị nghe được... để người ta đi xa chút, nữa..... A a a..... đỉnh chết ta... thật thô... thật là lớn... thao chết bỏ cái nhỏ rồi..... Ừm ách..... A a a a a a.....” Tiểu hài tử muốn cự tuyệt nhưng chống cự không lại khoái cảm tuyệt diệu mất hồn nhất trên đời kia, rất nhanh liền đầu hàng, lại *** dâng rên rỉ.

Ái Phù vẫn còn ở ngoài cửa nghe thấy, giận đến mặt ngọc xanh mét, tiểu tao hóa không biết xấu hổ này lại... mình mặc dù cũng từng cùng Tam điện hạ ban ngày ở trên giường hoan ái, nhưng chưa bao giờ *** dâng như thế, thật là không biết xấu hổ.

Ái Phù tức giận vô cùng đẩy cửa vọt vào, mắt thấy làm cho nàng giận càng thêm giận, hận không được muốn xông lên đem Lạc Á giết chết. Nam nhân nàng yêu nhất đang ôm tiểu nam hài nhỏ gầy, bằng phẳng không ngực không mông mảnh liệt làm tình, khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường vô cùng một mảnh ửng hồng hàm xuân mê mị, trên thân thể gầy yếu tất cả đều là vết hôn cùng cắn của nam nhân. Nàng còn có thể thấy hạ thể hai người đang mập mạp hợp thắm đầy *** dịch từ bên trong mông tiểu hài tử chảy ra, thật là bẩn thỉu lại ghê tởm.

Nàng thật không hiểu, Tam điện hạ tại sao lại thích làm trong cái chỗ bẩn như vậy, hơn nữa còn... còn làm cho đối phương mang thai! Mặc dù bụng nam hài còn nhỏ, vẫn chưa nổi lên, nhưng dựa vào thần lực nàng có thể phát hiện trong bụng cậu ta đã có một sinh mệnh mới tồn tại, đứa nhỏ này dĩ nhiên là của Tam điện hạ...

Tại sao có thể như thế? Nàng hầu hạ Tam điện hạ nhiều năm như vậy, hần đều không muốn để nàng sinh con cho hần, cũng không để cho cơ thiếp khác mang thai, nhưng bây giờ Tam điện hạ lại làm cho nam hài mới đi theo hần mấy ngày này mang thai, Tam điện hạ tại sao có thể đối với nàng như thế...

“A ” phát hiện có mỹ nhân vóc người cực kỳ nóng bỏng đầy đặn yêu diễm đột nhiên xông tới, Lạc Á bị dọa choáng váng, qua rất lâu mới mắc cỡ lớn tiếng hét chói tai, vội vàng đem mặt trốn trong ***g ngực nam nhân.

“Ái Phù, ngươi thật to gan, lại dám tự tiện xông vào!” Âu Cách Phỉ Tư cũng không ngờ tới Ái Phù chưa rời đi, cau mày gầm nhẹ. Nữ nhân này rốt cuộc muốn làm gì?

“Tam điện hạ, ngươi tại sao có thể đối với ta như vậy, ta có chỗ nào kém tiểu tiện nhân này chứ?” Đang nổi điên nên Ái Phù quên mất nam nhân kia rất khủng bố, chỉ Lạc Á nổi giận mắng, không khí vốn là tình sắc ngọt ngào thoát cái liền trở nên khấn trương.

“Cút!” Bị người phá hư chuyện tốt nam nhân hết sức tức giận, hoàn toàn mặc kệ nàng, phát tay liền đem nàng đánh bay ra ngoài cửa cung.

Hung hăng ngã xuống đất Ái Phù trơ mắt nhìn cánh cửa khép lại, đồng thời nghe được thanh âm vô tình của nam nhân: “Sau này đừng để cho ta nhìn thấy ngươi nữa, nếu không sẽ giết ngươi!”

Ái Phù không thể tin nam nhân sẽ đối với nàng vô tình vô nghĩa đến thế, tất cả đều bởi vì tiểu tiện nhân đó, nàng tuyệt sẽ không tha thứ cho tiểu tiện nhân đó, nàng thề!

Trong tấm cung Âu Cách Phỉ Tư không hề đem chuyện của Ái Phù để trong lòng, ôm Lạc Á lại dắc ý trừu sấp, tay cũng cầm lên một miếng cá, tiếp tục uy cậu.

“A a..... nữ thần xinh đẹp vừa rồi là ai? Nàng giống như rất... tức giận... A a... ta có phải làm sai chuyện gì đắc tội nàng hay không... a ha..... oh oh oh.....” Lạc Á vừa ăn vừa hỏi, nữ thần đó thoát nhìn cực kỳ hung dữ, giống như muốn ăn thịt mình luôn.

“Không cần để ý tới nàng ta, nàng chỉ là một kẻ râu ria, ngươi bây giờ chỉ cần ăn thật ngon ‘cá’ cùng ‘kê’, xong nói cho ta biết cái nào ăn ngon nhất là được.” Nam nhân cười *** đàng, nâng lên cái mông, nhỏ rút côn thịt ra hơn phân nửa, sau đó lại đâm vào.

“A a a ” Thân thể nhỏ bé của cậu thoát cái liền bị đại băng xà hoàn toàn xỏ xuyên, đầu đỉnh thô tròn như trái táo thiếu chút nữa đem cục tâm đâm đến rơi xuống, mắt cậu hoa lên, thiếu chút nữa thoải mái đến hôn mê.

Cũng may cậu vừa đem miếng cá ăn xong nuốt xuống, nếu không lại ho khan nữa cho xem, trò chơi nguy hiểm lại kích thích này làm cho trái tim Lạc Á như muốn nhảy ra ngoài, nhưng khoái cảm cũng tăng gấp bội, thoải mái đến cậu cũng không biết phải hình dung thế nào, dù sao bây giờ cứ như vậy chết đi, cậu cũng nguyện ý.

Không..... mình loạn tưởng cái gì, mình chết, bảo bảo cũng sẽ chết, hơn nữa cậu không bỏ được cùng nam nhân mình thích nhất tách ra, cậu muốn cả đời đều ở bên người hắn.

Trong bụng đột nhiên lạnh lẽo, tiểu hài tử kêu to:

“A a..... Ngươi ca ca, ngươi thật là hư, lại đi tiểu... oh a.....” Dòng nước lạnh băng quen thuộc từ đại băng kê nam nhân phun vào trong bụng, không cần suy nghĩ cũng biết là nam nhân lại đang tiểu, nam nhân tại sao lại như vậy... bọn họ vẫn còn đang ăn, hắn lại đi tiểu, haizz...

Di, kỳ quái, hài tử trong bụng giống như lại đang ăn nước tiểu của nam nhân! Kể từ khi mang thai, nước tiểu lạnh lẽo của nam nhân cũng sẽ bị hài tử trong bụng hút hết, bụng cũng không giống như trước cứ trướng lên.

Hài tử trong bụng xem ra là rất đói bụng, đói đến ăn quàng, ngay cả nước tiểu thối như vậy cũng uống, rất bẩn a! Mình là dùng cái mông cũng không sợ, nhưng hài tử liền...

“Ô ô..... Ngươi ca ca, nhanh dừng lại, chớ đi tiểu... A a..... bảo bảo giống như đang uống nước tiểu của ngươi, mau dừng lại... oh oh...” Cậu lo lắng cầu khẩn nam nhân dừng lại, tiểu kê kê cũng muốn đi tiểu khê run rẩy, nhưng đói bụng mấy ngày khiến cậu vô cùng suy yếu, bây giờ bắn không ra, ngay cả đi tiểu cũng không ra được.

Cậu vẫn không biết nam nhân bắn chính là dịch thể, không phải là nước tiểu, thức ăn của hài tử trong bụng là dịch thể của nam nhân, nam nhân bắn dịch thể càng nhiều, hài tử ăn càng no thì đáng đáp càng tốt.

“Đừng sợ, bảo bảo liền yêu uống ‘nước tiểu’ của ta, hơn nữa ‘nước tiểu’ của ta có rất nhiều dinh dưỡng, rất bổ, là thứ ăn ngon nhất trên đời.” Nam nhân cố nín cười, vẻ mặt đứng đắn trả lời.

Hắn tạm thời còn chưa muốn nói cho cậu thứ hắn vẫn bắt bên trong cậu không phải là nước tiểu mà là tinh nguyên trọng yếu nhất của nam nhân, hắn còn muốn nhìn biểu lộ không biết sự tình của cậu, lộ ra càng nhiều biểu tình khả ái thú vị cùng lời nói chọc người vui vẻ.

“Có thật không?” Cậu không tin, nhưng lại sợ nói ra sẽ chọc cho nam nhân tức giận, chỉ có thể hàm chứa nước mắt, nắm lấy thức ăn ngon trước mặt hưởng trong miệng nhai. Cậu cự tuyệt không được nam nhân đi tiểu vào bụng, chỉ có thể ăn nhiều đồ, để cho mình cùng hài tử no rồi, hài tử sẽ không uống nước tiểu của nam nhân nữa, Ô.....

“Đương nhiên là thật!” Nam nhân nhìn cậu chớp mắt một cái, lại nhìn động tác của cậu cũng biết trong lòng cậu nghĩ gì, thiếu chút nữa cười chết. Bảo bối rất khả ái, có tiểu kiều thể như vậy ở bên người, cuộc sống vĩnh viễn đều sẽ thú vị!

Tiểu hài tử vẫn như cũ không tin, nhưng không dám phản bác, chỉ có thể để cho nam nhân tiếp tục bắt tinh, mình thì lại cố gắng ăn thật nhiều. Mặc dù vừa bị người tiểu vào, vừa hung hăng ăn đồ ăn vô cùng ghê tởm, nhưng vì để bảo đảm không phải uống nước tiểu nam nhân, chỉ có thể như thế, cũng may trừ nam nhân không có ai nhìn thấy...

Hôm nay Âu Cách Phỉ Tư cùng Lạc Á như cũ tình sắc lại ngọt ngào khôì hài, bất quá bọn họ đều không có chú ý tới cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào đã lặng lẽ bị một bàn tay đáng sợ thò vào...

.
. .
. .
. .

Bị Âu Cách Phỉ Tư vô tình đuổi đi khiến Á Phù rất thương tâm, khóc lóc trở về tắm cung của mình, đem toàn bộ tức giận phát tiết trên người thị nữ vô tội, đem thị nữ người người đánh đến toàn thân là vết thương, cũng phạt các nàng quỳ gối bên ngoài cửa cung, sau đó lại đem bên trong toàn bộ đập nát.

Á Phù đem tất cả mọi thứ trong cung đập phá đến khi không còn đồ có thể đập nữa mới dừng tay, ngã xuống giường khóc. Nàng lớn như vậy, chưa khi nào bị khuất nhục như hôm nay, tổn thương nàng còn là người nàng yêu nhất, trọng yếu nhất là sau này nàng làm sao sống ở Ngưu Giác cung còn mặt mũi gặp người nữa, tức chết nàng mà!

Nàng thế nào cũng nghĩ không thông, nàng đường đường là công chúa đại dương, vì sao lại bị đối đãi như thế?

Hết thấy tất cả đều là lỗi của tiểu tiện nhân Lạc Á đó, tiểu hồ ly kia không biết xấu hổ đầu tiên là cướp đi ghế Vương phi vốn thuộc về của nàng, bây giờ lại cướp đi nam nhân nàng yêu, còn mang thai hài tử của hắn. Mà nàng chẳng những mất tất cả, còn bị người ta nhấn tâm tâm từ bỏ...

Rất không công bằng, tiểu tiện nhân kia chỗ nào so được với nàng chứ, không biết rốt cuộc nó cho Tam vương tử ăn mê dược gì, khiến cho Tam vương tử cứ như vậy thích nó, càng nghĩ càng tức giận, nàng nhất định phải lột da tiểu tiện nhân đó, giết nghiệt chủng trong bụng nó, có tư cách vì người đó sinh nhi dục nữ chỉ có nàng – công chúa đại dương Á Phù...

“Lạc Á, đồ tiểu tiện nhân vô sỉ, ta Á Phù nhất định không cho ngươi chết tử tế!” Trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy thù hận, ánh mắt ác độc làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

“Nếu như ngươi thật sự muốn báo thù, ta có thể giúp ngươi!” Sau lưng Á Phù chợt vang lên một đạo khí u lãnh hắc ám, giọng nữ vô cùng kinh khủng, làm cho Á Phù trong lòng cả kinh, lập tức xoay người.

Nhưng trong cung điện một mảnh hỗn độn chỉ có mình nàng, mảy liễu lập tức nương lên, Á Phù từ trên giường ngồi dậy, cảnh giác quát: “Là ai? Lăn ra đây.”

Với pháp lực của nàng lại không nhận ra có người đi vào, hơn nữa cũng không tìm được thân ảnh của người kia, là ai lại có pháp lực cường đại như thế?

“Thật là một nữ thần tính khí kém, khó trách bị Ngưu Ma vương vứt bỏ.” Giọng nữ trống rỗng đáng sợ thản nhiên giễu cợt, cũng không hiện thân.

“Người nói cái gì? Đê tiện, người có gan nói lại lần nữa!” Ái Phù nổi trận lôi đình, nhảy dựng lên chỉ không trung tức giận mắng to, lại dám đập vào nỗi đau của nàng, xem ra là không muốn sống rồi!

“Nói người tính khí kém người còn không thừa nhận. Người như thế nào đi nữa cũng là công chúa đại dương, đừng làm cho mẫu thân của người mất thể diện, thu liễm tính khí của mình đi!” Đối phương hoàn toàn không sợ nàng uy hiếp.

“Người... người có bản lĩnh thì ra đây cho ta, đừng ở chỗ này giả thần giả quỷ!” Ái Phù tức muốn nổ tung, cho tới bây giờ chưa người nào dám dạy dỗ nàng như vậy, nàng nhất định khiến cho đối phương đẹp mặt.

“Thật là một tiểu nha đầu to gan lớn mật, Đạt Á quản giáo nữ nhi như thế nào vậy chứ.” Kẻ thần bí chỉ cười lạnh.

“Người biết mẫu thân ta?” Ái Phù khẽ cau mày, đối phương đến tột cùng là người nào? Nghe thanh âm có chút già nua, chẳng lẽ là bằng hữu của mẫu thân.

“Cái này cũng không quan trọng, trọng yếu là chúng ta có cùng chung mục tiêu, người không phải là muốn giết tân nương của Ngưu Ma vương sao? Ta có thể giúp người! Chẳng những như thế, ta còn có thể giúp người trừng trị tên có mối nối cũ kia.” Giọng nữ thần bí kinh khủng nhích tới gần Ái Phù, thanh âm tràn ngập dụ dỗ.

“Người rốt cuộc là người nào? Tại sao lại muốn giúp ta?” Sóng lưng Ái Phù lạnh toát, trong lòng kinh hoảng. Cho dù đối mặt với Thần Hậu nàng cũng chưa từng có loại cảm giác này, kẻ thần bí này pháp lực sợ rằng so với Thần Hậu còn cao hơn.

“Người không cần biết ta là ai, người chỉ cần biết ta có thể giúp người.” Đối phương thủy chung không muốn nói rõ thân phận.

“Người nếu như không nói mình là người nào thì đừng mơ tưởng ta sẽ cùng người hợp tác, đối phó với một nhân loại nhỏ nhoi như Lạc Á, một mình ta là đủ rồi.” Ái Phù áp chế sợ hãi trong lòng, đối phó với Lạc Á thật sự chỉ cần một mình nàng là đủ rồi.

“Hắn là không khó đối phó, nhưng người cho rằng người giết Lạc Á, Ngưu Ma vương cùng Thần Hậu sẽ bỏ qua cho người sao! Nhưng có ta trợ giúp, tuyệt sẽ không có người nào biết là do người làm, sau khi Lạc Á biến mất, làm tốt Ngưu Ma vương còn có thể lần nữa trở lại bên cạnh người.”

Ái Phù trầm mặc, kẻ thần bí này nói rất đúng, nếu như nàng giết Lạc Á, Tam điện hạ cùng Thần Hậu tuyệt sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng cũng không sống được. Cùng kẻ thần bí này hợp tác, mượn tay giết Lạc Á là tốt nhất, nhưng kẻ này rõ ràng không dễ chọc, cùng nàng hợp tác là bảo hồ lột da (không thực tế).....

“Xem ra ta đã tìm sai người, người có gan giết Lạc Á, lại không có gan cùng ta hợp tác, thật là buồn cười.”

“Ai nói ta không có can đảm cùng người hợp tác, hảo, ta liền cùng người hợp tác, người bây giờ đi giết tiểu tiện nhân Lạc Á đó ngay cho ta.” Ái Phù dễ dàng liền trúng phép khích tướng của đối phương, kích động đáp ứng.

“Lúc này mới có chút dáng vẻ công chúa đại dương! Người yên tâm, ta nhất định sẽ giết Lạc Á, nhưng không phải là bây giờ, nhất định phải qua một thời gian nữa mới được.” Đối phương hài lòng cười, tiếng cười kinh người làm cho người ta không rét mà run.

“Tại sao không phải là bây giờ?” Ái Phù bất mãn hỏi. Nàng hận không được giết chết Lạc Á ngay bây giờ, để Lạc Á vĩnh viễn biến mất khỏi Ngưu Ma vương cung.

“Người không biết Lạc Á...” Kẻ thần bí đem chuyện Âu Cách Phỉ Tư cùng Lạc Á bị Thần Hậu hạ chú ngữ, trước khi sinh con không thể tách ra nói cho Ái Phù. Xem ra bà ta vẫn luôn trốn ở góc tối âm u theo dõi nhất cử nhất động của Âu Cách Phỉ Tư cùng Lạc Á, kẻ thần bí này thật không đơn giản, thậm chí ngay cả Thần Hậu pháp lực vô biên cùng Ngưu Ma vương đều không phát hiện sự tồn tại của bà ta.

“Cái gì? Lại có chuyện này!” Ái Phù nghe xong giận đến thiếu chút nữa hộc máu, quả nhiên lại là Thần Hậu từ trong tác quái, nàng ta tại sao cứ giúp Lạc Á như vậy, Lạc Á thật là gặp vận mà.

“Cho nên trước khi Lạc Á sinh sản rồi tách khỏi Ngưu Ma vương thì không có biện pháp giết nó, nhất định phải chờ đợi thời cơ.”

“Người có biện pháp gì?” Ái Phù biết kẻ thần bí này nói rất đúng, bây giờ cần phải chờ.

“Ta tự có diệu kế, người chỉ cần nghe ta an bài, đảm bảo sẽ được như nguyện.” Tiếng cười quái dị giống như từ địa ngục truyền tới, so với ác quỷ còn đáng sợ hơn, làm người ta thực sợ hãi, cũng khiến cho Ái Phù không khỏi rùng mình. Nàng biết mình nếu như đủ thông minh cũng không nên cùng kẻ thần bí nguy hiểm này hợp tác, nhưng nàng quá hận Lạc Á, lại quá yêu Âu Cách Phỉ Tư, nàng nhất định phải giết Lạc Á, lần nữa đoạt lại Âu Cách Phỉ Tư, vì vậy nàng chấp nhận trả bất cứ giá nào...

(1) Cá tẩm bột chiên vàng: (ta kiểm google thì nó ra cái này) Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“A a a..... con muối hư lại cắn cái mông ta, Ngưu ca ca, cầu xin người mau giúp ta ăn con muối nữa đi...”

Trời còn chưa sáng, trong tấm cung của Ngưu Ma vương như thường lệ truyền ra tiếng rên rỉ mềm mại khả ái, trần đầy cơ khát, không cần phải nói nhất định là tiểu kiều thể của Ngưu Ma vương lại đang phát xuân.

“Tiểu tao hóa, tối hôm qua không phải là mới giúp người ăn con muối nhiều lần rồi sao, tại sao cái mông bây giờ lại ngứa!” Lập tức có một giọng nam trầm thấp lạnh như băng, gọi cảm mê người trả lời.

“Oh... chớ bóp đầu nhũ ta, ta không biết... A ha..... con muối hư liền thích cắn cái mông ta, gần đây cắn càng ngày càng lợi hại... thường ngứa muốn chết..... A a cầu xin Ngưu ca ca dùng đại băng kê dạy dỗ nó...”

“Muốn ta dùng đại kê kê dạy dỗ con muối, để cho cái mông *** đáng của người không ngứa ngứa, biết nên làm như thế nào chưa?” Tiếng cười tà lãnh làm cho người ta nghe qua liền say mê, chủ nhân của thanh âm nhất định là siêu cấp mỹ nam tử.

“Ta biết, phải học bò cái nhỏ kêu... moo moo..... ta là bò cái nhỏ, cái mông của bò cái nhỏ ngứa, muốn bò đực thao cái mông..... cầu xin bò đực ca ca tốt nhất trên đời mau thao cái mông *** đáng của ta..... moo moo.....” Bò cái *** đáng kêu gọi làm cho người ta huyết mạch căng phồng, thật muốn vọt vào xem một chút rốt cuộc là hài tử như thế nào lại *** đáng đến thế này.

“Hôm nay kêu cũng không tệ, xem người ngoan như vậy, ta sẽ dùng đại băng kê giúp người dạy dỗ con muối.” Tiếng cười *** tà vừa dứt, liền vang lên tiếng tiểu hài tử hét chói tai.

“A a a..... người thể nào biến thành bò đực rồi... oh oh..... đại băng kê chạy đến trong bụng..... Ah ah..... cắn thật chớ dính đến hài tử trong bụng... A a a a a.....”

[Hài tử trong bụng? Chẳng lẽ tiểu hài tử này mang thai? Nhưng nghe thanh âm rõ ràng là một tiểu nam hài, làm sao có thể mang thai?]

“Người là bò cái nhỏ, dĩ nhiên muốn bò đực thao, tên ngốc! Yên tâm, sẽ không đụng đến hài tử trong bụng người, hài tử trong bụng người cũng giống như người, đều thích côn thịt của ta, ha ha...” Nam nhân cười nói, ngay sau đó bên trong vang lên tiếng thân thể va chạm *** đục, còn có tiếng nước chảy kỳ quái, cùng thanh âm giường chiếu cực kỳ tao lãng.

“Nha nha nha..... a a..... đại băng kê cắn chết bò cái nhỏ... ách ahhhh..... đại băng kê chớ ăn bò cái nhỏ..... oh oh..... ăn con muối... A a... là để cho người ăn con muối, băng kê hư... oh oh oh.....”

“Người con bò cái *** đáng này nói gì? Lại dám nói đại băng kê hư, thật là đồ bò cái đáng giận, xem đại băng kê thế nào giáo huấn người không biết cảm ơn đi, bò cái hư.” Nam nhân tức giận mắng, bắt đầu cuồng thao tiểu hài tử.

Làm sao lại biết hẳn cuồng thao tiểu hài tử đây, bởi vì trong cung tất cả đều là tiếng tiểu hài tử đáng thương khóc la.

“A a..... làm nhẹ một chút, hảo mạnh... ta sai lầm rồi... a ô... bò cái nhỏ biết sai rồi, không dám nói nữa... A a..... đại băng kê đâm hồng rồi... oh a a..... đại băng kê là bảo bối tốt nhất trên đời, bò cái nhỏ... nhất..... A a a.....”

“Bò cái nhỏ nói nhất cái gì? Nói mau!” Trong tầm cung vang lên thanh âm vỗ vào cái mông ‘ba ba’, đồng thời tiếng thân thể mập hợp va chạm trở nên lớn hơn.

“A a..... đừng đánh... cầu xin người đừng đánh... oh oh..... thao nhẹ một chút, ta nói... bò cái nhỏ thích nhất đại băng kê a, đại băng kê là hảo bảo bối của bò cái nhỏ... Ô ô..... cầu xin đại băng kê tha thứ bò cái nhỏ nhất thời... nói sai... nói sai rồi..... nha a a.....” Tiểu hài tử liên tục xin tha, tựa hồ làm nam nhân bớt giận không ít, thanh âm vỗ mông biến mất, ‘tiếng va chạm’ thân thể cũng nhỏ hơn, tiểu hài tử lại tiếp tục rên rỉ.

“Oh ha..... A a haa..... thật thích đại băng kê thao cái mông... ách..... cái mông bò cái nhỏ thật là thoải mái... oh oh..... A a a a..... hài tử trong bụng cũng thoải mái... a a..... nó đá ta... oh oh..... ta không được.....”

“Không thể nào! Mới thao hai cái, người đã nhịn không được muốn bắn...” Nam nhân kinh ngạc kêu lên.

“A..... thật không được, tiểu ——” Một tiếng thét chói tai thật dài, thanh âm nhanh chóng bị đứt đoạn, sau đó vang lên tiếng phun nước.

“Tiểu tao hóa, người muốn bắn liền bắn, chớ xiết chặt tao huyết... ta bị người xiết cũng muốn bắn...” Nam nhân đột nhiên thở gấp, hét lớn.

“Nha nha —— Ngươi ca ca, người lại bắn nước tiểu... A a a a a..... bắn chậm một chút, cẩn thận bảo bảo sắc mất... Ừm ah ah..... thế nào bảo bảo lại thích ăn nước tiểu của người như vậy a...” Tiểu hài tử bị nam nhân bắn tinh đến lớn tiếng rên rỉ, thanh âm ồn ã đáng yêu lại tràn đầy mỉa ý không biết là thống khổ hay là vui vẻ, làm cho người ta đối với tình cảnh trong cung điện rất hiếu kỳ.

Từ khe cửa nhìn vào, cung điện vẫn như cũ hoa lệ kinh người không chút thay đổi, vẫn như xưa một mảnh *** mỹ. Trên giường san hô to lớn đang trình diễn màn nhân thú đại chiến *** loạn kinh người, nói sai rồi, không thể nói đang trình diễn, bởi vì màn trình diễn nhân thú đại chiến này đã đến gần đến hồi cuối.

Dã thú khổng lồ toàn thân ngân bạch đang ôm một tiểu nam hài trần trụi sáng khoái bắn tinh, tiểu nam hài cũng đang bắn tinh, bạch tương tựa như sữa tươi, trong đó còn có một ít nước tiểu, xem ra tiểu hài tử vẫn chưa hoàn toàn thành thực, bất quá so với trước đã tốt hơn nhiều.

Cười trên thú hành của đại ngư quái, tiểu nam hài mang cái bụng thật lớn, rõ ràng đã mang thai rất lâu, cũng sắp đến ngày sinh sản. Tính toán thời gian, tiểu nam hài mang thai chỉ có một tháng, bụng làm sao lớn như vậy chứ?

Hết thấy đều bởi vì Ngư Ma vương, Thần tộc sinh sản rất nhanh, nhân loại bình thường có mang hài tử Thần tộc thì chỉ bốn đến năm tháng sẽ sinh, nhưng Ngư Ma vương không chờ được bốn, năm tháng. Vì có thể cùng Lạc Á sớm ngày tách ra, hẳn làm phép để cho hài tử trong bụng Lạc Á lớn lên nhanh hơn so với các hài tử Thần tộc khác, mới một tháng mà bụng Lạc Á đã to giống như bốn tháng, lập tức sẽ lâm bồn.

Tiểu nam hài rất nhanh liền bắn xong, nhưng Ngư Ma vương ôm cậu lại bắn rất lâu, chờ hẳn cũng bắn xong cậu đã đổ mồ hôi đầm đìa mệt mỏi vô lực, ngã vào ***g ngực trượng phu há mồm thở dốc.

Mỗi lần cầu xin Âu Cách Phỉ Tư giúp cậu ‘ăn con muối’ đều rất mệt mỏi, hơn nữa thời điểm bị hắn tiểu vào trong bụng là mệt mỏi nhất, thật không rõ hắn đi tiểu tại sao luôn nhiều như vậy, lạnh như vậy, cũng may bây giờ có hài tử trong bụng giúp một tay uống cạn nước tiểu của hắn, để cho cậu không còn như lúc ban đầu khổ cực khó chịu như vậy.

Cậu vẫn nghĩ không thông tại sao Âu Cách Phỉ Tư thời điểm ăn con muối xong sẽ rất thích đi tiểu trong cái mông cậu, hẳn đi tiểu lại không thể đem con muối dìm chết, ngược lại thiếu chút nữa đem cậu dìm chết, lạnh chết, may nhờ có bảo bối. Nhưng bảo bối tại sao cứ thích uống nước tiểu của trượng phu như vậy?

Vốn là cậu cho là mình ăn no thì hài tử cũng sẽ không đói bụng ăn quàng tiếp tục uống nước tiểu của nam nhân nữa, nhưng cậu phát hiện vô luận cậu tận lực ăn cơm, cũng sắp đem mình nuôi thành heo mập mà

hài tử vẫn là muốn uống nước tiểu của nam nhân, hơn nữa càng ngày càng thích thứ đó hơn, mỗi lần đều uống đến một giọt cũng không thừa. Lúc sau cậu suy nghĩ một chút, cho là bảo bảo nhất định là quá khát, cậu liền liều mạng uống nước, nhưng bụng trứng muốn chết cũng không thấy ích lợi gì, bảo bảo giống như không phải là nước tiểu của nam nhân thì quyết không uống...

Tiểu hài tử khe khẽ thở dài, hy vọng bảo bảo uống nhiều nước tiểu như vậy, sau khi sinh ra ngàn vạn không muốn bảo bảo là một thân toàn mùi nước tiểu hôi thối!

“Thở dài cái gì? Có phải cảm thấy còn chưa đủ hay không, còn muốn ta sẽ giúp người ‘ăn con muỗi’! Âu Cách Phi Tư biến thành người hình, ôm cậu nằm trên giường, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lựng kiêu diễm lên cười tà nói. Hắn là còn chưa đủ, vừa rồi hắn đang chuẩn bị làm một lần nữa, tiểu tao hóa này nhạy cảm vô cùng đã đem mình kẹp đến bắn ra.

Sắp sinh nên Lạc Á nhạy cảm vô cùng, bây giờ tùy tiện sắp mấy cái là có thể làm cho cậu thoải mái muốn bắn tinh, sau đó cái mông nhỏ cũng kích động ngộ nguậy, đem hắn kẹp đến bắn ra, so với trước kia không biết cơ khát tao lãng gấp bao nhiêu lần, hại hắn gần đây làm được chưa được tận hứng...

Nhìn tiểu kiều thê trong ngực bởi vì mang thai nên đẩy đà không ít, nhiều thêm một chút phong vị mầu tĩn, so với trước kia mê người hơn, nam nhân chưa tận hứng lập tức có phản ứng, đại băng xà trong tiểu huyết vừa bắn tinh xong đã mệt mỏi mềm ra lập tức lại trưởng lớn, cứng rắn đứng lên.

Tiểu nam hài lập tức rên rỉ, lắc đầu cầu khẩn nói: “Không cần, không muốn ăn con muỗi nữa, ta mệt quá! Cái mông không chịu nổi!”

Cái mông của cậu ngày ngày cảm siêu cấp đại kê kê của nam nhân vốn là rất khổ cực, còn bị đại băng kê mỗi ngày loạn khuấy loạn làm, cảm giác thật muốn nở hoa!

Tiểu nam hài biểu lộ sợ hãi làm cho nam nhân trong lòng mềm nhũn, bỏ đi ý niệm muốn làm nữa, ngày đêm không ngừng làm giống như vậy chính là nữ hài tử trưởng thành cũng không chịu nổi, huống chi Lạc Á còn nhỏ như vậy, lại đang mang thai. Bất quá cảm trong tiểu huyết mềm mại ấm áp, tuyệt vời cực điểm, nếu không làm thì thật là chuyện thống khổ nhất trên đời!

Nhưng nam nhân thương tiếc tiểu kiều thê, cố gắng áp chế dục vọng, ép cơn thịnh của mình lần nữa mềm đi. Hắn thật sự rất thương Lạc Á!

Phát hiện cơn thịnh trong cái mông mềm đi, Lạc Á thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên nhìn trượng phu tuấn mỹ mê người, trên con mắt trái lại thấy một vết sẹo lớn, trong lòng đau nhói, đột nhiên nói: “Ta có thể hỏi người một chuyện không?”

“Có thể, người muốn hỏi cái gì?” Nam nhân tò mò đáp ứng.

“Người... vết sẹo trên mặt người là xảy ra chuyện gì, tại sao bị thương? Nó thật sâu!” Tiểu hài tử lớn mật hỏi, cậu vẫn luôn hỏi vấn đề này, nhưng lại sợ nam nhân không thích.

Thế nhưng cậu thật sự rất muốn biết trên mặt nam nhân tại sao lại có vết sẹo sâu như vậy, sâu hơn một chút, mắt của hắn sẽ mù.

“Là khi còn bé bị một người điên chém bị thương!” Nam nhân mặt liền biến sắc, đưa tay sờ vết sẹo trên mắt, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, qua rất lâu mới lên tiếng.

Thật lâu không nhớ tới người điên đó, lúc ấy kẻ đó điên cuồng muốn đem mẫu hậu cùng mấy huynh đệ bọn họ giết chết, vẫn ở phía sau đuổi bắt bọn họ, nếu như không phải là mẫu hậu liều mạng cứu hắn, mắt trái của hắn liền phế bỏ, mẫu hậu vì cứu hắn còn suýt bỏ mạng...

Hiện nay người điên đó tuy bị phụ vương phong ấn, vĩnh viễn không thể thấy mặt trời, nhưng vẫn như cũ muốn giết bọn họ, dựa vào pháp lực cường đại tìm người giết bọn hắn. Lần trước còn tìm người đánh lén Thước Tư, làm cho Thước Tư trọng thương thiếu chút nữa mất mạng, cũng may vừa vận mình đi ngang qua cứu hắn, không biết bước kế tiếp người điên đó lại muốn giết người nào...

“Người điên?” Tiểu hài tử vẻ mặt nghi hoặc, là người điên nào mà lợi hại như vậy, lại có thể làm bị thương Chiến thần bách chiến bách thắng.

“Đừng hỏi, vừa ‘ăn con muối’ xong người không mệt sao, còn không mau ngủ đi.” Âu Cách Phỉ Tư không muốn nói nhiều, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp.

Bị nam nhân nói như thế khiến Lạc Á thật cảm thấy rất khốn quẫn, mặc dù trời đã sắp sáng, nhưng đêm qua cầu xin nam nhân ăn con muối đến quá nửa đêm mới ngủ, chưa sáng cái mông lại ngứa làm cậu tỉnh dậy, lại cầu xin nam nhân ăn con muối, bây giờ thật rất muốn đánh một giấc.

“Vậy ta ngủ, người cũng ngủ một chút đi...” Tiểu hài tử vừa nói liền nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Nam nhân hơi cong môi, biểu lộ đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, nếu không phải Lạc Á nhắc tới, mình cũng quên mất phải cẩn thận phòng bị người điên kia. Kể từ sau khi Thước Tư bị thương, người điên kia liền không có động tĩnh, cái này rất không tầm thường! Lấy tính tình của kẻ đó, khẳng định có âm mưu lớn hơn, không thể không phòng bị.

Có thể làm cho Ngưu Ma vương pháp lực cường đại, mọi người vừa nghe tiếng liền sợ mất mật như thế đề phòng, không biết rốt cuộc là thần thánh phương nào...

Vì đề phòng cừu nhân trả thù, Âu Cách Phỉ Tư thừa dịp Lạc Á ngủ liền hướng bụng cậu làm phép để cho thai nhi trong bụng lớn lên nhanh hơn, trước mười ngày sinh xong, như vậy hạ thể hần và Lạc Á sẽ có thể lập tức tách ra.

Lặng lẽ từ trong thân thể say ngủ của Lạc Á rút ra, Ngưu Ma vương rõ ràng có chút mất mát, mấy ngày nay cùng Lạc Á ở chung một chỗ, thành thật mà nói đều rất vui vẻ. Chẳng những mỗi ngày ‘tính phúc tràn đầy’, thân thể cũng cảm thấy thỏa mãn chưa từng có, nội tâm cũng chưa bao giờ từng viên mãn hơn.

Trước kia tim của hần luôn trống rỗng, hôm nay lại bởi vì bên người có Lạc Á mang hài tử của hần mà được lấp đầy, có rất nhiều cảm xúc và những thứ khác, loại cảm giác này thực sự rất tốt!

Lạc Á tuy là một tiểu nam hài diện mạo không xuất chúng, có lúc còn vô cùng ngu ngốc, có thể nói ra một đống lớn những thứ không thể tưởng tượng nổi, cũng rất buồn cười nhưng làm cho hần không nhịn được muốn bật cười, có khi không biết là nên khóc hay cười. Cùng Lạc Á chung một chỗ cười rất nhiều lần, so với trước kia không biết hần cười còn nhiều hơn bao nhiêu lần.

Cùng tiểu ngu ngốc Lạc Á chung sống thời gian càng dài, càng cảm thấy cậu rất khả ái, y như là hạt dẻ cười (quả hồ trăn) vậy, giống như hần đã từng nghĩ có cậu ở bên cạnh cuộc sống sẽ rất thú vị.

Hần tính toán đời này cũng sẽ không buông cậu ra, bởi vì hần đã yêu cậu...

.
. .
. .
. .

Trong tấm cung Ái Phù, chỉ có một mình nàng đang cùng kẻ thần bí mà nguy hiểm kia mưu đồ bí mật...

“Ngưu Ma vương đã cùng tiểu kiều thê của hần tách ra, chúng ta có thể động thủ.” Không có hình dạng mà chỉ có thanh âm – kẻ thần bí đối với Ái Phù nói.

“Thật tốt quá, đợi một tháng, cuối cùng đợi đến giờ khắc này, ta nhất định phải đem tiểu tiện nhân Lạc Á kể cả hài tử trong bụng nó băm thây vạn đoạn!” Ái Phù tàn nhẫn cười, khuôn mặt xinh đẹp bởi vì oán hận trở nên dữ tợn, tựa như dạ xoa, đâu có chỗ nào giống nữ thần ôn nhu nhã nhặn nữa.

“Ta đánh giá cao sự ngoan độc của người đó, lúc này mới giống như công chúa đại dương, phạm là kẻ nào dám đắc tội với người, sẽ phải giết sạch bọn họ, để cho bọn họ chết không tử tế.” Kẻ thần bí tán dương, giọng nữ vẫn như cũ lạnh lẽo âm độc đến đáng sợ như vậy, làm cho người ta không tìm được sợ hãi.

“Ân! Cụ thể chúng ta phải làm sao? Mặc dù bọn họ đã tách ra, nhưng tiểu tiện nhân Lạc Á kia sắp sinh, Âu Cách Phỉ Tư nhất định sẽ canh giữ bên cạnh nó, muốn bắt và giết nó, căn bản là không thể.” Ái Phù đột nhiên lo lắng nói, nàng ta tuyệt đối đánh không lại Âu Cách Phỉ Tư.

“Cái này ngươi không cần lo lắng, ta tự có biện pháp làm Ngưu Ma vương rời khỏi, để Lạc Á ở một mình, giúp ngươi có thể dễ dàng bắt nó đi. Đến lúc đó ngươi chỉ cần đem Lạc Á giao cho ta, ta nhất định sẽ làm cho nó chết rất khó coi, giúp ngươi diệt trừ tình địch ghê tởm này, để cho Ngưu Ma vương lần nữa cũng chiều ngươi, tuyệt sẽ không hoài nghi là ngươi hại chết vợ hắn.

Kẻ thần bí cười nói, xem ra đã sớm đem hết thầy sắp xếp xong xuôi, không biết kẻ này rốt cuộc có âm mưu gì mà lại rắp tâm từ sớm như vậy.

“Ngươi tại sao muốn giúp ta? Chẳng lẽ ngươi cũng hận tiểu tiện nhân Lạc Á kia?” Ái Phù không nhịn được hỏi, kẻ này từng nói qua có cùng chung mục tiêu với nàng ta.

“Chuyện của ta ngươi không cần hỏi nhiều, thời điểm đến ngươi tự nhiên sẽ biết ta là ai, ta có mục đích của ta!” Kẻ thần bí cũng không muốn nói nhiều.

Ái Phù thấy kẻ đó không chịu nói nhiều cũng không hỏi tới nữa, dù sao bà ta có thể trợ giúp nàng báo thù, giết tiểu tiện nhân Lạc Á kia là được, về phần bà ta là người nào cũng không quan trọng...

Ái Phù bị ghen tuông làm đầu óc mê muội, giờ phút này không biết mình sẽ bởi vì kẻ thần bí này, mở ra vận mệnh thâm đáng sợ như thế nào.

Cùng lúc đó, trong tầm cung, Âu Cách Phỉ Tư nhận được tin báo từ thị vệ, đột nhiên có rất nhiều ma thú không biết từ chỗ nào đang dũng mãnh tiến ra, vậy công Ngưu Giác cũng...

“Làm sao đột nhiên lại có ma thú đột kích? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Âu Cách Phỉ Tư vừa muốn rời tầm cung, tăng cường đề phòng, thì có thị vệ vội vàng báo lại có ma thú tập kích.

“Thuộc hạ không biết, vốn là vẫn vô sự, nhưng ai ngờ vừa rồi không biết từ đâu chạy ra một đồng lớn ma thú tấn công cung điện, các thủ vệ đã ra cửa giao chiến. Nhưng ma thú số lượng quá nhiều, sợ rằng cầm cự không được bao lâu, xin Tam điện hạ mau đi xem một chút.” Thị vệ quỳ trên mặt đất lắc đầu, lo lắng nói. Những ma thú kia kẻ nào cũng hung hãn vô cùng, chỉ có Chiến thần Tam điện hạ mới có năng lực tiêu diệt bọn chúng.

“Đã biết, ta sẽ lập tức đi ngay, ngươi lui xuống trước đi.” Âu Cách Phỉ Tư phát tay, biểu lộ lạnh lùng ngưng trọng, nữ nhân diện kia quả nhiên đã hành động.

Chẳng qua tổng cảm giác có chỗ nào không đúng, nữ nhân diện kia gian trá狡 hoạt như thế, làm sao có thể đột nhiên để cho ma thú trực tiếp từ bốn phía tấn công vào cung điện của hắn, bà ta nên biết những ma thú kia không phải là đối thủ của hắn, rốt cuộc bà ta có âm mưu gì?

Âu Cách Phỉ Tư cau mày trầm tư, đồng thời đứng dậy mặc chiến giáp vào, khôi giáp từ trên xuống dưới sáng rực, đẹp đẽ vô cùng, nhưng lại tràn đầy mùi máu tanh, phía trên không biết đã nhuộm máu của bao người.

Mặc chiến giáp nam nhân càng thêm khôi ngô hùng vĩ, toàn thân tản ra sát khí, lại mê hoặc đến nỗi làm cho người ta sợ hãi.

“Ngươi muốn đi đâu?” Đang lúc Âu Cách Phỉ Tư chuẩn bị rời đi, tiểu hài tử trên giường tỉnh lại, mắt to hồng sắc mở ra, nghi hoặc nhìn hắn. Cậu còn chưa chú ý tới cơn thịnh của nam nhân đã rời khỏi thân thể mình, mới vừa tỉnh nên đầu vẫn còn váng vất.

“Ta có việc đi ra ngoài một chút, ngươi ngoan ngoãn ngủ tiếp đi, chờ ta trở lại sẽ đánh thức ngươi.” Nam nhân ôn nhu sờ đầu cậu, nở nụ cười hiếm hoi.

“Có phải là có chuyện gì rồi không?” Tiểu hài tử tuy ngốc, cũng không nghe được thị vệ bẩm báo, nhưng thấy nam nhân đột nhiên mặc một thân khôi giáp cũng biết nhất định là có chuyện phát sinh.

“Một chút chuyện nhỏ thôi, ngươi không cần phải để ý, ta sẽ tự giải quyết.” Nam nhân điểm nhẹ chóp mũi cậu, giúp cậu kéo chăn xong liền xoay người rời đi. Còn không đi, thị vệ trong cung sẽ không trụ nổi, để ma thú đi vào hù dọa Lạc Á cũng không tốt.

Bởi vì Âu Cách Phỉ Tư đối với năng lực của mình rất tự phụ, cho là không cần người bảo vệ, cho nên thị vệ Ngưu Giác cũng rất ít thị vệ, sức chiến đấu cũng bình thường.

Sau khi Âu Cách Phỉ Tư ra khỏi tắm cung, lập tức tỉ mỉ phát tay bày kết giới, bảo vệ Lạc Á an toàn, nhưng hần thể nào cũng không ngờ được, cho dù như thế Lạc Á vẫn xảy ra chuyện...

Âu Cách Phỉ Tư nhanh chóng ra bên ngoài cung điện, quả nhiên nhìn thấy nhóm lớn ma thú hung ác đang công kích Ngưu Giác cung từ bốn phía, ma thú đông nghìn nghịt thật là dọa người. Bọn thị vệ tuy hợp lực khởi tạo cái ***g phòng thủ ngăn cản bọn ma thú công vào, nhưng phòng tuyến của cái ***g càng ngày càng mỏng, có chỗ đã bị phá vỡ...

Giống như dự liệu của Âu Cách Phỉ Tư, bọn thị vệ năng lực có hạn, đã không chống đỡ được.

Khóe miệng nâng lên một nụ cười thị huyết, nam nhân biến ra một thanh thần kiếm vô cùng sắc bén, lao ra khỏi ***g phòng thủ một kiếm hướng bọn ma thú đang giương nanh múa vuốt vung lên. Vô luận bà ta có mục đích gì, dám chọc đến hần thì chờ xem hần chém giết như thế nào...

Âu Cách Phỉ Tư không hổ là Chiến thần, anh dũng vô cùng, chẳng qua mới một kiếm đã khiến rất nhiều ma thú kêu rên chìm vào đáy biển, thú huyết màu đỏ đem nước biển xanh thắm nhuộm thành một mảng đỏ tươi.

Ma thú còn sót lại lại thấy vậy không khỏi có điều sợ hãi, nhưng bọn chúng không có rút lui, ngược lại hung mãnh hơn vọt về phía Âu Cách Phỉ Tư, đem hần vây kín, sau lại cùng nhau điên cuồng công kích...

Âu Cách Phỉ Tư hoàn toàn không có đem bọn chúng để trong mắt, lại một kiếm, bọn ma thú tử thương vô số, nhưng chúng vẫn như cũ không thối lui, tiếp tục công kích Âu Cách Phỉ Tư, tựa hồ hoàn toàn không sợ chết...

Âu Cách Phỉ Tư biết những ma thú này đã bị người khổng chế, thế nào cũng phải đem bọn chúng toàn bộ giết sạch, nếu không chúng vĩnh viễn cũng không buông tha, một mực công kích hần.

Đã rất lâu không ra tay, hôm nay liền cùng bọn chúng vui đùa một chút! Nam nhân cười lạnh, càng giết càng hung ác hơn, ma thú bị giết đã vô số nhưng thanh kiếm vẫn đang vung lên không ngừng, đáy biển trong lúc đó chỉ nghe tiếng ma thú kêu thảm thiết, còn có khắp nơi đều là máu tanh dọa người...

Âu Cách Phỉ Tư ở bên ngoài cung điện đại chiến với ma thú, Lạc Á ở trong cung trong lòng run sợ, cậu cũng không nghe lời trưởng phu ngoan ngoãn ngủ, nghe được bên ngoài cung tiếng ma thú kêu so với quỷ kêu còn đáng sợ hơn, cậu căn bản không ngủ được.

Lạc Á ôm bụng giống như trái dưa hấu lớn sợ hãi núp trên giường, thập phần lo lắng an nguy của trưởng phu, nam nhân đột nhiên mặc chiến giáp đi ra ngoài, nhất định là đang cùng ma thú gặm rú bên ngoài cung chiến đấu, không biết hiện tại nam nhân như thế nào, có bị thương không?

Mình thật là một chút hứa dụng cũng không có, cái gì cũng không giúp được hần, chỉ có thể ở nơi này lo lắng!

Chẳng qua thật kỳ quái, tại sao đột nhiên có ma thú ở bên ngoài cung gặm rú, nam nhân lại làm thế nào từ trong cái mộng cậu rút ra? Nam nhân không phải đã nói còn mấy ngày nữa mới có thể rời khỏi cái mộng của cậu sao!

Lạc Á đang đầy bụng nghi ngờ, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, có người tới!

“Đáng giận! Lại bày kết giới khiến ta không vào được!”

Lạc Á đang nghĩ có phải là nam nhân trở lại hay không, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ mừng rỡ, lại nghe được giọng nữ tức giận, thanh âm này có chút quen thuộc, nhưng nhớ không nổi là đã nghe qua ở đâu.

“Xong vào đi!” Một giọng nữ khác làm cho người ta khó có thể hình dung lên tiếng, thanh âm kia so với tiếng ma thú ở bên ngoài gặm rú còn đáng sợ hơn.

“Được!”

Ngay sau đó Lạc Á nghe được một tiếng vang thật lớn, sau đó lại nghe thấy giọng nữ có chút quen thuộc nói: “Không được, ta không phá được kết giới Âu Cách Phỉ Tư thiết lập.”

“Đừng nóng vội, ta tìm được nơi kết giới yếu nhất, ngươi từ bên góc trái phá vỡ kết giới đi vào.” Giọng nữ âm trầm kinh khủng không hoảng hốt không vội vàng phân phó, nếu không phải bà ta không có cách nào làm phép, thì cần gì cùng cái phế vật này hợp tác, ngay cả một kết giới nho nhỏ cũng không vào được, còn phải nhờ mình giúp một tay.

Lạc Á nghe các nàng đối thoại có cái gì không đúng, muốn trốn, nhưng đã không còn kịp nữa, cửa cung bị đẩy ra, một nữ thần quyền rũ mê hoặc đi vào.

Nữ nhân này Lạc Á biết, bọn họ từng gặp một lần, chính là lúc trước Âu Cách Phỉ Tư đang giúp cậu ăn con muỗi, đột nhiên nữ nhân này xông vào.

Kỳ quái, không phải là có hai thanh âm sao? Tại sao chỉ thấy một người?

Không đợi Lạc Á có phản ứng, Á Phù hận cậu tận xương đã trong nháy mắt di chuyển đến trước mặt, bóp chặt cổ cậu, cười gằn nói: “Tiểu tiện nhân, ngươi rốt cuộc rơi vào tay ta, xem ta như thế nào giết chết ngươi!”

“Ồ... thật khó chịu... thả..... thả ta.....” Lạc Á bị nàng ta bóp cổ khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tái xanh, thống khổ liều chết giãy giụa. Nàng ta rốt cuộc là ai? Tại sao muốn giết cậu?

Mắt thấy Lạc Á sẽ bị Á Phù bóp chết, kẻ thần bí đi theo Á Phù lên tiếng: “Đừng quên chúng ta ban đầu đã nói gì, nó là ta giết, nếu để cho Ngưu Ma vương biết ngươi giết nó tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Á Phù do dự một chút, mới không cam lòng buông Lạc Á ra, quên đi, dù sao Lạc Á cũng phải chết, mặc dù không phải do nàng ta tự tay giết chết có chút đáng tiếc!

“Khụ khụ khụ..... khụ khụ... khụ khụ...” Lạc Á ngã xuống giường, ôm ngực ho khan, dùng sức há miệng hô hấp. Cậu còn tưởng mình sẽ bị bóp chết tươi, bất quá nghe các nàng đối thoại, nguy cơ của mình cũng không có giải trừ, trạng thái lại không có ở đây, cậu nên làm cái gì bây giờ?

“Tiểu tiện nhân chớ đắc ý, ngươi hôm nay là chạy không khỏi, ngươi không thể không chết!” Á Phù chỉ cậu mắng, hai tròng mắt chăm chú nhìn cái bụng thật to của cậu, thiếu chút nữa mất khống chế lại muốn động thủ giết người.

Mặc dù biết tiểu tiện nhân này đang mang thai, nhưng chính mắt thấy bụng của cậu nổi lên, sắp sinh, trong lòng vẫn không khỏi tức giận, hận không được tự tay đem cậu băm thây vạn đoạn.

“Ngươi mau giết nó!” Á Phù xoay người đối với người kia nói.

“Không còn kịp rồi, ta cảm giác được Âu Cách Phỉ Tư sắp đem ma thú phía ngoài giết hết, cũng sắp trở lại.” Kẻ thần bí trả lời.

“Làm sao nhanh như vậy, chúng ta làm sao bây giờ?” Á Phù hoảng loạn.

“Đừng nóng vội, lập tức dẫn nó đi.” Nghe thanh âm của kẻ thần bí lại như cũ không có nửa tia kinh hoảng.

“Hảo.” Á Phù lập tức đưa tay ra bắt Lạc Á vẫn còn ho khan, mắng: “Tiểu tiện nhân, mau đi cùng chúng ta.”

“Không muốn, ngươi buông ta ra, ta không đi cùng ngươi... khụ khụ.....” Lạc Á lắc đầu, liều chết chống cự, trong lúc hoảng hốt lại cúi đầu dùng sức cắn một cái lên tay của Á Phù, làm Á Phù kêu to, “Tiểu tiện nhân, lại dám cắn ta.”

Nàng ta nổi giận, dùng sức tát Lạc Á một bạt tai, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu lập tức liền sưng lên.

Lạc Á đau đến nước mắt chảy ròng ròng, đáng thương nhìn Á Phù, không hiểu nàng ta tại sao muốn đối với mình như vậy, mình rốt cuộc làm chuyện gì đắc tội với nàng ta, khiến nàng ta hận mình như thế.

“Ta mặc kệ, ta nhất định phải giết tiểu tiện nhân này ngay bây giờ, tiểu tiện nhân này rất đáng giận!” Á Phù giận điên lên muốn lập tức giết Lạc Á, nhưng...

“A ——” Phát ra tiếng gào thảm thiết không phải là Lạc Á mà là Á Phù, chỉ thấy nàng ta đột nhiên thống khổ té xuống đất, trên bụng có một lỗ lớn, máu không ngừng từ bên trong chảy ra.

“Người...” Ái Phù kinh ngạc nhìn Lạc Á, không sai, sát thương nàng chính là Lạc Á.

Lạc Á một tay trói gà không chặt, lại là tiểu nam hài nhân loại không có nửa điểm thần lực, cậu thể nào có bản lĩnh sát thương nữ thần Ái Phù chứ!

Nhưng sự thật đang ở trước mắt, làm cho người ta không thể không tin, chỉ thấy vốn là Lạc Á đang nằm trên giường khóc thút thít, hết sức sợ hãi, đột nhiên trong tay có thêm một cây đao, phía trên còn nhuộm máu Ái Phù. Biểu lộ của Lạc Á cũng thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là ủy khuất sợ hãi trở nên trấn định tỉnh táo, trong đôi mắt to hồng sắc tất cả đều là sát khí đáng sợ.

“Người... người làm sao lại...” Ái Phù đưa tay ôm bụng không ngừng chảy máu, lam mâu trừng trừng nhìn Lạc Á, khó tin kêu lên.

“Vốn muốn chờ chút nữa mới giết người, nhưng ai kêu người vội vã muốn giết Lạc Á, người chính là muốn chết, không thể trách người khác.” Lạc Á ác độc cười, thanh âm lại giống kẻ thần bí kia như đúc.

“Người không phải là Lạc Á! Người đến tốt cùng là người nào?” Ái Phù kích động lắc đầu, người trước mặt là Lạc Á nhưng lại không phải là Lạc Á, chẳng lẽ cậu bị kẻ thần bí kia nhập thân?

“Người còn chưa có tư cách biết ta là ai!” Lạc Á ném cây đao xuống đất, từ trên giường đi xuống, không nhìn Ái Phù bị mình đâm trọng thương trên đất, hướng về phía kim tường (bức tường = vàng) cách đó không xa vung tay, trên tường lập tức xuất hiện một hắc động thật lớn. Trong hắc động ma khí tràn ngập, cũng không thiếu ma vật đáng sợ ở bên trong trôi nổi, đây cũng là cửa vào Ma giới.

Có thể mở cửa Ma giới chỉ có người của Ma giới, Ái Phù hét lớn: “Người là người của Ma giới!” Hồng bét, mình giống như bị người lợi dụng.

“Người bây giờ mới biết, quá muộn! Thật là một nữ nhân ngu xuẩn, không giống mẹ người Đạt Á chút nào, Đạt Á làm sao sinh ra kẻ chỉ biết tranh giành tình nhân ngu xuẩn như thế.” Lạc Á bị khổng chế cúi đầu nhìn Ái Phù cười lạnh.

“Người chỉ đang lợi dụng ta?” Thật ra thì không cần hỏi cũng biết câu trả lời, nhưng Ái Phù tâm cao khí ngạo bây giờ không tiếp thu nổi sự thật này, nàng nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Người biết rõ còn hỏi!” Lạc Á cười nhạo sự ngu xuẩn của nàng, hướng hắc động đi tới.

“Tại sao? Người tại sao muốn lợi dụng ta, chẳng lẽ là muốn bắt Lạc Á, nhưng với pháp lực của người, rõ ràng hoàn toàn không cần ta giúp một tay...” Ái Phù không hiểu. Bà ta nếu như có thể nhập thân Lạc Á, khổng chế nó thì cần gì cùng nàng hợp tác.

“Ta tự có nguyên nhân của ta, dù sao người lập tức sẽ chết, biết nhiều hơn nữa cũng vô ích thôi.” Lạc Á ưu nhã xoay người, nâng bàn tay nhỏ bé hướng Ái Phù nhẹ nhàng chỉ một cái...

“A a a ——” Ái Phù đột nhiên toàn thân bốc lửa, ngọn lửa màu đen liền đem nàng ta thiêu cháy, nhưng trong cung vẫn lưu lại tiếng thét thống khổ chói tai làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

“Làm tình nhân của nhi tử Lộ Á, để người chết như vậy còn là tiện nghi cho người!” Lạc Á nhìn Ái Phù bị đốt thành than đen trên đất, lạnh lùng hừ một tiếng, tàn nhẫn tươi cười.

Thì ra là kẻ thần bí này đã sớm chuẩn bị lợi dụng xong Ái Phù liền giết nàng ta, có thể nhẫn tâm đem một đại mỹ nhân sống sờ sờ đốt thành than đen, bà ta cũng thực tàn khốc vô tình, kẻ thần bí này đến tốt cùng là người nào?

Lạc Á không lập tức tiến vào hắc động, mà là đưa tay ở trên tường viết lên mấy chữ rồi mới ôm bụng đi vào hắc động, ngay sau đó hắc động biến mất, bích họa hoa lệ khắc trên tường liền khôi phục nguyên trạng. Cung điện lại trở nên rất an tĩnh, chẳng qua là trên đất nhiều thêm một thi thể bị đốt cháy, khiến cho không khí trở nên vô cùng dọa người...

“Lạc Á!”

Âu Cách Phỉ Tư rất nhanh liền trở lại, vừa rồi hần cảm giác được trong Ngưu Giác cung có một cỗ ma khí phi thường cường đại, chỉ có cửa Ma giới mở ra mới có thể có ma khí mạnh như vậy, nhất định có người của Ma giới lên vào.

Phát hiện không thấy bóng dáng Lạc Á trong cung điện, chỉ có một thi thể bị thiêu cháy hoàn toàn, Âu Cách Phỉ Tư biết mình đã đến chậm một bước. Nhìn thi thể trên đất, lúc đầu hấn cho là của Lạc Á, đang muốn nổi giận, nhìn kỹ lại phát hiện là một nữ nhân, tuy thi thể đã bị cháy đen nhưng miễn cưỡng có thể nhìn ra hình dáng trang sức, hấn lập tức biết thân phận thật sự của thi thể, là Ái Phù!

Mày kiếm màu bạc nhú lại, Ái Phù tại sao lại ở chỗ này? Lạc Á đâu?

Âu Cách Phỉ Tư đột nhiên thấy trên tường có mấy chữ:

[Muốn cứu thê nhi, hãy đến Ma giới!]

Âu Cách Phỉ Tư khê nguyên rửa một tiếng, trúng kế, thì ra là những ma thú kia cố ý tấn công Ngưu Giác cung chỉ vì dụ mình ra để bà ta bắt Lạc Á đi. Về phần Ái Phù, chắc là bị lợi dụng tới bắt Lạc Á, khi không còn tác dụng liền bị giết! Bà ta bị phụ vương phong ấn, chỉ có thể dùng sức mạnh tinh thần ở bên ngoài du tẩu, không cách nào sử dụng pháp lực, cho nên mới lợi dụng Ái Phù.

Xem ra bà ta hấn đã sớm ẩn nấp ở Ngưu Giác cung, chú ý nhất cử nhất động của hấn và Lạc Á, sau đó chờ đúng thời cơ dụ dỗ Ái Phù bắt Lạc Á đi. Hấn thế nhưng vẫn không nhận ra được sự tồn tại của bà ta, đã quá sơ suất rồi, cũng có thể nói pháp lực của bà ta đang từ từ khôi phục, phong ấn của phụ vương có chút lỏng ra...

Trong cung điện còn lưu lại ma khí cường đại, bà ta hấn mới vừa mang Lạc Á đi không lâu, hấn phải lập tức đuổi theo. Chẳng qua là cửa vào Ma giới bị hạ lời nguyên, Thần tộc không thể vào, mạnh mẽ muốn xông vào chỉ có...

Vì Lạc Á không quản được nhiều như vậy, bà ta đem Lạc Á bắt đi chính là vì muốn hấn tiến vào Ma giới, nếu như vẫn không thấy hấn đến cứu người, bà ta nhất định sẽ giết cậu...

Âu Cách Phỉ Tư chỉ nghĩ trước phải cứu Lạc Á, đối với Ái Phù chết thảm trên đất cũng không có nửa điểm thương tiếc cùng đau lòng. Nữ nhân này lại dám giúp kẻ điên kia hại Lạc Á, cho dù kẻ điên kia không giết thì chính hấn cũng sẽ đích thân giết nàng ta, hơn nữa còn phải làm cho nàng chết thê thảm hơn... Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Đau quá! Thân thể đau đớn giống như bị xé thành rất nhiều mảnh, so với bị siêu cấp đại băng kê của Ngưu ca ca cắm ở trong cái móng ăn con muỗi còn đau hơn...

Lạc Á là vì quá đau đớn mà tỉnh dậy, toàn thân giống như hồng rồi, thể nào cũng không có chút sức lực, cậu rất cố gắng mới miễn cưỡng mở được mắt ra, thể nhưng cái gì cũng không nhìn thấy. Khắp nơi đều tối đen, đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón, mở mắt hay không mở mắt hoàn toàn giống nhau.

Mắt không nhìn thấy, Lạc Á chỉ có thể dùng tai nghe, xung quanh rất yên tĩnh, một chút thanh âm cũng không có. Cậu lại càng sợ hơn, nơi này rốt cuộc là nơi nào? Tại sao cái gì cũng không nhìn thấy, không nghe thấy, thật là quỷ dị!

Mũi đột nhiên ngửi thấy mùi gây dị thường khó ngửi của tử thi, đồng thời giống như có một cái gì đó thô nóng ẩm ướt hết như lưỡi của dã thú liếm trên mặt cậu, Lạc Á lập tức bị dọa sợ đến ngừng thở, tóc gáy dựng hết cả lên.

“Đừng đụng cậu ta, bây giờ còn chưa thể ăn, cậu ta còn giá trị lợi dụng.” Giọng nữ mờ ảo âm trầm trong trí nhớ làm cho người ta khó quên truyền tới.

Lạc Á hoảng loạn, người thần bí kia cũng ở đây? Cậu nhớ có một nữ thần rất đẹp có thanh âm quen thuộc thừa dịp Âu Cách Phỉ Tư không có trong cung lén chạy vào, nữ thần xinh đẹp muốn giết cậu, thiếu chút nữa đem cậu bóp chết tươi, sau đó... cậu liền nhớ không được!

Đầu lưỡi kinh khủng rời khỏi mặt của Lạc Á, cậu nhẹ nhõm thở dài một tiếng.

“Người đã tỉnh!” Thanh âm đó lần nữa vang lên làm cho người ta không rét mà run, trong bóng tối cái gì cũng không nhìn thấy bỗng có chút ánh sáng.

Lạc Á nhờ chút ánh sáng kia nhìn rõ chỗ mình đang ở, cậu liền hối hận, thà rằng cái gì cũng không thấy.

Khó trách Lạc Á thấy hối hận, hết thấy trước mắt đã không thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung, khắp nơi hư vô hoang vắng này đều là bị ma thú cực lớn lại hung ác dữ tợn chiếm cứ, kẻ nào kẻ nấy cặp mắt đỏ ngầu hướng về phía Lạc Á chảy nước miếng.

Lạc Á bị dọa sợ đến toàn thân run rẩy, nhưng không cách nào chạy trốn, cậu bị ma thú có nguyên hình thực vật đỏ như máu trói chặt, treo ngược trên không trung. Trong thế giới tăm tối tràn đầy ma thú chỉ có một mình Lạc Á, cậu đối diện với một nữ nhân bị phong ấn trong thiết băng, so với thú hình của Âu Cách Phỉ Tư còn to lớn hơn, chỉ lộ khuôn mặt, trên băng có rất nhiều chú văn, chẳng qua là màu sắc chú văn đã có chút mờ nhạt.

Về phần nguyên nhân chú văn sao lại mờ nhạt, hẳn cùng những con đĩa bò loạn trên lớp băng có quan hệ, giống như con mèo lớn không ngừng hút lấy sức mạnh của chú văn. Sức mạnh của chú văn tựa hồ rất mạnh, đĩa hút phải càng nhiều liền trở nên càng lớn, từ màu trắng biến thành đỏ như máu, cuối cùng nổ tung, phun máu khắp nơi...

Lạc Á kinh hãi run sợ, nữ nhân thần bí bị đóng băng nhìn Lạc Á cười lạnh nói: “Cảm thấy rất ghê tởm, rất đáng sợ đi!”

Lạc Á thấy bất ngờ, đáng đáp bà ta cực kỳ xinh đẹp, thân thể thon dài hơn so với cậu, khuôn mặt lại tái nhợt như tuyết, thanh nhã thoát tục giống như hoa sen mới nở, xinh đẹp tựa như Lộ Á khi biến thành Thần Hậu. Về đẹp tuyệt sắc của cùng thanh âm hung ác kinh khủng không phù hợp chút nào, rất khó tưởng tượng là cùng một người.

Khuôn mặt bà ta mặc dù vô cùng đẹp nhưng ánh mắt xanh biếc lại vẫn đục, bắn ra ánh sáng đỏ như máu, đáy mắt sâu thẳm tối đen làm người ta sợ hãi không dám nhìn thẳng, chỉ lo sẽ bị nuốt vào.

Trên trán của bà ta cũng có khắc ấn giống Âu Cách Phỉ Tư, nhưng so với Âu Cách Phỉ Tư thì hoa lệ hơn, cũng phức tạp hơn, đại biểu thân thể của bà ta sợ rằng so với Âu Cách Phỉ Tư còn cao quý hơn, chẳng qua là trên khắc ấn bị đánh một chữ thập, cũng có nghĩa bà ta là tội nhân bị trục xuất khỏi Thần giới.

“Có cảm thấy ta cùng Lộ Á đáng đáp rất giống nhau không?” Đối với Lạc Á vẫn nhìn chằm chằm, lại len lén quan sát mình, nữ nhân thần bí cũng không tức giận, âm trầm cười nói.

Lạc Á nhút nhát lắc đầu, tuy không hiểu bà ta tại sao hỏi như thế, nhưng bà ta cùng Lộ Á đáng đáp cũng không nhau. Theo lời của bà ta, tựa như bà ta cũng biết Lộ Á, không biết có phải ảo giác của cậu hay không, cậu phát hiện khi nhắc tới tên của Lộ Á, rõ ràng thanh âm bà ta tràn đầy oán hận cùng sát khí...

“Ta cho là ngươi sẽ nói chúng ta rất giống nhau!” Nữ nhân thần bí nâng lên một nụ cười không rõ ý nghĩa, lại hỏi: “Nghe nói ngươi là bạn tốt của Lộ Á, y có nhắc qua ta với ngươi không?”

Lạc Á vẫn khiếp đảm lắc đầu, càng thêm tò mò về thân phận của kẻ này, xem ra bà ta thật sự biết Lộ Á, không biết nguyên nhân bà ta bắt cậu tới đây có phải liên quan tới Lộ Á hay không.

“Ta nghĩ y cũng không dám đối mặt, hừ, y sao dám không biết xấu hổ nói cho người khác biết mình là một kẻ súc sinh vô đức loạn luân, câu dẫn phụ thân sinh một đồng nghiệp chủng, lại tính kế hãm hại mẫu thân, cướp đi địa vị Thần Hậu.” Nữ nhân thần bí nghiêng răng nghiêng lợi mắng, biểu tình chỉ hận không thể đem Lộ Á xé nát.

Lạc Á nghe xong sợ ngây người, bà ta lại nói Lộ Á cùng phụ thân loạn luân, mưu hại mẫu thân, vậy Âu Cách Phỉ Tư chẳng phải là loạn luân mà sinh ra sao. Không thể nào, Lộ Á tốt như vậy, làm sao lại làm chuyện thiên lý bất dung đó, cậu tuyệt đối không tin!

“Người có thể không tin, nhưng đó đều là sự thật, đây chính là bộ mặt thật của Thần Hậu đương nhiệm Mai Ti lộ Á các ngươi vẫn sùng bái kính ngưỡng.” Nữ nhân thần bí tựa hồ biết suy nghĩ trong lòng cậu, trước khi giết Lạc Á, bà ta muốn cho kẻ gọi là bạn tốt của Lộ Á, cũng là con dâu của y biết tiểu súc sinh kia rốt cuộc có bao nhiêu xấu xa, muốn cho y bị người thân nhất phỉ nhổ.

“Người nhất định là đang gạt người, ta sẽ không bị người lừa gạt!” Lạc Á lắc đầu.

“Ta không lừa người, bởi vì ta chính là mẫu thân của tiểu súc sinh Lộ Á – Thần Hậu tiên nhiệm Ốc Lệ Ti.” Nếu như có thể, bà ta một chút cũng không muốn thừa nhận tên tiểu súc sinh đó là con trai của mình, đời này sai lầm lớn nhất của bà ta chính là sinh ra y. Bà ta thực hận chính mình lúc ấy không đủ nhẫn tâm, lúc sinh hạ lại không ngay lập tức giết chết y nên mới có thể rơi vào tình cảnh thê thảm thế này.

Lạc Á thất kinh, cậu cũng có nghe qua truyền thuyết Ốc Lệ Ti, khi còn bé mẫu thân vì đỡ cậu ngủ, thường sẽ kể chuyện thần thoại cho cậu nghe. Thuở thiên địa sơ khai, Thần tộc cùng Ma tộc, Quỷ tộc, còn có Tinh Linh tộc, vì tranh đoạt quyền thống trị tam giới mà chiến tranh không ngừng, về sau là Thần tộc thắng lợi, nhưng lúc này trong Thần tộc lại xảy ra nội chiến. Thần tộc có hai thế lực lớn là Da Đề tộc cùng Áo Tư tộc, trong đó thần Hủy Diệt A Đức thái lãnh đạo Da Đề tộc và đôi tỷ đệ song sinh – nữ thần Thời Không Ốc Lệ Ti cùng nam thần Thời Gian Vưu Đông lãnh đạo Áo Tư tộc, vì muốn trở thành Thần Vương cai quản tam giới mà xảy ra nội chiến.

A Đức Thái và tỷ đệ Ốc Lệ Ti cùng Vưu Đông pháp lực vô biên, thực lực tương đương, vẫn không phân thắng bại, cuối cùng do Ốc Lệ Ti hiến kế đánh bại A Đức Thái, giúp đệ đệ Vưu Đông lên làm Thần Vương. Sau khi Vưu Đông lên làm Thần Vương, liền cưới Ốc Lệ Ti coi như báo đáp, sau khi trở thành Thần Hậu Ốc Lệ Ti vẫn tận tâm hiệp trợ Vưu Đông quản lý tam giới, được chúng thần tôn kính và sùng bái.

Nhưng sau đó Ốc Lệ Ti bỗng một ngày phát điên, tính tình đại biến, trở nên hung tàn vô cùng, giết rất nhiều thần cùng người. Thần Vương tức giận, đem bà ta phong ấn ở nơi tại nơi đáng sợ nhất tam giới – ‘Không giới’, như một sự trừng phạt. Ốc Lệ Ti không cam lòng vĩnh viễn bị giam ở Không giới, vẫn luôn muốn rời khỏi nơi đó. Bà ta dựa vào thần lực cường đại thống trị một đám tà thần cùng ma thú, khiến bọn họ làm toàn việc ác hại người, thành xú danh Tà Hậu.

Thần Vương vốn muốn xử tử Ốc Lệ Ti, nào ngờ bà ta quỷ kế đa đoan, tuy không có biện pháp cởi bỏ phong ấn của Thần Vương nhưng lại dựa vào sự trợ giúp của thủ hạ, đem Không giới dời đến Ma giới, đối với Ma giới hạ thần chú, khiến Thần tộc khó có thể tiến vào...

Lạc Á nhớ mẫu thân nói qua Ốc Lệ Ti đã từng là một nữ thần vô cùng ôn nhu hiền lành, nhân ái vô cùng, về sau lại sa đoạ trở thành tội thần không chuyện ác nào không làm, bị mọi người phỉ nhổ, thê thảm thật ra là một người rất đáng thương.

“Người nhất định rất thống khổ!” Lạc Á thở dài, bất kể chuyện liên quan tới Lộ Á có phải thật hay không, nhưng bị giam ở nơi không thấy mặt trời này, nơi hoang vu đáng sợ vẫn hết sức đáng thương.

“Ta không cần người thương hại, kẻ sắp chết như người không có tư cách thương hại ta, chờ tiểu tiện chủng Âu Cách Phỉ Tư xuất hiện, ta liền đem các người giết một lượt, hơn nữa ta sẽ cho các người chết rất thê thảm, rất thống khổ!” Ốc Lệ Ti tức giận mắng to, ai cần bằng hữu – con dâu của tiểu súc sinh Lộ Á đó tới thương hại bà ta, đây không phải là châm chọc lớn nhất sao ?

Mặc dù bà ta thật sự rất thống khổ, bị trượng phu yêu thương nhất vứt bỏ và phong ấn, bị con trai ruột hãm hại, từ Thần Hậu vạn người tôn sùng biến thành Tà Hậu tất cả mọi người khinh bỉ, mấy ngàn năm bị giam ở nơi tối tăm không ánh mặt trời, ở nơi hoang vu đáng sợ lại cùng ma thú, tà thần trước kia mình coi thường nhất làm bạn, nội tâm của bà ta thống khổ thế nào người khác không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như không phải có cái ý niệm báo thù này chống đỡ, bà ta đã sớm tự kết thúc, bà ta nhất định phải giết Lộ Á cùng tất cả tiểu tiện chủng y sinh ra, để bọn chúng chết thật thê thảm. Bà ta còn phải lần nữa đoạt lại địa vị Thần Hậu, trở lại bên cạnh đệ đệ mình yêu nhất, bà ta vẫn tin chắc đệ đệ là bị tiểu súc sinh Lộ Á lừa gạt, nếu không tuyệt đối sẽ không đối với mình như vậy. Bọn họ là tỷ đệ song sinh, là người thân nhất trên đời, lúc bọn họ còn chưa ra đời đã ở cùng nhau, không có ai so với bọn họ gần gũi hơn.

“Âu Cách Phỉ Tư sẽ đến!”

Lạc Á thập phần kích động, thì ra bà ta ngăn cản nữ thần xinh đẹp kia giết cậu là vì muốn đem cậu bắt đi, sau đó dẫn trượng phu của cậu tới.

Lạc Á trở nên hết sức hốt hoảng, so với lúc mới tỉnh dậy còn thấy sợ hơn, làm sao bây giờ? Người kia mà tới nhất định sẽ bị bà ta giết chết, ngàn vạn lần hy vọng hắc không nên tới!

“Nếu như không phải là vì dẫn hắc tới nơi này, ngay từ lúc ở Ngưu Giác cung người đã chết rồi, sao lại cho người sống đến bây giờ chứ?” Ốc Lệ Ti lời nói ra luôn luôn cay độc.

Phong ấn mặc dù yếu bớt, tinh thần của bà ta đã có thể đi ra ngoại giới, nhưng pháp lực vẫn còn rất yếu, mới vừa rồi miễn cưỡng nhập vào thân Lạc Á, tinh thần của bà ta cùng thân thể Lạc Á đã không chịu nổi. Bà ta nhất định phải tăng cường pháp lực, biện pháp tốt nhất chính là giết chết những thứ tiểu tạp chủng do Lộ Á sinh ra, sau đó ăn thịt bọn họ, như vậy không bao lâu là có thể cởi bỏ phong ấn của Vũ Đông, tiến tới đem Lộ Á băm vằm.

Ở bên ngoài chỉ có tinh thần lực nên bà ta không phải là đối thủ những tiểu tạp chủng kia, nhưng ở Không giới này thì bà ta thắng chắc, bởi vì...

“Bang ——”

Đột nhiên bầu trời truyền tới một tiếng nổ mạnh, có một đoàn lực quang lớn vọt vào Không giới, bên trong lực quang có một mỹ nam tử khuôn mặt tức giận cùng mái tóc xanh biếc, con mắt trái có sẹo, mặc một thân hắc giáp.

Lạc Á vừa nhìn thấy mỹ nam tử mái tóc xanh biếc ở trong lòng đã kêu to hồng hét, Âu Cách Phỉ Tư thể nào chạy tới đây! Còn tóc của hắc sao biến thành màu xanh lá cây, trước rõ ràng vẫn luôn là màu trắng bạc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Người rốt cuộc đã tới, ta còn tưởng rằng người sợ chết, muốn làm con rùa đen rút đầu, không cần lão bà cùng hài tử nữa rồi đây.” Ốc Lệ Ti giễu cợt, thật ra bà ta hoàn toàn không lo lắng Âu Cách Phỉ Tư sẽ không đến, trong khoảng thời gian trốn trong Ngưu Giác cung quan sát, bà ta đã thấy rõ Lạc Á đối với Âu Cách Phỉ Tư rất quan trọng.

Nhìn gương mặt tuấn tú trong lực quang kia cùng trạng thái có mấy phần tương tự, sát khí trong mắt bà ta càng đậm, năm đó không giết được tiểu tiện chủng này, hôm nay nhất định phải làm cho hắc chết ở đây, tuyệt không thể để cho dòng máu loạn luân dơ bẩn này sống tiếp.

“Lão yêu bà, mau buông Lạc Á ra, đây là ân oán của mẹ con người, đối với chúng ta và cậu ta không quan hệ.” Âu Cách Phỉ Tư bay đến trước mặt Ốc Lệ Ti, chỉ về phía nàng nổi giận, lực mâu nhìn chăm chăm tiểu kiều thể bị treo ngược cách đó không xa, tìm kiếm cơ hội giải cứu cậu.

Gặp lại kẻ điên đã lưu vết sẹo trên mặt hắc, nơi vốn đã không còn cảm giác lại bắt đầu mơ hồ đau, chuyện cũ trước kia liền hiện về trước mắt, làm cho hắc thật hận không thể lập tức giết chết lão yêu bà này, nhưng bây giờ điều cấp bách là cứu Lạc Á.

“Âu Cách Phỉ Tư, người chạy mau, không cần để ý đến ta! Bà ta muốn giết người, chạy mau...” Lạc Á lo lắng dùng sức hét lớn. Cậu bị giết không sao, dù sao cậu cũng là tiện mệnh, nhưng cậu không hy vọng nam nhân này có chuyện gì, thấy hắc không màng nguy hiểm mà chạy tới cứu mình là đủ rồi, trên đời này hắc quả nhiên là người đối với cậu tốt nhất.

“Hôm nay các người ai cũng không chạy được! Tiểu tiện chủng Âu Cách Phỉ Tư quả nhiên rất thích người, thể nhưng không tiếc mất đi hơn phân nửa pháp lực để chạy tới Ma giới cứu người a.” Ốc Lệ Ti âm ngoan cười gằn.

Ma giới bị bà ta hạ lời nguyên khiến người của Thần tộc không cách nào tiến vào, nếu mạnh mẽ xông tới sẽ mất đi hơn phân nửa pháp lực. Âu Cách Phỉ Tư mặc dù là Chiến thần có pháp lực cao cường lại kiên dũng thiện chiến nhưng hắc bây giờ chỉ có gần một nửa pháp lực so với trước kia, căn bản không đủ đáng sợ, cho nên nói hôm nay bà ta thắng chắc!

“Có ý gì?” Lạc Á nghi ngờ nhìn trạng phụ.

“Không cần để ý bà ta, ta lập tức sẽ cứu người.” Âu Cách Phỉ Tư không muốn để cho Lạc Á lo lắng, định bay đến chỗ cậu, vung kiếm chém đứt ma thú thực vật đang trói cậu lại.

“Muốn cứu nó, đừng mơ tưởng!” Ốc Lệ Ti đương nhiên sẽ không để cho hấn như nguyện, ma thú ở xung quanh vẫn như hồ rình mồi lập tức xông lên, chúng hung ác vô cùng lại liều chết công kích Âu Cách Phỉ Tư, những ma thú này toàn bộ đã bị Ốc Lệ Ti dùng sức mạnh tinh thần lực to lớn khống chế.

Nhìn thấy Âu Cách Phỉ Tư bị ngàn vạn ma thú vây công, Lạc Á gấp muốn chết, nhưng cậu lại không giúp được nam nhân đang bận rộn, chỉ có thể ở một bên lo lắng.

Âu Cách Phỉ Tư đối diện quân đoàn ma thú trước mắt không có chút sợ hãi nào, mặc dù hấn chỉ còn gần một nửa pháp lực nhưng những thứ tạp nham này hấn vẫn không để ở trong mắt. Dững mãnh vùng kiếm chém giết bọn ma thú, nhưng hấn rất nhanh liền phát hiện những ma thú này cùng những ma thú lúc trước dưới đáy biển vây công Ngưu Giác cung bất đồng, có thể là bởi vì ở Ma giới nên chúng so với những ma thú trước kia mạnh hơn rất nhiều.

Âu Cách Phỉ Tư còn phát hiện sức mạnh của hấn đang từ từ biến mất, điều trước kia nghe nói quả nhiên là thật, Thần tộc ở Ma giới sức mạnh sẽ tiêu tan, lần này không ổn, kéo dài càng lâu đối với hấn càng bất lợi, phải tốc chiến tốc thắng, lập tức đưa Lạc Á rời khỏi nơi được.

Âu Cách Phỉ Tư biến thành hình thú, to lớn dọa người, một con trâu đực với cặp sừng nhọn hoắt lại cứng rắn vô cùng chỉ một cái liền đâm xuyên qua một con ma thú, đồng thời trong miệng phun ra quang cầu lục sắc công kích bọn ma thú. Màu sắc quang cầu vốn phải là màu trắng bạc, nhưng bây giờ pháp lực yếu hơn nên màu sắc quang cầu cũng thay đổi, uy lực cũng yếu đi, nếu không một cái là có thể giải quyết trên trăm con ma thú...

Nhưng là bây giờ chỉ có mấy con ma thú ngã xuống, xem ra rất không ổn, nhưng Âu Cách Phỉ Tư dù sao cũng là Chiến thần thân trải qua bách chiến, hấn biết bây giờ ngàn vạn không thể hoảng hốt, bằng không tùy thời có thể sẽ lộ ra sơ hở, chết trong tay Ốc Lệ Ti.

Âu Cách Phỉ Tư cùng bọn ma thú đánh long trời lở đất, toàn bộ Ma giới cũng khê chấn động, Ốc Lệ Ti chăm chú nhìn hấn, tìm kiếm thời cơ hạ thủ. Pháp lực của bà ta hiện giờ chỉ đủ để xuất một chiêu, nhất định phải một kích đoạt mệnh tiểu tiện chủng này...

Ma thú ẩn giấu ở chỗ sâu trong bóng tối không ngừng bay ra ngoài, kẻ trước ngã xuống lại có kẻ sau tiến lên cùng Âu Cách Phỉ Tư giao chiến, màu tóc Âu Cách Phỉ Tư càng lúc càng đậm, cho thấy sức mạnh của hấn càng ngày càng yếu, mà những ma thú này giống như vĩnh viễn giết không hết, thế nào càng giết càng nhiều như vậy...

Lạc Á nhìn ma thú đáng sợ đếm không xuể đối với trượng phu đã biến thành thú vừa cắn vừa đánh, còn phun ra khói độc cùng hỏa cầu ném về phía hấn, trượng phu của cậu đã bắt đầu không địch lại, mấy chỗ bị thương, có nơi còn chảy máu, cậu gấp đến độ nước mắt chảy ròng ròng, rất đau lòng...

“Âu Cách Phỉ Tư, cẩn thận!” Lạc Á vừa khóc vừa giãy giụa, muốn ly khai khỏi vỏ cây màu đỏ đang trói buộc mình, nào ngờ cậu càng giãy giụa vỏ cây cuốn lấy càng chặt. Cậu không biết vỏ cây trói mình cũng là ma vật, dựa vào mình cậu căn bản trốn thoát không được.

Tiếng khóc của tiểu kiều thê làm cho Âu Cách Phỉ Tư nhất thời thất thần, mặt bên lộ ra sơ hở, Ốc Lệ Ti vẫn ở bên cạnh chờ cơ hội lập tức hé miệng phun ra một ngọn lửa màu đen bay về phía hấn.

Âu Cách Phỉ Tư tránh né không kịp, bị trúng đòn, ngọn lửa màu đen liền đem vẩy rắn trắng bạc đốt trụi một mảng lớn, đau đớn làm Âu Cách Phỉ Tư kêu to, thân thể mất đi thăng bằng liền rơi xuống phía dưới. Bọn ma thú nhân cơ hội đuổi theo Âu Cách Phỉ Tư, toàn lực công kích hấn, muốn giết hấn...

Mất thấy trượng phu sắp bị giết, Lạc Á bị dọa đến nhắm tịt hai mắt, không dám nhìn thêm nữa, vào lúc nguy kịch này lại có dị biến...

“Bang ——”

Ngay lúc ấy trên bầu trời vang lên một tiếng nổ, lại có người xông vào, chỉ thấy một quang cầu màu vàng cùng một đoàn khói đen mù mịt đồng thời bay vào Ma giới, đoàn khói đen bắn ra vô số mũi tên, đem những ma thú truy kích Âu Cách Phỉ Tư toàn bộ đuổi sạch, cũng nhanh như sét bay đến trước mặt Âu Cách Phỉ Tư, tiếp lấy người đang rơi xuống kia.

Mà tốc độ quang cầu màu vàng cũng không kém so với đoàn khói đen bên này, nhanh chóng bay đến trước mặt Lạc Á, đem ma thú thực vật giết chết, cứu được Lạc Á.

Lạc Á thấy người trong quang cầu màu vàng đang ôm mình dấp dấp rất giống Âu Cách Phỉ Tư, nhưng mỹ nam tử tóc vàng sắc mặt vô cùng tái nhợt, trên trán cùng trên cổ hắn cũng có khắc ấn và hoa văn tương tự trượng phu của cậu. Mà trong đoàn khói đen cứu Âu Cách Phỉ Tư là một quái thú màu đen xấu xí dữ tợn, vô cùng đáng sợ, kinh khủng dọa người.

“Thước Nhĩ Thác Tư, Hắc Nặc Lỗ Tư, hai tiểu tiện chủng các người cũng tới, tại sao sức mạnh của các người lại không suy yếu, các người vào bằng cách nào?” Ốc Lệ Ti nhìn mỹ nam tử tóc vàng cùng quái thú màu đen đầu tiên là cả kinh, sau đó giận dữ hét lên.

Không nghĩ tới hai ca ca của Âu Cách Phỉ Tư sẽ đến, nhưng bọn hắc cũng không giống như Âu Cách Phỉ Tư mất đi hơn phân nửa sức mạnh, bọn họ không phải mạnh mẽ xông vào, là có người mở cửa Ma giới cho họ tiến vào.

Thước Nhĩ Thác Tư cùng Hắc Nặc Lỗ Tư cũng không để ý tới Ốc Lệ Ti, mà là chia ra mang theo vợ chồng Âu Cách Phỉ Tư nhanh chóng bay về lỗ nhỏ phía bầu trời đang từ từ khép lại, bọn họ chính là từ nơi đó tiến vào.

“Đừng để cho bọn chúng chạy mất, mau đuổi theo!” Ốc Lệ Ti đối với bọn ma thú kêu to. Không nghĩ tới thời khắc mấu chốt vợ chồng Âu Cách Phỉ Tư lại bị người cứu ra, nhưng cái chính là đám tiểu tiện loại sinh ba của Lộ Á đều đã tới Ma giới, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một để giết bọn chúng. Ăn thịt chúng xong chẳng những có thể lập tức ra ngoài, hơn nữa không còn phải sợ gì nữa, cả Vương Đông cũng không làm gì được bà ta.

Bọn ma thú nhanh chóng đuổi theo, nhưng chậm một bước, Thước Nhĩ Thác Tư cùng Hắc Nặc Lỗ Tư đã mang theo vợ chồng Âu Cách Phỉ Tư rời khỏi Ma giới, cửa Ma giới cũng đã khép lại...

“Đáng hận! Một ngày nào đó ta sẽ đem các người cùng tiểu tiện nhân Lộ Á thiên đao vạn quả, nghiền xương thành tro, các người chờ đó cho ta...”

Lúc rời khỏi Ma giới bên tai mọi người đều là tiếng Ốc Lệ Ti không cam lòng rống giận tràn đầy oán độc, Lạc Á bị dọa đến nổi từ trong ác mộng thức tỉnh.

“Thật tốt quá, người cuối cùng cũng tỉnh, làm ta sợ muốn chết!”

Lạc Á vừa mở mắt đã nhìn thấy Lộ Á ngồi bên cạnh mặt mày vui sướng cười nói.

Lộ Á biết Ốc Lệ Ti đem con dâu bắt đi để dẫn dụ con trai tới Ma giới hòng làm hại nó nên lập tức chạy đến, cũng may con trai cùng con dâu đã được cứu ra.

Lạc Á muốn ngồi dậy, lại bị Lộ Á ngăn trở, “Đừng đứng lên, người bị cái lão yêu bà Ốc Lệ Ti nhập thân, lại ở Ma giới hít phải ma khí, thân thể bây giờ rất suy yếu, cần nghỉ ngơi thật tốt!”

Lộ Á nhớ tới chuyện này liền tức giận, cũng may Lạc Á mang thai hài tử Thần tộc, đã coi như là nửa thân thể, nếu vẫn như trước kia là loài người, lần này bị lão yêu bà Ốc Lệ Ti nhập thân, lại bị bắt đi Ma giới hít ma khí, khẳng định chết sớm. Cũng may Lạc Á không có gì đáng ngại, nếu không y tuyệt sẽ không bỏ qua cho lão yêu bà kia!

“Ta...” Lạc Á muốn hỏi tình trạng trượng phu, nhưng há mồm lại không phát ra được thanh âm nào, có thể là do mới tỉnh nên cổ họng còn rất khô.

Lúc rời khỏi Ma giới, cậu bối vì không chịu nổi dòng khí cường đại của Ma giới cùng Nhân giới va chạm với nhau liền hôn mê, cũng không biết người kia sau đó thế nào!

“Người yên tâm, nơi này là Ngưu Giác cung, người bây giờ đã an toàn!” Lộ Á ôn nhu trấn an, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Á có chút tái nhợt khiến y rất đau lòng. Đầu là tại y nên mới hại Lạc Á cùng con trai thiếu chút nữa bỏ mạng, y thực muốn tìm lão yêu bà Ốc Lệ Ti kia báo thù, thế nhưng chính y cũng không có biện pháp tiến vào Ma giới cùng Ốc Lệ Ti kết thúc ân oán!

Ai! Dù là Thần Hậu cao quý, nhưng y cùng Vưu Đông đều không thể tiến vào Ma giới, lời nguyện của Ốc Lệ Ti đối với y và Vưu Đông là hữu hiệu nhất...

“Âu..... Cách..... Phỉ..... Tư...” Lạc Á lắc đầu, cố sức nói, muốn hỏi an nguy của nam nhân. Cậu thật lo lắng cho hần, cậu nhớ nam nhân bị hắc hỏa của Ốc Lệ Ti thiêu đốt, nhớ tới nam nhân lúc đó kêu lên thảm thiết khiến tim của cậu rất đau.

“Nó không sao, chẳng qua là bị thương nhẹ, tạm thời không xuống giường được. Nó đang nghỉ ngơi ở cách vách, có muốn ta dẫn ngươi qua nhìn một cái không?” Thật ra thì Lộ Á lừa Lạc Á, con trai thứ ba thật ra bị thương rất nặng, thiếu chút nữa đã mất mạng, cũng may y và hai con trai lớn cùng nhau giúp nó chữa thương, hiện giờ nó cũng đã tốt hơn nhiều, nghỉ ngơi một thời gian sẽ không sao nữa.

Lạc Á vội vàng gật đầu, thật tốt quá, cậu có thể lập tức thấy người kia...

Lộ Á ôm lấy Lạc Á rời khỏi cung điện, đi tới cung điện bên cạnh, mặc dù Lạc Á bây giờ không thích hợp vận động, nhưng y biết cậu nhất định rất muốn thấy con trai mình, không thấy được nó, cậu cũng nhất định sẽ không an tâm nghỉ ngơi thật tốt...

Trong cung điện bên cạnh, Âu Cách Phỉ Tư nằm trên giường đã biến thành người, gương mặt tuần mỹ có chút tiêu tụy, cả người đều là thần sắc tái nhợt của người bệnh, nhưng cũng không mất đi thần thái ngày xưa, đồng màu xanh thẫm vẫn như cũ lấp lánh hữu thần, làm người ta nhìn thấy mà sợ.

Nếu nói Âu Cách Phỉ Tư có thay đổi gì, chính là tóc của hần cũng không có trở về màu sắc nguyên thủy, vốn là tóc dài màu trắng bạc nay biến thành tóc ngắn màu xanh lá cây, nhưng thoát nhìn lại lạnh khốc hơn vài phần. Tóc của hần bị hắc hỏa đốt hơn phân nửa, cho nên chỉ có thể cắt ngắn đi.

Đứng cạnh giường Âu Cách Phỉ Tư là mỹ nam tử tóc vàng cứu Lạc Á, một đoàn khói đen bay trên không trung, bên trong là quái thú màu đen xấu xí vô cùng cứu Âu Cách Phỉ Tư.

“Lần này các ngươi tới thật đúng lúc, chậm một chút ta nhất định phải chết.” Âu Cách Phỉ Tư nhìn hai ca ca, lạnh lùng giễu cợt, thanh âm có chút khàn.

Không phải là hần muốn trách bọn họ, mà là nếu họ tới sớm một chút hần cũng không cần ăn hắc hỏa của Ốc Lệ Ti điên khùng kia, trời mới biết lúc đó đau bao nhiêu, nội tạng của hần cũng thiếu chút nữa bị cháy trụi.

“Cái này không thể trách chúng ta, sau khi ngươi cho chúng ta biết, chúng ta đã lập tức tới giúp ngươi. Nhưng ngươi cũng biết muốn cho lão nhân A Đức Thái kia mở cửa Ma giới cũng không dễ dàng, ta phải chạy đi bắt Mặc Thụy Nhĩ đem đến cho A Đức Thái thì hần mới đồng ý mở cửa Ma giới một lúc, thời gian tự nhiên bị trì hoãn.” Quái thú trong màn khói đen, Âm thần Hắc Nặc Lỗ Tư – nhị ca của Âu Cách Phỉ Tư lập tức kêu oan.

Thật ra thì Âu Tư – tự hần cảm thấy đều do mình cả, ai bảo hần không chờ nổi, muốn cứu tiểu kiều thê trước, Thước Tư cũng nói hần chờ một chút, đợi ba huynh đệ bọn họ cùng đi.

Bất quá lão nhân A Đức Thái kia thật khó đối phó, phải theo như yêu cầu của hần đem Mặc Thụy Nhĩ đưa đến thì hần mới nguyện ý mở cửa Ma giới mấy phút, thật là hẹp hòi! Xem ra trong lòng hần còn rất hận phụ vương cướp đi địa vị Thần Vương, hần chỉ ước Áo Tư tộc bọn họ tự giết lẫn nhau, toàn bộ chết sạch cho xong.

“Mặc Thụy Nhĩ đâu? Ra khỏi Ma giới, các ngươi có cứu nó về không?” Âu Cách Phỉ Tư hừ một tiếng, hỏi. Hần và Lạc Á bị thương thật nặng, mới ra khỏi Ma giới liền hôn mê.

Lần này cũng may có Thước Tư cùng Hắc Tư, nếu không thật sự phải chết trong tay lão yêu bà kia, hần biết xông vào Ma giới, mất đi hơn phân nửa pháp lực hần sẽ không có năng lực mang theo Lạc Á ra khỏi nơi đó, cho nên để hai ca ca đi tìm A Đức Thái khai mở thời không dị giới, tiến vào Ma giới cứu bọn họ.

“Dĩ nhiên cứu về, nếu không không bị mẫu hậu lột da mới là lạ. Ta tới chính là thời điểm A Đức Thái vừa định ăn Mặc Thụy Nhĩ, lúc đó ta liền xuất hiện đem Mặc Thụy Nhĩ cứu ra, A Đức Thái giận phát điên, còn đuổi theo một lúc.” Hắc Nặc Lỗ Tư cười nói, Âu Tư cùng Thước Tư không nhìn thấy cảnh đó, nếu không sẽ cười đến vỡ bụng.

Lão đầu tử A Đức Thái kia đem Mặc Thụy Nhĩ đè xuống giường, muốn thương nó, tiểu tử thối kia không có cách nào, lại biến thành một đồng phân lớn, càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười.

“Phong ấn Ốc Lệ Ti đã bắt đầu yếu dần, ta phải về bẩm báo với phụ vương. Hắc Tư, người đi cùng ta, mẫu hậu đã tới!” Mỹ nam tử tóc vàng vẫn không mở miệng, rốt cuộc cũng nói chuyện, khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng lãnh mạc, tựa như một pho tượng.

“Mẫu hậu tới, vậy ta phải đi nhanh, tránh để cho y nhìn thấy ta lại bị kích thích phát bệnh. Huynh đệ, dưỡng thương thật tốt!” Hắc Nặc Lỗ Tư gật đầu, nói với đệ đệ xong liền cùng ca ca biến mất. Hắc phải thừa dịp Tiểu Mỹ Mỹ chưa tỉnh mà chạy về trước, tránh cho người kia không thấy được mình sẽ bị dọa sợ.

Âu Cách Phỉ Tư lắc đầu một cái, mẫu hậu thật là quỷ kiến sầu, tất cả mọi người đều sợ thấy y...

“Âu Cách... Phỉ..... Tư.....” Lạc Á vừa vào phòng liền thấy trượng phu cả người thương tích, nước mắt lập tức từ trong đôi mắt to hồng sắc chảy ra. Đều là lỗi của cậu, nếu như không phải vì cứu cậu, hắc cũng không biến thành như vậy!

“Người tại sao lại tới, sao không nằm ở trên giường nghỉ ngơi cho tốt!” Nam nhân nhíu mày kiếm, nhẹ giọng mắng. Đồ ngốc này không biết chiều cổ bản thân mình, thật làm cho người ta lo lắng.

“Cậu ta lo lắng cho người thôi!” Lộ Á cười nói, đem Lạc Á trong ngực đặt xuống bên cạnh con trai, y biến trở về nguyên hình so với Lạc Á còn thấp hơn một chút, lúc ôm Lạc Á cảm giác thật kỳ quái.

“Người..... đau..... có đau không?” Lạc Á bất kể cổ họng khó chịu, cố gắng phát ra âm thanh hỏi han, nước mắt chảy càng lợi hại hơn. Thấy nam nhân vốn cường kiện lợi hại uy phong lẫm liệt như vậy bây giờ lại thoi thóp nằm trên giường, cậu thật khổ sở, thật chán ghét chính mình, đều là mình đem hắc hại thành như vậy.

“Người khóc cái gì, ta một chút đều không đau, thật là ngốc, đừng khóc! Người có chỗ nào không thoải mái không? Đầu có choáng váng muốn ngất hay đau bụng không?” Nam nhân thương tiếc đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt bé nhỏ, gãi nhẹ chóp mũi cậu, đã quên mẫu thân vẫn còn ở bên cạnh, nhất định sẽ bị y giễu cợt một phen.

Lộ Á quả nhiên ở một bên cười trộm, y vốn muốn cười to nhạo báng bọn họ, nhưng lại sợ sẽ chọc giận nhi tử còn đang bị thương, hại nhi tử thương càng thêm nặng, đành chỉ có thể dùng sức nhin xuống.

“Ta... ta không có..... sao... người..... người thật..... không... đau không?” Tiểu hài tử lắc đầu, lo lắng hỏi. Cậu biết nam nhân không muốn mình lo lắng cho nên nói dối là không đau, bị thương nặng như vậy sao lại không đau, nhìn trên người hắc còn có rất nhiều vết thương lớn nhỏ nữa.

“Thật sự một chút cũng không đau, người đừng nhìn trên người ta có nhiều vết thương như vậy, những vết thương này chẳng qua là nhìn dọa người, thật ra thì tựa như bị muối cắn thôi, không đau không ngứa.” Nam nhân an ủi, phát hiện cậu nói chuyện lắp ba lắp bắp, trong lòng đau xót. Đồ ngốc này khẳng định vừa tỉnh đã chạy tới đây, ngay cả nước cũng không uống một hớp.

“Người mau lấy chén nước cho Lạc Á uống!” Âu Cách Phỉ Tư ngẩng đầu nói với mẫu thân bên cạnh.

“Hảo.” Lộ Á lập tức cầm kim hồ(1) tinh xảo đặt trên bàn, rót chén nước đưa cho Lạc Á, ở trong lòng trộm mắng: bây giờ mới chú ý tới mẫu hậu này, có lão bà liền quên lão mẫu, thật là một đứa con bất hiếu!

Bất quá nhi tử thật đúng là tử mị, mình cũng không nhớ tới Lạc Á vừa mới tỉnh, cổ họng khô rát, phải cho cậu uống chút nước. Nhìn bộ dáng nhi tử đối với Lạc Á nhu tình như nước, đầu còn giống như Chiến thần lãnh khốc vô tình, cười chết y rồi.

Lạc Á uống nước xong, quả nhiên cảm thấy cổ họng tốt hơn nhiều, đối với trượng phu cùng mẹ chồng nói cảm ơn: “Cảm ơn các người!” Thanh âm hài tử trở lên lưu loát hơn rất nhiều, không hề lắp ba lắp bắp nữa.

“Đừng cảm ơn ta, đều là ta hại các người thành như vậy, thật xin lỗi!” Lộ Á lắc đầu, áy náy nói lời xin lỗi, con người lưu ly xinh đẹp lóe ra ngọn lửa tức giận. Lần này là Âu Tư cùng Lạc Á, lần trước là Thuộc Tư, lão yêu bà Ốc Lệ Ti này tổn thương con của y lần nữa, y cũng sẽ không thiện tâm bỏ qua.

Thật hối hận lúc ấy Vương Đông muốn giết Ốc Lệ Ti, y tại sao phải giúp bà ta cầu xin Vương Đông đem bà ta phong ấn là tốt rồi. Y lúc ấy nghĩ Ốc Lệ Ti có xấu xa hơn nữa cũng là mẹ mình, chính y cũng có chỗ sai,

nhưng không nghĩ đến sẽ lưu lại một tai họa lớn như vậy, làm cho con trai từng đứa một bị thương, thiếu chút nữa mất mạng...

“Người ngàn vạn chớ tự trách, chúng ta bây giờ cũng không sao, người không cần để trong lòng.” Lạc Á ôn nhu an ủi. Cậu từ đầu tới cuối đều không trách Lộ Á, cũng không phải y muốn như vậy, chẳng qua là không biết những lời Ốc Lệ Ti nói có thật hay không, cậu có chút muốn hỏi nhưng nghĩ lại vẫn là quên đi, vô luận hỏi hay không đều rất xấu hổ.

Dù sao Lộ Á vĩnh viễn là bạn tốt của cậu, Âu Cách Phỉ Tư vĩnh viễn là người cậu thích nhất!

Lạc Á mặc dù nhỏ, nhưng rất hiểu chuyện, là một hảo hã tử vô cùng chu đáo thiện lương.

“Cám ơn người không trách ta, người thật là một hảo hã tử! Âu Tư, người có trách ta không?” Lộ Á cảm động, bò lên giường ôm lấy Lạc Á, ngay sau đó nhìn về phía con trai. Y thật sự sợ nhi tử sẽ trách mình!

“Không có trách người, người đừng suy nghĩ nhiều.” Âu Cách Phỉ Tư lạnh nhạt trả lời. Y là mẫu hậu của mình, mình tại sao lại trách y được, hơn nữa y vì sinh hạ mấy huynh đệ bọn họ mà ăn rất nhiều đau khổ, nhiều lần cũng thiếu chút nữa mất đi tính mạng.

“Tiểu Ngưu Nhi, mẫu hậu yêu người nhất!” Lộ Á cao hứng kêu to, buông Lạc Á ôm lấy nhi tử, còn dùng sức hôn gương mặt tuần tú hoàn hảo của nhi tử mấy cái. Y thật hạnh phúc, có nhi tử tốt lại hiếu thuận như vậy!

“Đừng gọi ta Tiểu Ngưu Nhi, ghê tởm muốn chết, ta đã trưởng thành... người làm gì thế, đừng hôn ta, làm cho ta mặt đều là nước miếng... buông ra, mau buông ta ra...” Âu Cách Phỉ Tư chán ghét hét lên, muốn giãy giụa, nhưng hắn bây giờ bị thương, khí lực không lớn bằng Lộ Á, chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Ghê tởm, lại bị Lạc Á thấy bộ dạng xấu hổ này của mình, thật là mất thể diện chết mất!

“Người nương nòng sao, người khi còn bé không phải thích nhất mẫu hậu kêu người là Tiểu Ngưu Nhi ư, buổi tối trước khi ngủ ta đều phải hôn người một cái, người mới bằng lòng ngoan ngoãn ngủ sao!” Lộ Á càng chơi càng nghiện, một mực ôm chặt nhi tử loạn hôn, hoàn toàn mặc kệ con dâu ở một bên nhìn.

Lạc Á nhìn trợn mắt há mồm, cậu chưa từng thấy qua biểu lộ chật vật như vậy của trượng phu nhà, hắn luôn luôn ung dung tỉnh táo, làm sao giống như bây giờ...

“Phụtttt.....” Tiểu hã tử không nhịn được cười ra tiếng, cậu biết mình không nên cười, nhưng bộ dáng nam nhân bây giờ thật sự rất buồn cười.

Phát hiện tiểu kiều thê lại đang ở một bên cười trộm, nam nhân cảm thấy mặt mũi hoàn toàn không còn, sắp tức đến chết, hắn tại sao lại có loại mẫu hậu này chứ, thật muốn không cần hình tượng hét lớn lên.....
Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

“Cám ơn người!”

Cuối cùng đã tới buổi tối, sau khi Lộ Á đi, Ngưu Ma vương sắp phát điên muốn thở dài một tiếng, liền nghe đến thanh âm dễ nghe của tiểu kiều thê nằm bên cạnh.

Âu Cách Phỉ Tư cúi đầu tò mò nhìn cậu, hỏi: “Cám ơn ta cái gì?”

“Cám ơn người không quản nguy hiểm tính mạng tới cứu ta.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn điểm mấy nốt tàn nhang viết đầy cảm kích, đôi mắt hồng sắc bao phủ một tầng hơi nước, xem ra cậu cảm động đến muốn khóc.

Cậu vẫn rất muốn cảm tạ ân cứu mạng của nam nhân thật tốt, nhưng hôm nay Lộ Á luôn ở bên, làm cho cậu không có cơ hội cảm tạ hắn, rất nhiều lời đều không thể nói ra...

Hơi cong khoe môi, nam nhân búng lên trán cậu, cứng chịu cười mắng: “Đồ ngốc, ngươi là thê tử của ta, cũng là mẹ đứa con của chúng ta, ta dĩ nhiên muốn đi cứu ngươi.”

“Ngươi đối với ta thật sự tốt quá, nhưng ta cũng không có cách nào hồi báo ngươi, có chuyện gì ta có thể làm vì ngươi không?” Lạc Á cảm động muốn chết, hạnh mâu xinh đẹp ướt át. Cậu thật sự muốn vì nam nhân làm chút chuyện, hồi báo hân đối với cậu quá tốt.

“Đương nhiên là có.” Nam nhân suy nghĩ một chút mới nói.

“Chuyện gì?” Cậu lập tức cao hứng hỏi lại. Thật tốt quá, cậu cuối cùng đã có thể hồi báo cho hân.

“.....Vĩnh viễn ở bên cạnh ta, không cho rời khỏi ta!” Thanh mâu mê người nhìn sâu vào đôi mắt hồng sắc, nghiêm túc nói, trong giọng nói lại cất giấu một tia ngưng ngưng.

Âu Cách Phỉ Tư nghĩ hân một đại nam nhân nói ra mấy câu ghê tởm buồn nôn như vậy thật sự rất mất thể diện, nhưng đây là tiếng lòng chân thật nhất của hân. Chuyện lần này làm hân phát hiện Lạc Á đối với mình quan trọng bao nhiêu, hân tuyệt không thể mất đi cậu, Lạc Á là tiểu kiều thê hân trân ái nhất!

“Ừm.” Lạc Á dĩ nhiên là cầu còn không được, lập tức cao hứng dùng sức gật đầu. Thật tốt quá, cậu đang muốn thỉnh cầu nam nhân cho cậu cả đời ở lại bên cạnh hân làm trâu làm ngựa, để báo đáp tình nghĩa của hân đối với mình.

Khỏe miệng thỏa mãn tươi cười, nam nhân nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Á, ôn nhu hôn lên đôi môi hơi tái nhợt chứ không còn đỏ thắm như ngày xưa. Đôi môi quen thuộc cũng không mềm mại như trước kia, cũng đã cho cậu uống chút nước, thế nào còn như vậy?

Nam nhân đưa lưỡi vào trong miệng Lạc Á, phát hiện bên trong cũng rất khô, nào có ướt át mê người trước kia. Hân cũng không hề khó chịu, chỉ cảm thấy đau lòng.

Nam nhân tuy bị trọng thương, vẫn còn có chút pháp lực, mượn lúc hôn Lạc Á truyền một ít thần khí cho cậu. Lạc Á lập tức cảm giác thân thể thư thái rất nhiều, vốn là vô cùng hư nhược giờ lại có chút tinh thần cùng khí lực, miệng cũng không còn khô khốc nữa.

Cậu biết đều là nhờ nam nhân, bèn ngưng ngưng chủ động hôn lại trượng phu, đây là lần thứ hai cậu chủ động hôn lại hân. Lần đầu tiên là khi trúng ‘Hồ Mị’, cậu căn bản nhớ không rõ mình làm gì, nhưng lần này cậu rất tỉnh táo, cậu biết chính mình đang làm gì!

Nam nhân hơi sửng sốt một chút, mừng rỡ hôn càng thêm sâu, cuồng nhiệt yêu thương thưởng thức mỗi một tác hương thịt trong miệng tiểu kiều thê, bên trong vẫn ngọt ngào như vậy, làm hân say đắm, làm cho hân lưu luyến không rời.

Cuồng phong bạo vũ đem Lạc Á cắn nuốt, Lạc Á say sưa ở trong nụ hôn của nam nhân, đầu óc cùng thân thể cũng lơ lửng mơ hồ, từ chỗ sâu trong tâm hồn cùng thân thể tựa như bị thiêu đốt. Tâm trở nên rất nóng, dần lên thân thể lạnh như băng khiến cơ thể có chút mất mề, mà chỗ mẫn cảm nhất trên người là cái mông lại hơi ướt, giống như ngày xưa vừa ướt vừa ngứa...

Lạc Á bị nam nhân hôn đến dục hỏa thiêu đốt, cái mông cũng ngứa ngáy, ở trong lòng liều chết mắng con muỗi hư, hôm nay vẫn không thấy con muỗi tác quái, cậu còn tưởng rằng nó thương hại cậu ở Ma giới chịu khổ cho nên đại phát từ bi để cho cậu nghỉ ngơi mấy ngày, nào ngờ...

Con muỗi thói tha siêu cấp ghê tởm này vĩnh viễn sẽ không biến thành thứ gì tốt được, nó là kẻ xấu khắp thiên hạ không ai bằng, chờ sau này đem nó lấy ra, xem cậu giải quyết nó như nào đi...

Ô, con muỗi thói giống như phát hiện cậu mắng nó, cắn càng lợi hại hơn, cái mông siêu cấp ngứa... Không được, cậu nhất định phải nhin! Trượng phu đang bị thương, ngay cả xuống giường cũng không được, mình làm sao có thể cầu xin hân giúp mình ăn con muỗi, như vậy nhất định sẽ khiến hân thêm mệt nhọc...

Không muốn thêm ‘phiền toái’ cho Âu Cách Phỉ Tư, Lạc Á dùng sức đẩy trượng phu đang cuồng hôn ra, kinh hoảng nói: “Ta phải về đi ngủ, ngươi cũng nghỉ ngơi sớm một chút!” Cậu phải nhanh rời đi mới được!

Khỏe miệng Ngưu Ma vương co quắp, loại thời điểm này cậu lại nói phải về đi ngủ? Hân có nghe lầm không đây!

“Người ngủ ở đây đi, trước khi ngủ lại để cho ta hôn một cái!” Nam nhân bắt lấy tiểu kiều thê đang muốn rời đi, lại muốn áp lên đôi môi mỏng. Hắn còn chưa hôn đủ, làm sao có thể để cho cậu chạy mất chứ!

“Không được!” Cậu né tránh, lắc đầu một cái. Dựa vào kinh nghiệm trước kia bị nam nhân hôn, cái miệng cậu sẽ bị con muỗi cắn đến càng khó chịu, cũng không biết sao lại như vậy.

Nam nhân không biết nỗi khổ trong lòng tiểu kiều thê, gương mặt tuần tú tràn đầy tức giận: “Người không thích ta hôn người sao?” Lạc Á từ trước tới giờ chưa từng cự tuyệt mình, hôm nay lại làm sao vậy?

“Không phải! Người ngàn vạn đừng nóng giận, ta... ta...” Cậu sợ nhất nam nhân tức giận nên vội vàng giải thích, nhưng lại không thể thành thật nói cho hắn, rồi hại hắn phải lo lắng, gấp muốn chết rồi.

“Chớ có dông dài, nói mau!” Chân mày nam nhân nhíu càng chặt hơn, chẳng lẽ hắn bị thương, kỹ thuật hôn không tốt như trước kia? Nhưng bị thương cũng không ảnh hưởng cái này chứ!

“Ta... con muỗi... lại cắn cái miệng ta...” Lạc Á mắc cỡ chết được, cái miệng vừa ướt vừa ngứa vô ý thức nhẹ nhàng ma sát sàng đan, không khí liền đậm mùi tình sắc.

Lạc Á liều chết tự nói với mình cần không nghĩ đến cái miệng phát tao ngứa ngứa, quên đi sự tồn tại của con muỗi, nhưng hoàn toàn không làm được, cái miệng ướt ngứa khiến từ trong tiểu huyết chảy ra xuân dịch, làm ướt tấm vải mỏng dưới miệng.

Lạc Á không biết do cả ngày không cùng trượng phu hoan ái, hại hải tử ăn không được dịch thể trượng phu nên sớm đã đói bụng, nay trượng phu vừa hôn đã làm đứa con bên trong đói khát, muốn lập tức được ăn dịch thể của phụ thân. Tiểu gia hỏa chẳng những làm cho cái miệng Lạc Á chảy nước, còn khiến cho bụng Lạc Á kêu ‘ục ục’, nó là đang hướng phụ mẫu nói mình đói lắm rồi nha...

“Thì ra là như vậy, xem ra người chẳng những cái miệng ngứa, hơn nữa bụng cũng rất đói!” Nam nhân chợt hiểu ra, trêu chọc cậu.

Thanh mâu nhìn chằm chằm cái bụng nuôi dưỡng giọt máu của mình nhô lên thật cao, đưa tay *** tà vuốt ve cái miệng ngứa ngứa của cậu, trên tay ẩm ướt làm cho bên khóe miệng vương ý cười càng sâu.

Chuyện bị thương khiến cho hắn cũng quên hôm nay còn chưa cho tiểu kiều thê cùng thai nhi trong bụng cậu ‘ăn’, hắn thật là một trượng phu cùng phụ thân thất trách, thế nhưng để cho tiểu kiều thê cùng hải tử đói thành như vậy!

“Không... bụng ta không đói, chẳng qua là cái miệng ngứa...” Lạc Á bị sờ liền thở gấp, hạnh mâu nghi hoặc nhìn chằm chằm bụng mình sôi ùng ục. Cậu hôm nay bị Lạc Á ép ăn rất no, bụng một chút cũng không đói, tại sao lại... thật là kỳ quái!

“Đồ ngốc, không phải là người đói, là bảo bảo trong bụng người đói.” Nam nhân giải thích, điểm nhẹ chóp mũi của cậu. Cũng sắp làm mẫu thân còn ngốc như thế, thật làm cho người ta lo lắng mà.

“Bảo bảo đói bụng?” Lạc Á có chút bối rối, cậu còn tưởng rằng con muỗi đói nên loạn cắn bên trong mới có thể làm cho cái bụng phát ra âm thanh kia chứ.

“Quên đi, giải thích nữa người nghe cũng không hiểu. Người không phải là cái miệng ngứa sao, còn không mau cầu ta giúp người ăn con muỗi.” Nam nhân nhẹ nhàng nhéo mặt cậu, tươi cười nhắc nhở, bàn tay cách lớp áo mỏng vuốt ve trêu chọc cặp miệng khả ái cong vênh. Mang thai chẳng những làm cho toàn thân Lạc Á đầy da, ngay cả cái miệng cũng tròn trịa hơn trước, cảm giác càng thêm hấp dẫn mê người!

“Không cần, người bị thương cần nghỉ ngơi, không thể mệt mỏi... ta không có chuyện gì đâu... nhìn một chút là tốt...” Khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ rực như lửa, nhuộm đầy tình sắc, nhưng cậu vẫn như cũ lắc đầu.

Lạc Á cắn chặt môi dưới, liều chết đè nén dục hỏa hùng hục đang trong cơ thể tàn sát bữa bãi, tay nhỏ bé không được tự nhiên che bụng dưới. Nơi đó tiểu kê kê lại... đứng lên, thật là mắc cỡ mà! Tiểu kê kê có phải muốn đi tiểu hay không? Hôm nay vẫn còn chưa có đi tiểu nha.

Thì ra tiểu kiều thê là lo lắng cái này, nam nhân trong lòng ầm ập, tiểu kiều thê chọc người thương yêu, sợ hắn ‘mệt mỏi’ nên một mực chịu đựng dục vọng của mình, đúng là vô cùng khả ái mà!

“Người không cần lo lắng, ta có một biện pháp có thể giúp người ăn con muỗi, nhưng lại không mệt mỏi.” Hân nghĩ tới một chủ ý vô cùng tốt!

“Có thật không?” Lạc Á cao hứng kêu lên. Nếu như có thể có biện pháp làm cho nam nhân giúp cậu ăn con muỗi mà chính hân cũng không mệt mỏi thì tốt quá rồi!

“Đương nhiên là thật! Ta đã khi nào lừa gạt người chưa.” Nghe nam nhân nói, cảm giác hân rất thường xuyên gạt Lạc Á.

“Kia... xin người mau giúp ta ăn con muỗi, con muỗi cắn cái mông ta ngứa, bụng cũng kêu... tiểu kê kê còn muốn đi tiểu...” Lạc Á then thùng thỉnh cầu. Cũng may trượng phu có thể giúp cậu ăn con muỗi, nếu không thật sự không biết phải làm sao, cậu đã bị cắn đến không chịu nổi, toàn thân khó chịu run rẩy.

“Tiểu sắc quý!” Nam nhân thấp giọng mắng một câu, không biết là mắng tiểu kiều thê, hay là mắng thái nhi trong bụng cậu nữa.

“Người nói cái gì?” Lạc Á không có nghe rõ, tò mò hỏi lại.

“Không có gì! Bắt đầu từ bây giờ người phải ngoan ngoan nghe lời ta, toàn bộ làm theo ta phân phó, như thế ta mới có thể giúp người ăn con muỗi.” Nam nhân ra lệnh, trong thanh âm tràn đầy tà khí.

Hài tử so với tiểu bạch thỏ còn đơn thuần hơn nhu thuận gạt đầu.

“Xin hỏi ta phải làm sao?”

“Đầu tiên... đem nó thổi lớn lên!” Nam nhân tà ác kéo tấm chăn mỏng đang che hạ thân ra, chỉ bằng xà màu trắng bạc vẫn còn trong trạng thái say ngủ.

“Thổi? Thổi thế nào? Ta không biết.” Lạc Á ngưng ngừng lắc đầu.

“Thật là ngốc, chính là ngậm nó rồi dùng sức hút và thổi!” Nam nhân nhẹ giọng mắng, bĩ ổi hướng về phía Lạc Á đỉnh đỉnh bằng xà màu trắng bạc của mình, mặc dù nó đang ngủ say lại vẫn hung hãn dọa người.

“Nga!” Tiểu hài tử nhút nhát đưa tay nhẹ nhàng đụng vào phân thân cường tráng toàn thân đều là gai băng cùng vẩy rắn, nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng.

Mặc dù nó cũng không xa lạ, trong khoảng thời gian này nó vẫn cắm trong cái mông mình, mỗi ngày đều giúp mình ăn con muỗi, nhưng nhìn nó từ khoảng cách gần như vậy lại cảm thấy thật khủng khiếp! Nó thấy thế nào cũng không giống như ‘kê kê’ của nhân loại mà hết như quái vật ăn thịt người!

“Đừng chậm chạp, mau dùng miệng thổi nó, để cho nó đứng lên, nếu không nó cứ nằm úp sấp ra đó làm sao chen vào cái mông người, giúp người ăn con muỗi.” Nam nhân có chút lo lắng thúc giục, trong đầu tất cả đều là hình ảnh tiểu kiều thê ngưng ngừng giúp hân khâu giao, chỉ là tưởng tượng một chút đã muốn phấn khởi không nhận được, đại bằng xà bắt đầu thức tỉnh.

Lạc Á cúi đầu, trên mặt đỏ rực một mảnh. Tay cậu nâng phân thân siêu lớn của trượng phu mỗi lần đều làm cậu dục tiên dục tử lại cũng hại cậu rơi lệ không ngừng, vươn đầu lưỡi đỏ tươi dò xét khe đựng một cái.

Lạnh lạnh, gai gai khiến đầu lưỡi có chút tê cứng, bất quá còn may, nó cũng sẽ không đem cái miệng của cậu đâm hư! Hạnh mâu hồng sắc hơi cong, Lạc Á cao hứng ở trong lòng suy nghĩ, lớn mật vươn đầu lưỡi đỉnh hương hút liếm phân thân của nam nhân, đầu lưỡi rất cẩn thận, tận lực không đụng phải gai băng, chỉ liếm vẩy rắn bóng loáng...

Nam nhân thoải mái rên một tiếng, lại như cũ bất mãn mắng: “Động tác mạnh lên, không phải sợ, nó sẽ không thật sự biến thành rắn ăn người!”

Nhìn động tác cậu vô cùng thận trọng thật là làm cho người ta nóng vội.

“Thật xin lỗi...” Tiểu hài tử nói xin lỗi, sau đó dùng sức mút liếm đại bằng xà toàn thân đều là gai băng, đầu lưỡi bị gai băng đâm đau cũng không dám dừng lại.

Nam nhân vì cứu mình mạng cũng không cần, mình giúp hân làm chút chuyện nhỏ này sao có thể sợ chứ, hơn nữa giúp nam nhân ‘thổi kê kê’ cũng là vì giúp mình ăn con muỗi mà.

“Đúng vậy, hút không tệ, tiếp tục như vậy... đừng chỉ hút, dùng sức thổi, dùng sức đem nó thổi lớn lên...” Nam nhân thoải mái chết đi được, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mềm mại của tiểu kiều thê. Tuy không phải là lần đầu tiên khẩu giao, kỹ thuật Lạc Á cũng vụng về trúc trắc, nhưng hắn vẫn hưng phấn tới cực điểm.

Cái miệng phía dưới đã phục vụ mình rất nhiều lần, nhưng cái miệng nhỏ nhắn phía trên vẫn là lần đầu tiên phục vụ côn thịt của hắn, nói cảm giác kia có bao nhiêu kích thích thì chính là có bấy nhiêu. Thật muốn đem côn thịt toàn bộ cắm vào miệng Lạc Á, nhưng miệng cậu quá nhỏ, làm như vậy sẽ đem miệng cậu xé rách mất...

“Oh, đã biết...” Lạc Á phát hiện đại băng kê của nam nhân tựa hồ rất thích đầu lưỡi cậu, loáng cái liền trở nên cứng rắn, hạnh mâu thoáng qua một tia vui vẻ, mở to cái miệng nhỏ nhắn ngậm băng hành theo như nam nhân yêu cầu, lại dùng sức thổi hút.

Không giống trầu sáp hậu huyết nhưng lại có khoái cảm tuyệt diệu làm người ta mê luyến không ngừng từ côn thịt ca truyền tới đại não, làm cho nam nhân thở gấp không ngừng, bàn tay từ cổ áo rộng lớn luồn vào vuốt ve ***g ngực tiểu hài tử bóng loáng mê người.

Khẩu giao vô số lần nhưng đây là lần hắn thoải mái nhất, nguyên nhân cũng không phải do kỹ thuật của Lạc Á lợi hại, mà bởi vì cậu là tiểu kiều thê hắn sủng ái nhất, lần đầu tiên ở trên giường mất khống chế...

Không, không phải là lần đầu tiên. Ngay từ lúc cùng Lạc Á lần đầu tiên lên giường hắn liền mất khống chế, không cách nào tự kiềm chế bản thân nữa. Dĩ vãng, hắn ở trên giường vô luận là mỹ nữ tuyệt sắc mê người dường nào cũng sẽ không lộ ra nét mặt hưng phấn, lại không biết mất thể diện thô suyền rên rỉ...

“Đại băng kê đứng lên...” Tiểu hài tử cố gắng thổi hút côn thịt của nam nhân, đột nhiên nhìn thấy côn thịt trong tay dựng thẳng lên trời, còn lớn hơn hồi nãy nữa, vui mừng hướng thượng phu kêu lên. Đại băng kê đứng lên là có thể cắm vào trong cái miệng ăn con muỗi, cậu đã nhẫn đến cực hạn!

Cái miệng vừa ướt vừa ngứa sắp phát điên, hận không được lập tức cắm hùng căn đang liếm hút trong miệng vào giải cứu, côn thịt nhỏ của cậu cũng cùng một dạng dựng đứng như nam nhân, nhiệt lưu quen thuộc muốn từ trong côn thịt lao ra, xem ra cậu lại bị con muỗi cắn đến muốn đi tiểu!

Tiểu hài tử không có mở miệng cầu khẩn, nhưng nhìn hạnh mâu kia cơ khát vô cùng, trong đó tất cả đều là dục vọng, nam nhân liền biết cậu là khát vọng dường nào được mình chiếm cậu làm của riêng, giải cứu cho cậu, trong lòng dâng lên vô hạn thương tiếc, khước miệng cậu lên, cười tà nói: “Có thể, ngồi lên, tự mình đem đại băng kê cắm vào đi!”

Thương yêu nhìn tiểu kiều thê, hắn muốn lập tức cho cậu, nhưng vết thương lại cản trở. Ha ha, dùng cái tư thế kia để cậu tự mình động, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ động đến vết thương của mình, còn có thể thật tốt hưởng thụ Lạc Á ‘nhiệt tình phục vụ’!

“Cám ơn Ngưu ca ca, bò cái nhỏ thật sự bị con muỗi thối cắn chịu không nổi rồi, ta muốn...” Tiểu hài tử vẫn mong đợi những lời này, nhìn đại băng xà như một hùng sư khí phách hiên ngang trong tay, vừa sợ lại vừa mừng, cậu không kịp nuốt nước miếng đã đem cái miệng nâng lên, nhấc vạt áo để lộ ra cặp miệng mướt mà ửng đỏ tựa như mặt đào, hướng về phía đại băng xà ngồi xuống...

“A”

Nhưng không nghĩ tới tiểu huyết không nhắm chính xác hướng côn thịt mà ngồi xuống, hại côn thịt bị đâm lệch, nó cũng không có vọt vào trong tiểu huyết được. Tiểu hài tử đáng thương nhìn thượng phu, cái miệng nhỏ nhắn khả ái phụng phịu: “Không vào được...”

Nam nhân thiếu chút nữa phá lên cười dữ dội, cậu làm sao có thể có biểu lộ khả ái mê người như thế, hại hắn thật muốn một ngụm nuốt cậu vào bụng, để cho bọn họ vĩnh viễn không xa rời nhau.

“Ta sẽ không giúp người, tự mình nghĩ biện pháp đi.” Nam nhân có chút xấu xa cười nói, cũng không tính giúp tiểu kiều thê, lần nhất định phải tận mắt nhìn thấy tiểu yêu tinh mê người này tự mình đem côn thịt thật lớn của hắn ăn vào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Á nhăn nhó, chỉ có thể cúi đầu nhìn côn thit thật lớn kia, sau đó hướng ngay hậu huyết đỏ tươi ẩm ướt đang ngứa ngáy mấp máy đến lợi hại, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, cái mông dùng sức ngồi xuống phía dưới...

“A.....”

Lại là một tiếng thét chói tai, lần này so với vừa rồi còn lớn hơn, trong thanh âm tràn đầy thống khổ cùng vui sướng, tiểu hài tử cuối cùng thành công đem đại băng xà của nam nhân ăn vào trong tiểu huyết.

Nhưng tiểu hài tử cao hứng không được bao lâu, đại băng xà của nam nhân quá to lớn, chỉ mới tiến vào một chút, cậu còn phải cố gắng hơn mới được. Tiểu huyết *** đang rất cuộc bị cắn vào, ăn được đại băng kê thích nhất nên cảm động đến ‘phát khóc’, *** thủy tràn ra càng lợi hại hơn, lập tức đem đầu đỉnh mới mới cắn vào ướt sũng một mảnh.

“Con muỗi cắn cắn... cái mông ngứa ngáy quá..... Ô.....” Hạnh mâu hồng sắc hiếm thấy được lúc nhìn trượng phu quyền rũ, cái miệng nhỏ nhắn nỉ non, ôm lấy cái bụng lớn như sắp sinh đến nơi, thân thể liều chết ngồi xuống.

Cảm giác rất mãnh liệt, cảm giác lần này là mãnh liệt nhất, so với khi trượng phu biến thành hình thú làm còn cường liệt hơn, đều là bởi vì chính cậu chủ động quan hệ. Tiểu huyết mỗi khi nhấn xuống một phần, cảm giác băng lãnh cùng đau nhức tê dại lại kích thích siêu cường sẽ tăng thêm một phần, làm cho cậu không nhịn được run rẩy, muốn khóc thét lên.

“Tiểu tao hóa, đã như vậy còn không mau ngồi xuống để cho đại băng kê đi vào ăn con muỗi, dạy dỗ nó thật tốt!” Nam nhân thưởng thức mỗi biểu lộ cùng động tác của tiểu kiều thê, kích động vỗ vào cái mông mượt mà của cậu, không kiên nhẫn mắng một tiếng.

Như nguyện thấy tiểu kiều thê *** loạn tự mình ngồi lên côn thit của hấn, còn phóng đảng liều chết áp xuống, hấn thiếu chút nữa phải nuốt nước miếng, nhất là khi nhìn *** dịch nhớp nháp từ chỗ tiểu kiều thê cùng mình kết hợp chảy xuống, hấn thể nhưng lại có ý tưởng muốn liếm thử *** dịch có hương vị của hai người.

“Ừm... con muỗi thôi, đại băng kê lập tức liền tiến vào, ngày chết của ngươi đã đến...” Tiểu hài tử dùng sức gật đầu, cái miệng khả ái mấp máy, lại lấy hết khí lực, cái mông hung hăng rút cuộc ngồi xuống hấn, làm cho đại đầu đỉnh của trượng phu trực tiếp đụng vào ‘cúc tâm’ – chỗ ngứa ngáy nhất tao huyết, cũng chính là chỗ cậu vẫn cho là ‘con muỗi thôi’.

“A ha... ách oh oh..... đại kê kê đến bắt con muỗi... thật giỏi... A a a a..... đại băng kê nhanh một chút cắn chết con muỗi hử... mau a..... oh oh.....” Đôi môi anh đào đã biến thành màu hồng nhạt hé mở, phát ra thanh âm rên rỉ cùng tiếng thở dốc vừa buồn cười vừa *** lãng. Cái mông nhỏ do kích thích mà loạn xoay, khi bị đụng đến điểm nhạy cảm liền cả thân thể nhỏ bé không tương xứng với cái bụng khổng lồ cũng uốn éo xoay theo, vô cùng khả ái mê người.

Nam nhân thấy sắp không chịu nổi, thật muốn ôm lấy cậu, lập tức đem cậu làm đến chết đi sống lại, nhưng hấn sẽ nhịn. Hấn còn muốn thưởng thức biểu lộ cùng động tác *** đảng của tiểu kiều thê nhiều hơn, đồ ngọc này cũng thật đủ *** đảng nha!

Nhìn tiểu yêu tinh không có hấn chỉ huy nhưng đã lần nữa nâng lên cái mông, làm cho đầu đỉnh của hấn rời khỏi cúc tâm, sau đó lại hung hăng ngồi xuống nuốt lấy đầu đỉnh vào trong...

“A a..... Ngươi ca ca, ăn con muỗi hảo khổ cực a... Ô a..... oh oh.....” Lạc Á nhẹ nhàng lắc đầu, điềm đạm đáng thương hướng trượng phu tố khổ.

Sau khi đại băng kê của trượng phu đụng phải con muỗi, cậu muốn bắt động để cho đại băng kê đem con muỗi ăn hết, nhưng lúc đại băng kê cùng con muỗi chạm vào nhau cảm giác quá mãnh liệt kích thích, cậu căn bản không chịu nổi, cảm thấy trái tim cũng co rút lại, chỉ có thể vội vàng đem đại băng kê kéo ra khỏi chỗ con muỗi...

Nhưng đại băng kê vừa rời khỏi, con muỗi sẽ cắn cậu càng ngứa ngáy hơn, cậu chỉ có thể lại dùng sức để cho đại băng kê đụng phải con muỗi, nhưng lần này cùng lần trước giống nhau, đại băng kê đụng phải con

muối sẽ bị gai băng đâm phải tạo ra dòng điện xen lẫn cảm giác ngứa ngáy kỳ dị, làm cho cậu chỉ có thể lại nâng mông lên chia lìa bọn chúng...

“Um a... oh a a..... ta hiểu... A a a a a..... Ngưu ca ca, ta biết... nha... nha.....” Tiểu hài tử thở hổn hển, đột nhiên đối với trưởng phu kêu lên.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng điểm lệ như đoá hồng nở rộ khiến người mê say, nam nhân tò mò hỏi: “Người biết cái gì?”

Nhìn biểu tình của tiểu hài tử tựa như cậu có phát hiện trọng đại gì.

“Ta rốt cuộc biết người tại sao vẫn không cách nào để cho đại kê kê đem con muối ăn hết, bởi vì con muối có pháp thuật nha!” Tiểu hài tử nghiêm túc nói ra phát hiện trọng đại với trưởng phu.

“Cái gì? ” Nam nhân ngẩn người.

“Ngưu ca ca, ta phát hiện thì ra con muối có pháp thuật, chỉ cần đại kê kê vừa đụng đến nó, nó lập tức sẽ phóng điện, điện chích ta tê muốn chết, không... là thật sự vui vẻ... cũng không đúng, ta nói không rõ là cảm giác gì, dù sao đại kê kê không có cách nào đem nó ăn hết, làm sao bây giờ?” Tiểu hài tử khổ não nhìn trưởng phu, xem ra con muối thối muốn ở trong cái mông cậu cả đời.

Nam nhân nghe xong lời của cậu không nhịn được ôm bụng cười to, thiếu chút nữa động đến vết thương trên người, đứa nhỏ này quả thực là... không biết nên hình dung cậu thế nào nữa, con muối có pháp thuật, sẽ phóng điện ư? Thật là cười chết người mà!

“Ngưu ca ca, người cười cái gì? Người ta thật sự rất phiền, người ta không muốn con muối cả đời ở trong cái mông người ta cắn người nha, ô...” Tiểu hài tử cau mày, có chút tức giận hỏi. Ngưu ca ca thật là xấu, cậu phiền não như vậy mà hần còn cười được.

“Người là đồ ngốc đáng yêu nhất trên đời!” Nam nhân yêu thương khẽ捏 chóp mũi tiểu kiều thê, gần đây hần thường làm như vậy, động tác này đã trở thành thói quen của hần.

“Không thích người thường xuyên mắng ta là ngu ngốc, ta...” Tiểu hài tử có chút xấu hổ kêu lên, nhưng lời còn chưa nói hết, miệng đã bị trưởng phu chặn lại.

Nam nhân mê luyến hôn môi tiểu kiều thê, bàn tay xé bỏ lớp áo của cậu, để lộ ra ***g ngực như ngọc, một tay xoa bóp nụ hoa ứng đỏ nở rộ trên ngực, một bàn tay khác đi xuống bắt lấy côn thịt nhỏ nhỏ vẫn ma sát trước bụng hần, mà đại băng xà cắn trong tiểu huyết nóng bỏng ẩm ướt tiếp tục nín nhịn bất động, hần muốn tiểu kiều thê tự mình làm.

Tiểu hài tử làm sao chịu được hần chơi đùa như vậy, lập tức liền không nhịn được lại tự mình giãy giụa cái mông ma sát với côn thịt to lớn kia, mê luyến cùng sợ hãi lần lượt đánh vào lý trí khi cảm thụ được cú đâm cùng côn thịt kịch liệt va chạm bắn ra vô số tia lửa cùng khoái cảm.

Hảo khổ cực, tiểu huyết bên trong mông rất nhỏ, rất chặt, tuy đã thành thói quen ăn côn thịt đặc biệt lớn của nam nhân, nhưng vẫn như cũ cảm thấy mệt chết người, rất muốn đem côn thịt kia một lần dùng sức nuốt xuống, rốt cuộc đây là chuyện cực khổ nhất, cũng là vui sướng nhất trên đời.

Côn thịt to lớn mang theo vẩy rắn cùng gai băng không hề giống như nhân loại ma sát dùng đạo của cậu, làm cho cậu lần lượt thể nghiệm cảm giác vừa đau đớn lại thoải mái, còn kèm theo khoái cảm băng lãnh, loại khoái cảm này cùng khoái cảm khi nam nhân trừu sát không giống nhau, có thể bởi vì tốc độ và lực đạo khi cậu tự làm cùng nam nhân là hoàn toàn bất đồng đi!

Nam nhân làm luôn là rất nhanh rất mạnh, khiến cho cậu không thở nổi, cảm thấy như bị chìm đắm trong dòng khoái cảm, thân thể như bị côn thịt của nam nhân và con muối xé nát. Tự mình làm chậm hơn rất nhiều, cũng êm ái hơn rất nhiều, cậu vừa sợ đại băng kê chạm đến con muối núp ở chỗ sâu trong cái mông, nhưng lại luyến tiếc loại điện lưu tuyệt vời đó...

“Thật không thú vị! Người làm quá chậm! Phải nhanh lên một chút, dùng sức mà làm!” Nam nhân đột nhiên rời khỏi đôi môi Lạc Á, bắt măn trách. Tiểu hài tử tốc độ như bò già kéo xe thật là muốn lấy mạng hần, cậu có thể thỏa mãn, nhưng hần không thể thỏa mãn được.

“Nhưng ta mệt...” Tiểu hài tử then thùng nhỏ giọng nói, đây đã là tốc độ nhanh nhất của cậu rồi.

“Không phải chính ngươi cầu ta giúp ngươi ăn con muối sao, bây giờ ngươi lại dám nói mệt, thật là đáng giận! Nhanh làm thật tốt cho ta, phục vụ thật tốt đại kê kê, nếu không... cũng không để cho ngươi bắn ra!” Gương mặt tuần tú bất mãn làm người ta khó tin đó là Ngưu Ma vương vĩnh viễn tỉnh táo khi làm tình, nam nhân nắm trên tay còn thịt nhỏ bé đã bị vuốt ve bộ lông cũng sắp đến cao trào, lời nói uy hiếp trắng trợn.

“Không muốn... mau buông ra, ta muốn đi tiểu...” Tiểu hài tử thống khổ rên rỉ, cậu phải đi tiểu, nam nhân lại không cho cậu đi, hẳn làm sao có thể hành hạ cậu như vậy chứ.

“Khi nào ta ‘đi tiểu’, ngươi mới được ‘đi tiểu’!” Nam nhân dùng ngón tay chặn ngay phía trên lỗ nhỏ của còn thịt, như vậy tiểu hài tử dùng sức thế nào cũng không có biện pháp bắn ra.

“Ô ô... đã biết...” Tiểu hài tử bị ủy khuất mím đôi môi đỏ mọng, khóc thút thít nâng lên cổ tay mảnh khảnh ôm chặt cổ của trưởng phu, dùng hết toàn lực nhanh chóng di động cái mông mình rút ra đâm vào đại băng xà hung hãn kinh người, học cách nam nhân trước kia làm với mình.

“Oh oh oh..... nha nha..... làm chết mất... a a a... đại băng kê giết chết bò cái nhỏ..... Oh a a..... hảo kích thích... A a..... đại băng kê đụng vào con muối, con muối... lại dùng ma pháp... phóng điện chết ta..... a a a.....”

Hoàn toàn không thể so sánh như vừa rồi, khoái cảm mãnh liệt kinh ngạc đem tiểu hài tử ép đến muốn hỏng, không ngừng điên cuồng lắc đầu gào thét chói tai.

Dù không có nam nhân hung ác mãnh liệt làm nhưng lại khiến cho cậu không chịu nổi, đây đã là tốc độ nhanh nhất của cậu. Cậu vẫn luôn không nghĩ ra, tại sao khi đại kê kê sáp cái mông để ăn con muối lại thoải mái như vậy, làm cho người ta muốn phát điên, mặc dù sau đó cái mông luôn rất khó chịu, lúc nào cũng cảm thấy đau nhức! Chẳng lẽ đây đều là vì ma pháp của con muối?

Tiểu kê kê phía trước muốn đi tiểu lại không thể đi, thống khổ muốn chết, ngón tay nam nhân vẫn gắt gao chặn trước lỗ nhỏ, nước tiểu hoàn toàn bị ngăn chặn không thể ra được, còn thịt nhỏ bé cũng đau đến tái xanh, cậu phải suy nghĩ biện pháp mới được! Cậu sợ nhất nghẹn tiểu, mỗi lần nghẹn tiểu cảm giác đều khiến cho cậu như sẽ là sống ít đi mấy năm vậy!

Tiểu hài tử muốn làm cho nam nhân ‘đi tiểu’ nhưng lại không biết phải làm sao, cậu chỉ có thể tiếp tục dùng cái mông nhỏ cuồng thao đại băng xà của nam nhân, không ngừng phát ra tiếng kêu tao mị khả ái, làm cho nam nhân kích động ở bên trong cậu trưởng đại hơn nữa, nhưng thể còn chưa đủ để hắn kích động đến bắn ra.

Tiểu kê kê trước mặt đã căng đau đến cực hạn, nhưng bởi vì nam nhân ác liệt ngăn chặn mà không cách nào giải phóng, phía sau càng ngày càng thoải mái, khoái cảm đau đớn mãnh liệt giống như một dòng nước xoáy trở nên càng ngày càng lớn, bị cuốn vào lốc xoáy dục vọng cậu giống như hải cẩu ở trên trời tự do bay lượn vô cùng thích ý. Trước đau sau thoải mái, cực hình làm cho tiểu hài tử bị vây trong nước sôi lửa bỏng, sắp khóc chết...

“Ô ô ô... Ngưu ca ca, cầu xin ngươi buông ra, ta muốn đi tiểu... A a a a..... ta thật thật là muốn đi tiểu..... cầu xin ngươi cho ta đi tiểu đi, tất cả ta đều nghe theo ngươi... van ngươi, ta thích ngươi nhất mà, hảo ca ca...” Lạc Á ôm cổ nam nhân, liều chết cầu khẩn, lại lấy lòng bằng cách loạn hôn gương mặt tuần tú của hắn, còn lấy lưỡi liếm lên vết sẹo kinh người trên mắt trái nam nhân.

Bộ dáng tiểu hài tử vô cùng thống khổ cuối cùng cũng làm cho nam nhân mềm lòng, đại phát từ bi buông tay ra, dịch thể nhũ bạch dính chút nước tiểu lập tức từ lỗ nhỏ trưởng đau xuất ra, bắn trên bụng nam nhân, có một ít dính trên miệng vết thương, làm hắn có chút đau...

“Thật là thoải mái, rốt cục đã tiểu ra...” Lạc Á ngã vào ***g ngực cường tráng hào phóng của nam nhân thở dốc, đuôi mắt hơi cong lên.

“Ai nói ngươi có thể nghỉ ngơi, chồng ngươi đây còn chưa có ‘đi tiểu’ đâu, nhanh một chút tiếp tục động cho ta, đừng nghĩ lười biếng!” Nam nhân đem cậu từ trong ***g ngực kéo ra, bắt cậu tiếp tục động. Tiểu hài tử một mình sáng khoái xong liền bỏ lại hắn, nghĩ đến lại tức mà!

“Nhưng là... ta mệt quá...” Tiểu hài tử muốn xin nam nhân bỏ qua cho cậu, cậu muốn ngủ lắm rồi. Nam nhân còn muốn đi tiểu trong cái mông cậu, xem ra hẳn thật sự xem cậu là cái bô, nhưng cậu không muốn làm cái bô của hắn. Thế nhưng bảo bảo trong bụng giống như cũng muốn uống nước tiểu của nam nhân, một mực ở bên trong ngọc nguây, giống như đang nói dối, cái bụng lại phát ra thanh âm ‘ục ục’ mất mặt.

“Người không phải vừa nói qua chỉ cần để cho người đi tiểu, ta muốn người làm cái gì người cũng đáp ứng sao? Đừng nói nhảm, nhanh tiếp tục động để cho ta ‘đi tiểu’, chờ ta ‘đi tiểu’ xong người liền có thể nghỉ ngơi! Hay là người muốn cho ta tự làm, sau đó động đến vết thương rồi tăng thêm thương thế cho ta?” Nam nhân mắng, hẳn cũng biết cậu thật sự mệt mỏi, nhưng là hắn còn chưa bắt tinh uy thai nhi trong bụng cậu, giờ hắn không thể nghỉ ngơi.

“Không... ta động, ta động... người ngàn vạn chớ tự mình động, đừng để cho vết thương nặng hơn...” Tiểu hài tử bị dọa sợ đến liền vội vàng lắc đầu, hít sâu một hơi, chỉ có thể nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, ôm lấy cái bụng bị tiếp tục đóng đũa cái mông đã chua xót mệt mỏi thao kiên còn thật lớn của trượng phu.

Hy vọng trượng phu nhanh lên một chút tiểu ra, để cho bảo bảo uống nước tiểu xong cậu cũng có thể sớm được nghỉ ngơi!

Ai, cậu tại sao lại có một trượng phu yêu đi tiểu trong cái mông mình, còn có một bảo bảo kỳ quái thích uống nước tiểu của trượng phu nữa, bất quá hẳn chính cậu cũng đủ kỳ quái rồi, trong cái mông còn có một con muỗi ngày ngày cắn cậu, khiến cho cậu ngày ngày cần siêu cấp đại băng kê của trượng phu cắm vào trong cái mông bắt con muỗi đi... Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Mấy ngày sau, Lạc Á cũng sắp sinh, vì thế từ trên xuống dưới Ngưu Giác cung cũng bận rộn suốt ngày, Thần Hậu từ Thiên giới chạy tới, tự mình đỡ đẻ cho Lạc Á, cho tới bây giờ chưa có ai hưởng thụ qua vinh quang như thế, lần nữa cho thấy Thần Hậu đối với cậu rất sủng ái.

Thần Hậu cũng không phải lần đầu tiên làm tổ mẫu, trước kia trưởng tử của Thần Hậu – Minh thần Thuộc Nhĩ Thác Tư cùng đại anh hùng loài người Thánh Đức Thái tử Chu Lợi Dịch đã sinh một tiểu quang sư (sư tử con), nhưng Thần Hậu lại tuyệt không cao hứng, ngay cả đi xem một cái cũng không muốn. Ở trong lòng y chỉ có Lạc Á mới là con dâu mình, hài tử Lạc Á sinh mới là tôn nhi y đang chờ đợi.

“A a..... đau quá... A a a..... đau chết mất..... A a a a a.....”

Trong tấm cung không ngừng truyền ra tiếng thét chói tai của Lạc Á, càng lúc càng thê thảm, làm cho người ta rợn cả tóc gáy, thật sự rất đáng sợ.

Trên đời thống khổ nhất là chuyện nữ nhân sinh con, mà Lạc Á chẳng những là phái nam, còn là một tiểu hài tử, tự nhiên so với người bình thường càng khó khăn hơn, cũng khó trách cậu kêu la thảm thiết như vậy.

“Lạc Á, cố gắng lên! Người gắng dùng sức, rất nhanh là có thể đem hài tử sinh ra được...” Bên trong không ngừng vang lên thanh âm khích lệ, là thanh âm của Thần Hậu.

Một người đáng dấp có chút hung ác, lại vô cùng tuấn mỹ chính là mỹ nam tử ngưu giác (sừng trâu), lo lắng ở bên ngoài tấm cung chờ đợi. Lạc Á thật thê thảm, cậu tựa hồ vô cùng thống khổ, hết lần này tới lần khác hẳn lại không giúp được gì, chỉ có thể ở bên ngoài lo lắng.

Hắn vốn định ở bên trong phụng bồi Lạc Á nhưng lại bị mẫu hậu đuổi ra, mẫu hậu nói hắn ở bên trong chỉ vướng tay vướng chân, hẳn cũng không có cách giúp Lạc Á sinh hạ hài tử, ngàn vạn lần không nên vào...

Sức khỏe Âu Cách Phi Tư khôi phục vô cùng kinh người, chẳng qua là mấy ngày ngắn ngủi đã có thể xuống giường, nhưng pháp lực hắn khôi phục cũng không có bao nhiêu, mái tóc vẫn như cũ là màu xanh lá cây.

“A a a... ta không được..... đau quá..... A a a a a.....” Trong tấm cung truyền ra tiếng kêu thảm thiết còn thống khổ hơn hồi này rất nhiều, xem ra hài tử còn chưa sinh ra được.

“Không được cũng phải cố, ta đã thấy đầu của hài tử, ngươi lại dùng sức, sẽ nhanh thôi...” Thanh âm khích lệ Lạc Á từ giọng nữ biến thành thanh âm của tiểu nam hài, xem ra Thần Hậu bên trong đã biến thành Lộ Á.

Chân mày Âu Cách Phỉ Tư nhíu thành một đoàn, hy vọng tiểu tử trong bụng Lạc Á đừng hành hạ cậu nữa, mau ra ngoài đi.

Lại đợi một hồi, khi hân cũng đã gấp muốn chết, chuẩn bị vọt vào nhưng rốt cuộc nghe được thanh âm trẻ con mới sinh oa oa khóc thật vang dội.

Khuôn mặt lạnh lùng mê người hiện đầy niềm vui, Lạc Á cuối cùng cũng đem hài tử sinh ra, hân đã làm cha! Nam nhân lập tức cao hứng chạy vào bên trong tấm cung, hân muốn ngay lập tức nhìn vợ con mình.

Trong tấm cung, chỉ có hai người Lạc Á cùng Lộ Á, ngược lại Lộ Á ngại hân cùng cung nhân cản trở nên đem bọn họ toàn bộ đuổi đi. Lộ Á đang thuần thực giúp tôn tử mới sinh cắt dây rốn, sau đó dùng thánh thủy tẩy rửa sạch sẽ cho tôn tử...

Tuy là lần đầu tiên giúp người đỡ đẻ nhưng y đã sinh rất nhiều hài tử, ở phương diện này vô cùng có kinh nghiệm, không thấy nửa điểm kinh hoàng hay tay chân vụng về.

Lạc Á mới vừa lên làm mẫu thân đang nằm trên giường, cả người đầm đìa mồ hôi, áo choàng trắng đặc chế phục vụ việc sinh con trên người đã bị mồ hôi thấm ướt trở nên có chút trong suốt, vẻ mặt cậu vô cùng mệt mỏi, cũng may sắc mặt cũng không xấu. Cái này hoàn toàn nhờ có Lộ Á, khi cậu mới vừa sinh hạ hài tử xong Lộ Á liền lập tức làm phép, giúp cậu bổ sung nguyên khí.

“Lạc Á, cảm giác như thế nào? Có phải rất mệt mỏi không, có chỗ nào đau không?” Nam nhân sau khi tiến vào lập tức vọt tới trước mặt tiểu kiều thê, đau lòng đưa tay lau đi mồ hôi trên mặt cậu, thương tiếc hỏi.

“Có mẫu hậu giúp ta, cảm giác rất tốt, ngươi không cần lo lắng, chẳng qua là...” Cậu lắc đầu một cái, liếc nhìn trượng phu xong ngượng ngùng nhỏ giọng nói: “Cái mộng thật là đau!”

Không nghĩ tới bảo bảo lại là từ trong cái mộng chạy ra, làm cho cái mộng của cậu đau muốn chết, cũng may trước kia ngày ngày đều phải cầm đại băng kê siêu cấp của trượng phu vào ăn con muỗi, giúp cho cái mộng của cậu rèn luyện thật tốt, nếu không bảo bảo lớn như vậy từ trong động nhỏ kia cứ thế chạy ra thì cậu nhất định sẽ chết.

“Ngoan, mấy ngày nữa sẽ không đau!” Nam nhân nhẹ nhàng hôn lên mặt tiểu kiều thê.

Lộ Á đem tiểu tôn tử tắm xong gói kỹ lại, sau đó đưa cho nhi tử, cười nói: “Chúc mừng ngươi, là một tiểu hùng ngư nga! Dáng dấp rất giống ngươi, ánh mắt thì giống Lạc Á.”

Âu Cách Phỉ Tư vội vàng nhận lấy nhi tử, đôi môi mỏng hơi nâng lên, quả nhiên dáng dấp rất giống hân, là một tiểu hùng ngư vô cùng xinh đẹp. Vô luận là vẩy rần màu trắng bạc, còn có gai băng kỳ quái cũng đều di truyền từ hân, sừng nhỏ cứng rần màu trắng bạc so với hân cũng rất giống, chẳng qua là tiểu hùng ngư mới vừa ra đời nên còn chưa có cánh.

Tiểu hùng ngư toàn thân cao thấp đẹp nhất chính là ánh mắt, đây cũng là chỗ hân thích nhất, bé có một đôi mắt to tròn, màu sắc như đoá hồng tiên điểm giống hệt tiểu kiều thê, vô cùng khả ái mê người...

“Có chỗ nào giống ta? Thật tốt quá, ta có thể xem một chút không?” Lạc Á nghe được nhi tử có chỗ giống mình, cố gắng từ trên giường ngồi dậy, thẹn thùng hỏi.

Nam nhân không trả lời, trực tiếp ôm hài tử ngồi lên giường, để cho Lạc Á có thể nhìn.

“Bảo bảo thật nhỏ, dáng dấp cũng thật là đẹp, ánh mắt lại giống ta nữa.” Cậu nhìn tiểu hùng ngư mình mất sức chín trâu hai hổ mới sinh hạ, ánh mắt cũng tràn đầy ý cười.

Nhi tử nho nhỏ rút người lại chỉ như một quả dưa hấu lớn, ánh mắt hồng sắc thích thú mở thật to, đang tò mò nhìn cậu. Đây chính là hài tử vừa rồi vẫn nói liên với cậu, hài tử hơn một tháng trước vẫn ở trong thân thể cậu, là kết tinh tình yêu của cậu và trượng phu.

Cậu thật sự đã làm mẫu thân, thật thần kỳ nha! Trong lòng tràn đầy hạnh phúc cùng tình mẫu tử, cậu muốn vĩnh viễn yêu thương đứa con này!

Chẳng qua là bé thể nào không phải là người mà là một tiểu ngư, hình dạng giống như trượng phu khi biến thành dạng thú, không biết sau này có thể biến thành người hay không! Đúng rồi, cậu thiếu chút nữa quên mất, lại vội vàng nhìn bảo bảo có hay không...

Lộ Á cùng nhi tử đột nhiên nhìn thấy Lạc Á kéo tã của tiểu hùng ngư ra, cẩn thận kiểm tra thân thể bé, thậm chí ngay cả đầu cùng cái đuôi cũng không bỏ qua, không biết đang tìm cái gì.

Hai mẫu tử cùng nhau cau mày, Âu Cách Phỉ Tư nghi ngờ hỏi: “Người đang tìm cái gì?”

“Ta đang tìm xem bảo bảo có vết thương không, ta sợ con muỗi sẽ cắn bị thương bảo bảo.” Lạc Á phát hiện toàn thân nhi tử đều hoàn hảo không tổn hao gì, một lỗ nhỏ cũng không có mới yên lòng. Cậu vừa rồi đột nhiên nhớ tới, nhi tử khi còn trong bụng cậu có thể bị con muỗi cắn không, mặc dù trước kia trượng phu nói qua, con muỗi sẽ không cắn nhi tử, nhưng cậu vẫn lo lắng.

“Cái gì con muỗi? Nơi này làm gì có con muỗi!” Lộ Á không hiểu.

Âu Cách Phỉ Tư tự nhiên hiểu ý tứ của tiểu kiều thê, bất quá không có nói cho Lộ Á, hẳn cũng không muốn bị mẫu hậu cười nhạo.

“Còn phải nghĩ xem bảo bảo có mùi nước tiểu hay không...” Lạc Á vừa nói vừa cúi đầu ở trên người nhi tử ngửi ngửi, xác định không có mùi mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

“Có thể yên tâm, trên người bảo bảo không có mùi nước tiểu!” Lạc Á ngẩng đầu lên, vui vẻ cười nói với trượng phu.

Cậu thật sự sợ bảo bảo vẫn uống nước tiểu của trượng phu, sinh ra sẽ là một thân toàn mùi nước tiểu, cái này so với việc bảo bảo bị con muỗi cắn còn đáng sợ hơn! Cậu chắc chắn sẽ không chê bảo bảo, nhưng cậu sợ bảo bảo sẽ bị người khác cười nhạo.

“Mùi nước tiểu? Lạc Á, các người rốt cuộc đang làm chuyện bí hiểm gì vậy, nhanh nói cho ta biết đi.” Lộ Á ở một bên nghe đến đầu óc mơ hồ, càng nghe càng tò mò.

“Chúng ta...” Lạc Á vừa muốn trả lời lại bị trượng phu ngăn cản.

“Không quan hệ tới người, Lạc Á đã sinh hài tử xong, người có thể đi về.” Âu Cách Phỉ Tư muốn đuổi khách, nếu để cho mẫu hậu biết con muỗi cùng nước tiểu là chuyện gì, nhất định sẽ bị y gặp một lần cười một lần, nếu như lại bị truyền ra ngoài, thật không dám nghĩ...

“Các người không nói cho ta biết con muỗi cùng nước tiểu là chuyện gì thì đừng mơ tưởng ta sẽ rời đi.” Lộ Á sẽ đáp ứng mới là lạ, ha ha cười đẩy nhi tử ngồi cạnh Lạc Á ra, sau ngồi xuống mới hỏi: “Lạc Á, hai chúng ta tình cảm tốt nhất, giữa chúng ta dĩ nhiên không thể có bí mật, cho nên nhanh nói cho ta biết, người vừa nói con muỗi cùng nước tiểu là có ý gì!”

Y biết muốn nhi tử nói ra là không thể nên chỉ có thể hỏi Lạc Á đơn thuần thành thật.

“Lạc Á, không cho phép nói!” Âu Cách Phỉ Tư vội vàng đưa tay che miệng tiểu kiều thê, theo như tính tình tên ngọc này, nhất định sẽ nói cho mẫu hậu hẳn biết.

Thật ra thì nam nhân suy nghĩ nhiều, Lạc Á cũng giống hẳn tuyệt đối sẽ không nói ra, cho dù là bằng hữu tốt nhất, Lạc Á cũng không thể không biết xấu hổ nói cho Lộ Á biết trong cái bụng của mình có con muỗi lớn, còn trượng phu lại ngày đêm đem cậu thành thùng đi tiểu.

Lộ Á còn chưa từng thấy qua nhi tử có biểu lộ hốt hoảng như thế, trong lòng cười thầm: xem ra tiểu tử Âu Tư này thật sự có bí mật lớn gì đó sợ y biết được, càng thế y lại càng muốn nghe, phải hảo hảo uy hiếp tiểu tử thối này một phen!

Tinh mâu lưu ly bảy màu thoáng qua một tia quỷ quyết, Lộ Á đột nhiên đưa tay đoạt lấy tiểu hùng ngư trong ngực Lạc Á, uy hiếp nói: “Các người nếu như không nói cho ta, ta liền đem tiểu hùng ngư mang về Thiên giới, khiến các người vĩnh viễn cũng không thấy được nó.”

“Người...”

Âu Cách Phỉ Tư tức muốn nổ tung, thế nào cũng không nghĩ ra mẫu hậu lại hèn hạ như thế.

“Không được, người không thể mang bảo bảo đi!” Lạc Á kéo tay áo trượng phu, gấp gáp kêu lên. Cậu không muốn cùng bảo bảo tách ra, không muốn vĩnh viễn không thấy được bảo bảo!

“Đừng nóng vội, ta sẽ lập tức mang bảo bảo của chúng ta về!” Âu Cách Phỉ Tư trấn an tiểu kiều thê, đoạn quay sang nhìn chăm chăm mẫu hậu, đưa tay ra: “Trả con ta lại đây!”

“Không muốn!” Lộ Á lắc đầu.

“Người tốt nhất nhanh đi đi, nếu không muốn ta lại nói ra chữ kia!” Âu Cách Phỉ Tư cười lạnh.

Muốn đối phó mẫu hậu, thật ra thì chỉ cần một chữ là đủ rồi, chẳng qua làm vậy sẽ khiến y bị kích thích rất lớn, thậm chí còn phát bệnh, nếu không phải tại mẫu hậu lần này quá phận, hẳn chắc là sẽ không dùng chữ kia uy hiếp y. Không có biện pháp, ai bảo đó là mẫu hậu của hắn, hắn lại không thể xuống tay cướp lại đứa con.

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vô cùng lập tức biến sắc, kinh hoàng giận dữ hét lên: “Không cho phép nói!”

“Vậy liền đem hài tử trả cho ta!”

Lộ Á cắn cắn môi, không cam lòng đem tôn tử trả lại cho nhi tử. Ghê tởm, tên tiểu tử thối này lại dám dùng chữ y sợ nhất uy hiếp y, Âu Tư biết rất rõ ràng y sợ chữ kia bao nhiêu. Y nhất định phải trở về nói cho Vương Đông, để cho Vương Đông tới giúp y báo thù này...

Không được, đầu óc không tự chủ lại bắt đầu nghĩ về thứ kinh khủng kia, bị dọa sợ đến toàn thân y run rẩy, lạnh cả sống lưng, thật là muốn ói...

“Ta phải về...” Sắc mặt Lộ Á trắng bệch, vừa run giọng nói xong liền biến mất, y muốn trở về thật nhanh.

Lạc Á ngây ngốc nhìn Lộ Á biến mất, Lộ Á sao lại nói đi là đi ngay, vẻ mặt của y còn thật kỳ quái, giống như bị cái gì khủng khiếp làm hoảng sợ. Trượng phu nói ‘chữ kia’ rốt cuộc là chữ gì mà có thể đem Thần Hậu tôn quý dọa sợ đến như vậy!

“Cuối cùng cũng đi rồi!” Âu Cách Phỉ Tư thở ra một hơi, không nghĩ tới còn chưa nói ra chữ kia lại có thể đem mẫu hậu dọa sợ đến như vậy, bệnh kia của y không biết khi nào mới có thể khá hơn.

“Để Thần Hậu mù mù trở về như thế sẽ không sao chứ? Ta xem sắc mặt của y rất tệ, có thể có vấn đề gì hay không.” Lạc Á lo âu hỏi trượng phu, cậu chưa từng thấy qua loại biểu lộ này của Lộ Á nha.

“Đừng lo lắng, mẫu hậu trở về đã có phụ vương chiếu cố, sẽ không có việc gì. Chúng ta còn chưa đặt tên cho nhi tử, người mau nghĩ một cái tên cho con đi.” Mẫu hậu từ Ngưu Giác cung trở về Lưu Ly cung chỉ trong nháy mắt, cho nên cũng không cần lo lắng.

“Ta đặt tên cho bảo bảo?” Lạc Á lấy làm kinh hãi, cậu vẫn cho là nam nhân sẽ đặt tên cho bảo bảo của hai người nha.

“Dĩ nhiên, hài tử là do người sinh, đương nhiên phải để người đặt tên cho con.” Nam nhân mỉm cười đáp lại. Thật ra hắn cũng muốn đặt tên cho nhi tử, nhưng lại cảm thấy nhi tử là do Lạc Á sinh, để cho Lạc Á đặt tên, cậu nhất định sẽ rất cao hứng.

Lạc Á quả nhiên thật cao hứng, ngay sau đó lại lo lắng nói: “Ta thật có thể chứ, ta cũng không biết mấy chữ.” Khi phụ thân còn sống đã từng dạy cậu mấy chữ, nhưng cậu cũng không nhớ được nhiều.

“Không quan trọng!” Nam nhân cưng chiều xoa đầu cậu một cái.

“Vậy ta đặt nha, nghe không hay cũng đừng trách ta!” Thật ra thì cậu rất muốn đặt tên cho hài tử của mình.

“Ừ.”

“Sẽ kêu bảo bảo là Tiểu Ngưu Ngưu, có được không?” Lạc Á suy nghĩ một chút rồi nói, cậu bây giờ không nghĩ ra tên gì tốt hơn.

Nam nhân khẽ run rẩy nhưng vẫn cao hứng gật đầu một cái. Danh tự này tuy thô thiển, nhưng cũng coi là khả ái, so với mẫu hậu năm đó gọi hần là Tiểu Ngưu Ngưu còn đỡ hơn.

“Thật tốt quá! Sau này chúng ta liền kêu bảo bảo là Tiểu Ngưu Ngưu!” Lạc Á vui vẻ vỗ vỗ tay, lại vươn tay trêu chọc nhi tử trong ngực trượng phu.

“Tiểu Ngưu Ngưu, khi nào có thể nói chuyện phải kêu ba ba mẹ mẹ nha!” Thật hy vọng nhi tử bây giờ có thể mở miệng gọi cậu cùng nam nhân, bất quá cậu biết trẻ sơ sinh không thể nói chuyện, cũng không biết Thần tộc có thể ngoại lệ hay không.

“Nó bây giờ còn chưa biết nói chuyện, sau một thời gian nữa mới nói được. ”

Bình thường hài tử Thần tộc vừa sinh ra đã có thể nói chuyện, nhưng do Tiểu Ngưu Ngưu có một nửa huyết thống dị tộc nên phải qua một thời gian mới biến thành hình người được, sau đó mới có thể nói chuyện, đi lại.

“Ừm, ta đến lúc đó sẽ dạy Tiểu Ngưu Ngưu nói chuyện thật tốt, bây giờ ta dạy con học ngưu kêu trước. ” Lạc Á ôm lấy nhi tử, khả ái kêu mấy tiếng: “Moo moo.....”

Rõ ràng vừa rồi còn cảm thấy rất mệt, cái mông thật là đau, nhưng bây giờ chỉ muốn cùng nhi tử chơi đùa, trò chuyện cùng nhi tử, hoàn toàn không muốn nghỉ ngơi chút nào.

Nam nhân khước miệng co quắp, Lạc Á có phải làm cái gì hay không, hần và nhi tử cũng không phải là trâu bò thật, cậu không cần dạy nhi tử học trâu bò kêu thế chứ...

“Tiểu Ngưu Ngưu, mau kêu a! Mau học kêu giống ta... Moo moo moo.....” Lạc Á không biết suy nghĩ trong lòng trượng phu, vẫn hướng nhi tử bắt chước mẫu ngưu kêu mấy tiếng, cũng không quản nhi tử có nghe hiểu cậu đang nói cái gì hay không.

Lạc Á rất nhanh liền phát hiện cậu lo lắng vô ích, nhi tử hướng về phía cậu cười khanh khách, tựa hồ hiểu được lời cậu nói.

“Người thấy không, bảo bảo nghe hiểu được lời ta nói, ta thật là cao hứng! Bảo bảo của chúng ta thật thông minh nha, nó nhất định rất nhanh sẽ học kêu được, sau đó là học nói chuyện giống chúng ta.” Lạc Á vui muốn chết, đối với trượng phu kích động kêu lên, lại dùng sức hôn lên khuôn mặt ngưu đầy vẩy rắn lạnh băng của nhi tử, cao hứng giống như nhặt được tiền vậy.

Nam nhân không nói, chỉ ở trong lòng xem thường, đồ ngốc Lạc Á này còn không biết bảo bảo là đang cười cậu ngốc nghếch đi dạy nó học ngưu kêu, nó là thần không phải là ngưu đâu.

“Moo moo moo..... moo moo moo moo moo.....” Tất cả tâm tư Lạc Á đều đặt trên người nhi tử, không chú ý chút nào tới biểu lộ khác thường của nam nhân, hạnh phúc ôm nhi tử một mực học ngưu kêu, hy vọng nhi tử nhanh nhanh có thể cùng cậu kêu lên.

Nam nhân vẻ mặt bất đắc dĩ, cái đồ ngốc này không biết vô luận cậu dạy thế nào, nhi tử vĩnh viễn cũng sẽ không học ngưu kêu...

Sau này Ngưu Giác cung bởi vì tân sinh mệnh mới đến nên trở nên vô cùng náo nhiệt, mà hần và Lạc Á lại càng ngày càng yêu thương nhau, cả nhà bọn họ ba người nhất định sẽ vĩnh viễn sống hạnh phúc, dĩ nhiên chỉ cần mẫu hậu không đến phá đám...

Nửa đêm, Âu Cách Phỉ Tư cùng Lạc Á đang chìm trong giấc ngủ lại đột nhiên nghe được bên cạnh truyền tới tiếng trẻ con khóc vô cùng vang dội, hai vợ chồng lập tức liền bị đánh thức.

Âu Cách Phỉ Tư cùng Lạc Á vội vàng từ trên giường ngồi dậy, phát hiện tiểu hùng ngưu ngủ ở cái nôi bên cạnh chẳng biết tại sao lại đang khóc lớn, Âu Cách Phỉ Tư vội đem tiểu hùng ngưu từ trong nôi ôm ra.

Vốn là Âu Cách Phỉ Tư an bài vú em đặc biệt chiếu cố tiểu hùng ngưu nhưng Lạc Á không rời được đứa con, cậu cứng rắn muốn đích thân chiếu cố tiểu hùng ngưu, không cần vú em trợ giúp. Cậu còn nói với nam nhân, lúc ở nhân giới lúc thường giúp người ta cho trâu bò ăn, đối với trâu bò vô cùng có kinh nghiệm, nhất định sẽ chiếu cố tốt nhi tử của họ.

“Sao bảo bảo lại khóc? Có phải muốn đi tiểu hay không?” Lạc Á ôm nhi tử, kéo tã bé ra xem, mày liễu nhú lại. Kỳ quái, tã khô, bảo bảo không có đi tiểu a! Nhưng tại sao bé lại khóc?

“Oa a..... oa a... oa a oa a.....” Tiểu Ngưu Ngưu biết là mẫu thân đang ôm mình nên càng khóc lớn hơn, đôi mắt hồng sắc đáng thương nhìn mẫu thân, không biết muốn nói cái gì.

“Tiểu Ngưu Ngưu ngoan, đừng khóc! Con có chỗ nào không thoải mái không?” Lạc Á thấy nhi tử vẫn khóc liên vội muốn chết, đau lòng hỏi. Tiểu Ngưu Ngưu thật biết điều, từ hôm qua sau khi sinh ra vẫn không khóc nháo, sao nửa đêm canh ba hôm nay lại đột nhiên khóc lên như thế.

“Có phải là đói bụng hay không! ” Nam nhân vẫn ở bên cạnh suy nghĩ một chút rồi nói. Từ sau khi Tiểu Ngưu Ngưu sinh ra hình như còn chưa có cho bé ăn gì!

“Tiểu Ngưu Ngưu, có phải con đói bụng không?” Lạc Á lập tức hỏi nhi tử trong ngực. Cậu lại quên cho Tiểu Ngưu Ngưu ăn, để bé con đói đến phát khóc, cậu thật là quá đáng trách. Cậu là một siêu cấp đại ngu ngốc, cậu còn tưởng rằng tiểu hài tử Thần tộc sẽ không biết đói...

Vốn là đang khóc lớn, tiểu hùng ngưu chuyển sang khóc thút thít, nước mắt lưng tròng đối với Lạc Á chớp chớp, bày tỏ là bé đói bụng.

“Thì ra là đói bụng thật! Xin lỗi con, là ta không tốt, ta lập tức cho con ăn! ” Lạc Á áy náy nói xin lỗi với nhi tử, lại ngẩng đầu lên lên lên nhìn trượng phu: “Thật xin lỗi, ta...”

Lạc Á rất sợ sẽ bị trượng phu trách cứ, câu ngăn cản hẳn để cho người khác mang Tiểu Ngưu Ngưu đi, thế nhưng chính mình lại không chăm sóc tốt cho bé, đã vậy cậu còn khoe khoang khoác lác nói nhất định sẽ chiếu cố tốt Tiểu Ngưu Ngưu nữa.

“Chuyện không liên quan tới người, người lần đầu tiên làm mẫu thân, quên cho con ăn là rất bình thường, không nên tự trách nữa. Nam nhân ôn nhu an ủi, cũng không có trách mắng cậu. Hắn cũng quên mất chuyện này, cả hắn và Lạc Á đều là lần đầu tiên làm cha mẹ, cũng có chút thất trách!

“Cám ơn, xin người yên tâm, sau này ta cũng sẽ không phạm loại sai lầm này nữa.” Lạc Á cảm động vô cùng, đối với nam nhân nói lời thề.

Nam nhân sờ sờ đầu của cậu, khóe miệng đột nhiên nâng lên, tà ác hỏi: “Người biết Tiểu Ngưu Ngưu muốn ăn cái gì không?”

“Dĩ nhiên biết, Tiểu Ngưu Ngưu đói bụng, muốn ăn sữa mẹ.” Cậu đã giúp người ta chăn bò mấy năm, bé con sau khi sinh sẽ ăn sữa của bò cái, chờ lớn lên một chút mới bắt đầu ăn cỏ xanh, con trai nhìn giống bò như vậy, hẳn cũng giống bé con dưới nhân gian.

“Nhanh! Vậy người còn không nhanh cho Tiểu Ngưu Ngưu bú sữa mẹ!” Nam nhân cười tà ác hơn. Tối hôm qua hắn đã kiểm tra ngực tiểu kiều thê, cậu không có sữa, nhưng hắn vẫn muốn khi dễ cậu, nhìn dáng vẻ cậu thẹn thùng quần bách. Ai bảo cậu đáng yêu như thế chứ!

“Ừm!” Lạc Á nhu thuận gật đầu, mặc dù cậu không phải là mẫu ngưu thật, nhưng cậu là mẫu thân của Tiểu Ngưu Ngưu, dĩ nhiên muốn cho bé bú sữa mẹ, chẳng qua là không biết cậu có sữa hay không thôi.

Nam nhân thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng sợ làm cho tiểu kiều thê hoài nghi nên chỉ có thể nhin, hẳn vô cùng mong đợi tiểu kiều thê kế tiếp sẽ làm gì đây.

Chỉ thấy Lạc Á kéo vạt áo ngủ lên, lộ ra ***g ngực bằng phẳng đơn bạc, ***g ngực cậu cũng không có biến hóa mấy, hai đầu nhũ phần hồng còn rất nhỏ, cũng không bởi vì sinh sản mà lớn lên.

Lạc Á nắm lấy đầu nhũ của mình cố gắng xoa bóp, phát hiện bên trong không có giọt sữa nào, khê nhú mày. Bên trong sao lại không có sữa? Vậy cậu làm sao cho Tiểu Ngưu Ngưu bú?

Lạc Á có chút gấp gáp dùng sức bóp đầu nhũ, muốn cứng rắn nặn ra sữa, cậu hoàn toàn không có chú ý bộ dáng mình bây giờ có bao nhiêu khiêu gợi mê người, khiến trượng phu đã nhìn đến mắt bắn lục quang, lộ ra ánh mắt như con sói đói.

“Làm sao bây giờ? Không có sữa, làm thế nào để có sữa đây?” Lạc Á đã đem đầu nhũ bóp đến sưng lên, thế nhưng còn chưa thấy một giọt sữa, lúc này chỉ có thể hướng trượng phu nhờ giúp đỡ.

“Vậy sao? Để ta tới giúp ngươi!” Nam nhân cười *** dâng, cúi đầu ngậm đầu nhũ bị tiểu kiều thê bóp tới sưng to lên, hết sức bú mút nơi mê người đó, bàn tay bắt lấy đầu nhũ còn lại nhiệt tình xoa nắn.

“A a..... a ummm... có sữa không... Oh oh..... đau... A a a a..... nhưng không sao, lại dùng sức... Oh a a..... hút sữa ra cho con trai...” Lạc Á vẫn ôm nhi tử, lại bị trượng phu làm cho yêu kiều rên rỉ, hai đầu nhũ vừa đau vừa trưởng, còn có chút ngứa, nhưng vẫn như cũ không thấy có gì từ bên trong chảy ra, thật đáng lo!

Tiểu hùng ngư nhìn phụ thân ăn đầu nhũ mẫu thân biểu lộ rất vui vẻ, lại càng khiến nó thêm ăn, bụng cũng càng đói hơn, liền há to miệng oa oa khóc lớn. Phụ thân một mình ăn sữa của mẫu thân, bỏ mặc nó một bên, nằm mơ đi!

Lạc Á vội vàng đẩy trượng phu đang vừa hút vừa bóp sữa ở trước ngực ra, vội vàng dỗ dành nhi tử: “Tiểu Ngư Ngư ngoan nào, đừng khóc... rất nhanh sẽ có sữa cho con ăn, con ráng nhịn, ngoan nha...”

Nhưng tiểu hùng ngư căn bản không nghe lời Lạc Á, càng khóc càng lớn tiếng, Lạc Á nhúc nhích đầu muốn chết nhưng lại không có cách nào.

Gương mặt tuần tú của Âu Cách Phỉ Tư xám xịt, tiểu tử thối này tuyệt đối là cố ý, nó là cố ý ngăn cản hần hút đầu nhũ Lạc Á, nó cảm thấy hần chiếm đoạt đồ của nó, thằng nhóc xấu xa! Xem ra muốn ăn đầu nhũ Lạc Á nữa, trước hết giải quyết tiểu tử thối này, để cho nó toại nguyện trước.

Hừ, tiểu tử thối này dám phá hỏng chuyện tốt của hần, xen hần dạy dỗ nó thế nào!

Nam nhân mâu quang chợt lóe, suy nghĩ ra một cách vô cùng biến thái hạ lưu.

“Ngươi mau nghĩ cách đi, bảo bảo khóc càng ngày càng lợi hại, nhưng sữa cách nào cũng không ra được.” Lạc Á nắm tay của trượng phu cầu khẩn. Nghe tiếng khóc của bảo bảo, cậu cũng đau lòng muốn chết!

“Ngươi phía trên là không có cách nào làm ra sữa, nhưng phía dưới vẫn có biện pháp, chỉ sợ ngươi không muốn.” Trong nụ cười cao thâm khó lường xen lẫn chút bí ối khó có thể phát giác.

“Ta làm sao lại không muốn, chỉ cần có biện pháp làm ra sữa cho bảo bảo ăn, ta sẽ làm bất cứ chuyện gì, ta nhất định không cự tuyệt.” Lạc Á thật là siêu cấp ngu ngốc, còn không biết mình đã rơi vào bẫy của trượng phu xấu xa.

“Tốt, ta cho ngươi biết, tiểu kê kê phía dưới của ngươi có thể tạo ra sữa tươi uy bảo bảo.” Nam nhân chợt đưa tay bắt lấy côn thịt bé nhỏ núp dưới áo ngủ của cậu, từ trong áo ngủ kéo nó ra, bắt đầu xoa nắn.

Nam nhân lại muốn cho Lạc Á dùng tiểu kê kê uy nhi tử ăn ‘sữa tươi’, hần thật là quá tà ác hạ lưu, đơn giản mà nói chính là biến thái!

“Nơi đó nào có sữa tươi, nơi đó chỉ để đi tiểu, làm sao có thể để cho bảo bảo uống nước tiểu được!” Cậu lắc đầu kêu lên. Nam nhân thật là xấu, lại muốn cho bảo bảo uống nước tiểu, bảo bảo cũng đã từ trong bụng của cậu chạy ra, tuyệt đối không thể uống nước tiểu nữa.

“Đó không phải nước tiểu, là sữa tươi!” Nam nhân bất kể Lạc Á kháng nghị, linh hoạt xoa nắn đùa bỡn côn thịt nho nhỏ bóng loáng không một sợi lông mao, tựa hồ rất muốn từ nơi đó nặn ra ‘sữa tươi’ cho nhi tử.

“Không muốn, ngươi biến thái mà! Mau buông ta ra... ô..... buông ra... đại biến thái...” Lạc Á bị dọa đến oa oa khóc lớn, nhưng tiểu kê kê bị trượng phu nắm chặt làm cho cậu muốn chạy cũng chạy không thoát.

“Ngươi nói đúng rồi, ta chính là đại biến thái!” Nam nhân vô lại cười nói, vuốt ve mấy cái liền đem côn thịt trong tay làm cho đứng lên, hại Lạc Á mắc cỡ đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Càng làm cho cậu xấu hổ chính là khoái cảm từ côn thịt xâm nhập vào cốt tủy, tiểu huyết phía sau cũng nhanh chóng có cảm giác, ‘con muỗi’ bên trong lại đang bay loạn cắn loạn.

“Ngươi xem tiểu kê kê của ngươi chảy sữa rồi, ha ha ha...” Lúc này, tiếng cười tà ác làm cho Lạc Á vội vàng nhìn về phía tiểu kê kê của mình, ở linh khẩu nho nhỏ quả thật đang chảy ra chất dịch màu trắng.

Cậu từng thấy qua loại tình cảnh này, nhưng cái này không phải là sữa tươi, là nước tiểu, là nước tiểu của chính cậu!

“Thật sự không được, cầu xin người buông ra... ô ô... bảo bảo không thể uống nước tiểu của ta...” Cậu lắc đầu khóc thút thút, cầu khẩn nam nhân buông tay, nhưng nam nhân nhất quyết không thả.

“Ta nói không phải nước tiểu, là sữa tươi, người sao không chịu hiểu chứ! Người xem bảo bảo đã đói đến thế này, người còn không mau cho nó ăn, thật là một mẫu thân tệ mà! Người không phải đã nói chỉ cần có sữa uy nhi tử, bắt người làm cái gì cũng được, người nhất định sẽ không cự tuyệt sao!” Nam nhân ngược lại còn ra vẻ dạy dỗ, đem con thịt nhỏ bé chơi đến trướng to, chỗ đỉnh linh khẩu chảy ra càng nhiều dịch trắng hơn trước.

Tiểu hùng ngư vẫn ngoan ngoãn nằm đợi trong ngực mẫu thân, thấy con thịt như bạch ngọc dưới bụng mẫu thân không ngừng chảy ra chất lỏng giống như sữa tươi, đói bụng đến cực điểm khiến nó không nhìn được, dùng dằng nhảy ra khỏi ngực mẫu thân, bò qua bụng cậu, thè lưỡi liếm đi dịch trắng trên con thịt của kia...

“Không... Tiểu Ngư Ngư, con đang làm gì? Thứ kia rất dơ, không thể ăn được, con mau phun ra...” Lạc Á lại một lần nữa bị dọa sợ đến kêu to, muốn đem tiểu hùng ngư ôm về nhưng lại bị trướng phụ ngăn trở.

“Người xem Tiểu Ngư Ngư nhà chúng ta muốn ăn như thế, người liền hào phóng để cho nó ăn đi!” Nam nhân xấu xa cười nói, ngay cả chính hắn cũng cảm giác mình bây giờ rất tà ác, rất biến thái. Nhưng ai bảo tiểu tử thối này muốn phá hư chuyện tốt của hắn, hừ, để cho nó ăn dịch thể cùng nước tiểu Lạc Á coi như trừng phạt đi!

Lạc Á còn muốn nói nhưng lại thấy tiểu hùng ngư đã đưa móng vuốt ra bắt lấy con thịt của mình, một bộ chuẩn bị há mồm ngậm con thịt để bú, cậu nhất thời xấu hổ thét chói tai, cũng không chịu được nữa, hôn mê bất tỉnh tại chỗ...

Về phần phía sau tiểu hùng ngư rốt cuộc có thật sự ăn dịch thể cùng nước tiểu của Lạc Á hay không cũng không ai biết, chỉ có thể đi hỏi Ngư Ma vương, chẳng qua là phải xem Ngư Ma vương có nguyện ý nói hay không!

(– Toàn Thư Hoàn –) Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10 Phiên ngoại

“Tiểu Ngư Ngư, nơi đó không có sữa tươi, cầu xin người đừng hút nữa...”

Đây là thanh âm từ trong tấm cung Ngư Ma vương thích nhất truyền ra, vừa nghe cũng biết là tiểu kiều thể của Ngư Ma vương phát ra, trong tiếng rên rỉ còn kèm theo nước bọt.

“Bò cái nhỏ đang nói dối, có ta ngày ngày uy cho người sữa tươi, người làm sao lại không có sữa uy nhi tử chứ.” Tà mị nhẹ giọng trêu đùa, đồng thời còn có tiếng vang ‘cót két’ kỳ quái sắc tình.

“A a a... gạt người... đó không phải là sữa tươi... oh oh..... là nước tiểu của người..... nha nha nha..... Tiểu Ngư Ngư, chó cắn ta... ô... con cắn nữa cũng không có sữa cho con ăn... a a.....” Thanh âm đáng thương mê người khóc lóc sụt sùi làm cho lòng người thực ngứa ngáy, vừa nghe cũng biết trong tấm cung khẳng định đang trình diễn xuân cung đồ kịch liệt nóng bỏng.

Trong tấm cung xác thực đang trình diễn xuân cung đại hí vô cùng tình sắc tà ác, lại có chút dọa người, đã làm mẹ nhưng vẫn là tiểu hài tử – Lạc Á đang cả người trần truồng ôm một con tiểu hùng ngư màu trắng bạc uy sữa.

Nói uy sữa thật ra có chút gượng gạo, phải nói là tiểu hùng ngư kiên quyết muốn hút sữa của Lạc Á mới đúng, tiểu hùng ngư cắn đầu nhũ cậu, dùng sức bú, nhưng lại giống thường ngày không thấy nửa giọt sữa, làm cho nó có chút giận, càng dùng sức cắn mạnh hơn, hoàn toàn mặc kệ mẫu thân đã không chịu được.

Giữa ánh sáng ban ngày làm như vậy chưa nói tới cái gì sắc tình tà ác, cũng sẽ không làm cho Lạc Á đáng thương mê người như vậy, cùng với tiểu hùng ngư khi dễ Lạc Á còn có một siêu cấp đại hùng ngư, nói là đại ngư quái còn tương đối thích hợp.

Ngưu quái lúc nào cũng to lớn dọa người như vậy, toàn thân đều là vẩy rắn cùng gai bằng khủng bố, ôm lấy Lạc Á nhu nhược mềm nhũn từ phía sau, dùng đại thủ hành so với cánh tay nam tử loài người trưởng thành còn mạnh mẽ hơn của mình đâm chọc cái mông nhỏ của Lạc Á. Nhìn liền thấy đau, rất khó tưởng tượng bản thân Lạc Á bị trù sập như vậy sẽ có cảm giác gì, khẳng định vô cùng đau đi!

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như cánh đào, lê hoa đài vũ, vô cùng động lòng cùng chọc người thương tiếc, nhưng là đồng thời cũng sẽ khiến cho giống đực muốn ngược đãi, muốn chà đạp cậu, khi dễ cậu, cảm thấy cậu càng khóc càng khả ái, đại ngưu quái chính là có loại tâm lý biến thái này.

Lạc Á thật sắp khóc tới chết, đôi ngươi hồng sắc đã đọng đầy nước mắt, những giọt nước trong suốt không ngừng từ khóe mắt chảy ra, cái miệng nhỏ nhắn mê người vừa khóc lại vừa kêu: “Ồ ô ô... chớ dùng băng kê đâm ruột ta nữa, sẽ thủng... A a a..... thật sẽ thủng đó..... oh oh oh..... ô ô... Ngưu ca ca là đồ bại hoại, luôn thích dùng đại băng kê khi dễ ta, để cho băng kê cắn ta... ô ô.....”

“Tiểu tao hóa, nói gì vậy! Cái gì gọi là ta luôn dùng đại băng kê khi dễ ngươi, là ai nói cái mông ngứa, cầu xin ta cho đại băng kê đi vào ăn con muỗi...” Ngưu Ma vương không vui mắng, vừa muốn ‘trừng phạt’ tiểu kiều thê, nào ngờ đã có người giúp hấn ‘day dỗ’ cậu.

“A —— ta thật không có sữa... Tiểu Ngưu Ngưu ngoan, bọn ta sẽ uy ngươi ăn canh thịt...” Lạc Á đột nhiên hét lên một tiếng, đau tới nhú chặt chân mày, đáng thương khẩn cầu nhi tử trong ngực lại vừa cắn cậu một cái.

Cậu không có sữa uy nhi tử, chỉ có thể uy nhi tử ăn canh thịt, nhưng tiểu gia hỏa này lại rất thích nằm úp sấp trước ngực cậu hút đầu nhũ, vọng tưởng có một ngày có thể hút ra sữa tươi. Bất quá cái này so với nhi tử muốn ăn tiểu kê kê hay uống nước tiểu của cậu vẫn còn tốt chán!

Thời điểm bảo bảo mới ra đời còn muốn ăn tiểu kê kê của cậu, hại cậu mắc cỡ đến hôn mê tại chỗ, cũng không biết sau đó bảo bảo có uống nước tiểu không, cậu cũng thể không biết xấu hổ hỏi trượng phu. Nếu như cuối cùng trượng phu ngăn trở nhi tử, nhi tử không ăn cũng may, còn nếu không...

Trời ạ! Cậu không dám nghĩ, cậu nhất định phải quên chuyện này, coi như cho tới bây giờ không có phát sinh qua, nếu không cậu sẽ không có mặt mũi sống trên đời, càng không có biện pháp đối mặt với nhi tử cùng trượng phu nữa...

“Oa ! ! ! Các ngươi thật là bỉ ổi, lúc uy nhi tử bú sữa cũng làm!” Thanh âm so với chim hoàng oanh còn ngọt ngào dễ nghe hơn chọt vang lên, Ngưu Ma vương liếc qua, tên ma đầu này lại tới, còn tưởng rằng lần trước bị hấn dùng chữ ‘hù dọa’ thì một thời gian rất dài y cũng sẽ không dám trở lại.

Lạc Á thấy mẹ chồng đột nhiên xuất hiện mắc cỡ chết được, ôm nhi tử trước ngực đầu cúi xuống thật thấp, hận không thể biến mất luôn. Nếu như không phải mông đang bị đại kê kê ‘toàn thân là gai bằng’ của trượng phu giữ chặt thì cậu thật muốn lập tức đào cái洞 mà chui vào.

Ồ, tại sao lại bị Lộ Á nhìn thấy bộ dạng đáng xấu hổ của mình như thế này, y sao cứ thích thừa dịp trượng phu đang giúp cậu ăn con muỗi liền xuất hiện? Hại cậu mỗi lần đều mất thể diện muốn chết, cảm thấy không có mặt mũi gặp lại Lộ Á nữa.

“Phu thê các ngươi thật là một đôi cha mẹ vô lương tâm, còn làm ngay trước mặt hài tử, cũng không sợ tôn tử của ta bị hồng mắt sao?” Lộ Á bay trên không trung, mắng mỏ nhi tử đang cùng con dâu mập hạp.

Lạc Á then thùng quần bách muốn chết, Âu Cách Phỉ Tư lại tỏ ra xem thường. Làm hồng mắt? Thiệt một mẫu hậu còn dám nói, chính y mới nên lo lắng bị châm hồng mắt, y toàn thừa dịp người khác đang làm vô cùng thoải mái mà xông vào, nhìn người khác ân ái như thế sớm muộn nhất định sẽ bị hồng mắt cho xem!

“Tiểu tử thôi, đó là cái thái độ gì! Đáng giận, ngươi đừng tưởng rằng ta không có việc chạy tới quấy rầy, ta đây là tới thông báo cho các ngươi, tối mai đến Thiên giới tham gia yến tiệc đầy tháng của nhi tử Thuộc Tư.” Lộ Á bị biểu lộ khinh thường của nhi tử chọc đến nổi giận.

Thật ra thì y chính là cố ý tới quấy rầy bọn họ, cho nên ban ngày không đến mà chọn nửa đêm canh ba chạy tới thông báo, ai kêu con trai lần trước dùng chữ y sợ nhất uy hiếp y chứ.

“Người cùng Thước Tư hòa hảo?” Ngưu ma vương huy động đôi cánh to lớn màu trắng bạc che kín thân thể Lạc Á, cho dù là mẫu hậu của mình nhưng hắn cũng không muốn để y thấy thân thể Lạc Á.

Đối với chuyện mẫu hậu cùng Thước Tư hòa hảo cũng không ngoài suy nghĩ của hắn, mẫu hậu là khẩu xà tâm phật điển hình, mạnh miệng mà thôi, y đã sớm muốn cùng Thước Tư hòa hảo, chẳng qua là vẫn không biểu lộ ra. Bất quá nhi tử Thước Tư đã được mấy tháng rồi còn làm tiệc đầy tháng cái gì, chẳng qua mẫu hậu ép họ đi.

“Cái gì gọi là ta cùng Thước Tư hòa hảo, ta cùng Thước Tư vốn luôn rất tốt, chẳng qua là cùng vợ nó không tốt... nhưng mà quên đi, xem như vì lợi ích của Thước Tư, liền miễn miễn cưỡng cưỡng tiếp nhận tên kia đi!” Lộ Á hừ một cái, bĩu môi nói.

Y tuy đã từng nhiều lần len lén đi xem nhi tử của Thước Tư, nhưng vẫn không ra mặt cùng bọn họ hòa hảo, tiểu tử Thước Tư kia cũng không tới cầu xin y, bọn họ vẫn căng thẳng như vậy. Không nghĩ tới lần trước bị Âu Tư dùng chữ kia uy hiếp, nhưng lại thành cơ hội cho y và đại nhi tử làm lành, ngày đó y bị dọa sợ còn chưa tới Lưu Tinh cung liền té xỉu ngay trên hành lang Thiên cung, vừa lúc bị vợ chồng Thước Tư thấy, được bọn họ đưa về Lưu Tinh cung, y và con trai vì vậy rốt cuộc có cơ hội nói chuyện.

Từ đó về sau Chu Lợi Địch mỗi ngày đều mang theo nhi tử của hắn và Thước Tư tới Lưu Tinh cung hướng y thỉnh an, y từ từ cũng mềm lòng, rốt cuộc quyết định tiếp nhận hắn. Lần này y muốn mượn yến tiệc đầy tháng của tôn tử, hướng chúng thần tuyên bố tiếp nhận chuyện của Chu Lợi Địch cùng nhi tử, thừa nhận thân phận của bọn họ...

“Đã biết, ta sẽ đi, người còn không nhanh đi về, đừng ở chỗ này làm trở ngại chúng ta.” Ngưu Ma vương lạnh mặt, phất tay đuổi người. Không biết phụ vương có chuyện rời khỏi Thiên giới đến khi nào sẽ trở lại, chờ phụ vương trở lại, hắn nhất định phải nói phụ vương quản mẫu hậu thật tốt, mẫu hậu càng ngày càng quá đáng rồi.

“Thức giục cái gì, ta lập tức đi ngay, nhớ ngày mai mang Lạc Á cùng tiểu tôn tử khả ái của ta cùng tới, ta chờ các người nha!” Lộ Á lần này ngoài dự đoán của mọi người chưa chết nhất định không đi, lại gật đầu đáp ứng, trong mắt lóe lên một tia tà ác.

Muốn y đi không thành vấn đề, bất quá trước khi đi y nên hảo hảo dạy dỗ nhi tử không biết hiếu thuận là gì này, luôn muốn đuổi y đi, còn dùng chữ y sợ nhất uy hiếp y, đồ siêu cấp bất hiếu, đây mới là mục đích thực sự của chuyến này. Lúc này chắc chắn là bọn họ đang làm tình, như thế y mới có thể dùng chiêu tà ác đó chinh nhi tử chứ.

Khóe miệng tinh xảo khẽ nhếch, phun ra một chuỗi chú ngữ, sau đó một đạo kim quang bắn về nơi hạ thể vợ chồng Ngưu Ma vương đang tương liên.

“Các người hảo hảo tương thân tương ái đi nha, muốn tách ra thì ngày mai tới yến tiệc đầy tháng tìm ta, ha ha ha...”

Tiếng cười tà ác còn chưa biến mất, Lộ Á đã không thấy đâu. Từng có loại kinh nghiệm này, Lạc Á kinh hoảng quay đầu nhìn trượng phu, hỏi: “Lộ Á đối với chúng ta làm cái gì? Không phải là...”

Cậu có chút sợ, Lộ Á sẽ không giống như lần trước hạ lời nguyện làm cho hạ thể bọn họ không thể tách ra, dính liền một chỗ đi!

“Tựa như lần trước vậy.” Ngưu Ma vương bắt đắc dĩ gật đầu, hắn thật bội phục mẫu hậu, đều đã lớn tuổi như vậy còn làm ra loại trò đùa ác này.

“Ô ô, vậy làm sao bây giờ? Ta cũng không muốn giống như lần trước cả ngày dính liền một chỗ!” Lạc Á nức nở nói. Nhớ tới hơn một tháng kia hạ thể bọn họ cả ngày dính liền một chỗ, trượng phu mỗi ngày đều đem cậu làm thùng phân, cậu cũng thẹn thùng muốn điên rồi, mặc dù trượng phu bây giờ... vẫn như cũ, ngày ngày đi tiểu trong cái mông cậu!

Ngưu Ma vương nhú mi, thanh mâu thoáng qua một tia không vui, lạnh giọng hỏi: “Người như vậy là ghét cùng ta cả ngày dính liền một chỗ sao?”

Thấy trượng phu tựa hồ tức giận, Lạc Á vội vàng lắc đầu giải thích: “Không, người đừng hiểu lầm, ta chẳng qua là cảm thấy cả ngày dính liền một chỗ như vậy rất bất tiện, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Móng vuốt đại thú nâng cằm Lạc Á lên, đầu ngư to lớn tiến tới gần, thú mâu màu xanh tựa như ánh đèn rực sáng chăm chú nhìn cậu.

“Người sẽ ở trong cái mông ta đi tiểu, bây giờ bảo bảo sinh ra rồi cũng không thể giúp ta uống nước tiểu, người vẫn cầm ở bên trong đi tiểu, bụng sớm muộn sẽ hư mất...” Lạc Á xấu hổ rồi mắt không dám nhìn trượng phu, nhỏ giọng oán giận.

“Thì ra là người bởi vì cái này mà khóc... yên tâm, ngày mai ta nhất định sẽ đi tìm mẫu hậu cỡi bỏ pháp thuật, để cho chúng ta tách ra, đồ ngốc!” Ngư Ma vương nghe xong ha ha cười to, hôn lên gò má phần nộn của tiểu kiều kê. Hắn còn tưởng rằng Lạc Á khóc vì ghét cùng hắn cả ngày ở chung một chỗ, khiến cho hắn có chút tức giận.

Kinh nghiệm lần trước cho hắn biết cùng Lạc Á cả ngày dính liền một chỗ là chuyện nguy hiểm nhường nào, hắn sẽ không lúc nào không nghĩ đến chuyện cuồng thao vật nhỏ khả ái này, như vậy sớm muộn sẽ đem cậu làm hỏng mất.

“Cám ơn người, nhưng chúng ta như vậy làm thế nào đến yến hội?” Lạc Á lo âu chỉ hạ thể hai người dính chặt, vẻ mặt khổ não. Bọn họ như vậy thậm chí ngay cả y phục cũng mặc không xong thì làm sao có thể đi được, sẽ có rất nhiều người tham gia yến tiệc đây tháng a.

“Đây chính là một vấn đề...” Ngư Ma vương nhú chặt thú mi màu bạc, mẫu hậu thật biết chinh người mà.

“Ha ha ha.....” Tiểu hùng ngư trong ngực Lạc Á đột nhiên nở nụ cười, tựa hồ cũng cảm giác được phiền não của cha mẹ, đối với tình trạng quần bách của bọn họ chỉ cảm thấy hết sức buồn cười.

“Tiểu tử thôi, không cho phép!” Ngư Ma vương tức giận rống to. Đáng giận, ngay cả nhi tử cũng cười hắn!

Lạc Á mắc cỡ đỏ mặt, ngay cả nhi tử cũng cười nhạo cậu, ô ô...

.
. .
. .
. .

Hôm sau — Thiên giới

Tiệc đây tháng nhi tử của Mễ Thác Thước Tư được làm hết sức náo nhiệt, chúng thần Thiên giới toàn bộ đều được mời, ngay cả đứa con thứ hai bị Thần Hậu ghét nhất Âm thần Hắc Nặc Lỗ Tư cũng đi, bất quá Thần Vương có việc nên vẫn chưa xuất hiện.

Yến hội tiến hành được một nửa Âu Cách Phỉ Tư mới từ từ đến, chúng thần thấy hắn cũng lấy làm kinh hãi, không phải là bởi vì màu tóc của hắn, mà là bởi vì hắn ăn mặc. Chiến thần cao lớn uy vũ, tuần mỹ lạnh lùng mặc một bộ áo choàng cực lớn màu đen, che kín từ đầu tới chân, trước ngực còn ôm một món đồ rất lớn, chẳng lẽ là lễ vật đưa cho tiểu chất tử!

“Tham kiến Tam điện hạ.” Thị nữ xinh đẹp động lòng người, vóc dáng thon thả tiến lên hành lễ, đưa tay muốn giúp Âu Cách Phỉ Tư cởi áo choàng trên người.

Nào ngờ sắc mặt Âu Cách Phỉ Tư lập tức đại biến, món đồ trong ngực hắn bị dọa sợ đến giật bắn một cái, Âu Cách Phỉ Tư lập tức phát ra khí phách cường đại, đem thị nữ muốn chạm hắn bắn đánh bay.

“Cút ngay!”

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Âu Cách Phỉ Tư, vốn còn định tới thỉnh an hắn nhưng thấy thế liền không dám nữa.

Âu Cách Phỉ Tư lúc này mới nhận ra được mình thất thố, bất đắc dĩ khẽ cau mày, không phải là hắn cố ý làm người khác chú ý, mà là trong áo choàng hắn có thứ tuyệt đối không thể để cho người khác thấy. Lạc Á

đang trốn ở bên trong, trong ngực còn ôm nhi tử vẫn cắn đầu nhũ cậu đang ngủ, pháp thuật của mẫu hậu khiến cho bọn họ bây giờ không thể mặc quần áo, hẳn chỉ có thể khoác áo choàng rồi cho Lạc Á núp ở bên trong.

Trong áo choàng đen nhánh, Lạc Á cười trên côn thịt của nam nhân cũng không biết vừa rồi thiếu chút nữa cậu liền bị người khác phát hiện, cậu chỉ nghe được chung quanh vô cùng ồn ào, tựa hồ đã đến nơi tổ chức yến hội.

Hy vọng nhi tử có thể luôn ở trong mộng đẹp, ngàn vạn chớ tỉnh bây giờ, nếu không phát ra âm thanh liền nguy to. Cậu cũng không thể phát ra âm thanh, nhưng thật là khó, từ đêm qua bị làm đến bây giờ hậu đình đã sưng đỏ không chịu nổi, trượng phu tùy tiện làm một động tác rất nhỏ, cũng sẽ làm cho cậu vô cùng có cảm giác...

Bất quá khó nhịn hơn nữa cũng phải nhịn, cậu và trượng phu đang trần như nhộng, toàn bộ cái mông quang lỏa, đại kê kê của trượng phu còn cắm trong cái mông cậu, tuyệt không thể để cho chúng thần ở đây biết được.

“Thật xin lỗi, Tam điện hạ tha mạng!” Thị nữ xui xẻo ngã xuống đất lại vội vàng bò đến trước mặt Âu Cách Phi Tư, sợ hãi liều mạng dập đầu cầu xin tha thứ.

Nam nhân lạnh lùng phát tay cho nàng lui ra, thị nữ thở phào nhẹ nhõm lập tức rời đi.

Lạc Á ở trong áo choàng khe cau mày, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì sao? Cậu ở bên trong cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể dùng tai nghe ngóng.

Âu Cách Phi Tư phát hiện chúng thần cũng nhìn hắn nhỏ giọng nghị luận, mày kiếm anh tuấn cau cang lợi hại hơn, đồng mâu xanh thẫm hung ác nhìn lướt qua chúng thần đang chụm đầu kê tai, chúng thần lập tức bị dọa sợ đến câm như hến, toàn bộ cúi đầu không dám nhìn thêm.

Ngư Ma vương ở Thiên giới là một kẻ hung bạo, chộc giận hắn thì tùy thời đều có thể mất mạng!

Âu Cách Phi Tư khẽ hừ nhẹ một tiếng sau mới hướng đại điện đi tới, huynh tẩu đang đứng ở nơi đó nhìn hắn, tiểu thọ tinh bị một người không nghĩ tới ôm lấy.

Nam nhân vừa động Lạc Á liền thắm, thiếu chút nữa kêu thành tiếng. Mỗi khi nam nhân đi một bước, côn thịt to lớn trong cái mông sẽ động một cái, nhẹ nhàng ma sát tràng bích, cảm giác ngứa ngáy tuyệt vời lập tức vọt tới óc, mật dịch phong phú lại chảy ra.

Cậu cắn thật chặt môi dưới, đem tiếng rên rỉ nhiều lần đến khoe miệng cứng rắn nuốt trở về, nam nhân không biết cậu khổ, bước chân rất lớn, đại kê kê mấy lần đụng phải chỗ sâu trong tao huyết nhạy cảm, nhưng chẳng qua là vừa đụng phải liền lập tức rời đi, thật giống như lông vũ gãi ngứa. Cảm giác kia thực phiền lòng, khiến cho chỗ sâu trong cái mông hảo trống rỗng...

Chờ lúc trượng phu dừng lại, Lạc Á đã đầu đầy mồ hôi, vừa định nôn mửa, bên ngoài áo choàng liền vang lên một giọng nam lạnh như băng uy nghiêm.

“Người đã đến rồi.”

Lạc Á lập tức bị dọa sợ đến một cử động cũng không dám, lẳng lặng nằm áp vào ***g ngực lạnh như băng lại tràn đầy cảm giác an toàn của trượng phu, hai lỗ tai giờ lên thật cao, cẩn thận lắng nghe động tĩnh chung quanh, thần kinh vô cùng căng thẳng.

Đối diện với Âu Cách Phi Tư là đại ca trong tam bào thai như cùng khuôn in ra, trên người luôn tỏa ra vạn đạo kim quang chói mắt, hẳn chỉ khẽ ừ một tiếng. Trừ Lạc Á, hẳn đối với người khác cũng vô cùng lạnh lùng, bất quá đại ca cũng lạnh lùng giống hắc chác sẽ không để ý.

“Tam điện hạ, cảm ơn người, hân hạnh đón tiếp.” Đứng bên cạnh nam nhân tóc vàng, mỹ nam tử tóc xám giống như bách hợp cao quý xinh đẹp, ưu nhã hướng hắn chào một cái, phong độ phiêu phiêu, thần thái không thua bất kỳ kẻ nào ở đây. Không hổ là ánh sáng của nhân loại, để cho chúng thần Thiên giới cũng thưởng thức Thánh Đức Thái tử Chu Lợi Định.

“Mãi không thấy người xuất hiện nên chúng ta còn tưởng rằng người không tới.” Nam nhân tóc đen hôm nay ôm nhân vật chính – tiểu quang sư cười nói, hần và mỹ nam tử tóc vàng cùng Âu Cách Phỉ Tư có khuôn mặt giống hệt nhau.

“Người cũng tới thì ta làm sao không đến được.” Nhìn nhị ca của mình, Âu Cách Phỉ Tư lạnh lùng nhếch môi. Không nghĩ tới lại ở chỗ này đụng phải hần, còn thấy hần biến thành người hình, thật là ly kỳ! Chẳng lẽ hần không sợ mẫu hậu thấy sẽ bị hù chết sao!?

“Tại sao không thấy em dâu khả ái cùng tiểu hùng ngư của chúng ta? Lần trước cứu các người, chỉ vội vàng cùng em dâu gặp mặt một lần, không có cơ hội cùng em dâu trò chuyện mấy câu.”

Tiểu chất tử trong ngực Hắc Nặc Lỗ Tư đang chơi đùa với mái tóc dài của hần, Âm thần tò mò hỏi đệ đệ, kim mâu so với đại ca nhạt hơn một chút nhìn chằm chằm món đồ đệ đệ ôm trước ngực, nhanh chóng lướt qua một tia tà ác không rõ ý nghĩa.

“Sao không đưa tam Vương phi cùng tiểu điện hạ đến? Tiểu điện hạ nghe nói cũng sắp đầy tháng.” Chu Lợi Địch cũng ôn nhu cười hỏi, ánh mắt xanh biếc so với phỉ thúy còn xinh đẹp hơn quan sát ba huynh đệ sinh ba đứng chung một chỗ.

Ba nam nhân được xưng tụng là đẹp nhất Thiên giới nhất tuy có khuôn mặt giống nhau nhưng khí chất lại khác xa một trời một vực, cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng. Trọng phu của hần là lãnh khốc uy nghiêm, Nhị điện hạ là tà mị lỗ mãng Tam điện hạ lại là lãnh đạm hung ác, đều là siêu cấp mỹ nam tử trên đời hiếm thấy, mị lực vô biên. Bốn phía chúng thần ánh mắt toàn bộ tập trung ở trên người ba huynh đệ, những nữ thần xinh đẹp người người gò má ửng hồng, trong mắt tất cả đều là mê luyến...

Lạc Á nghe có người nhắc tới mình và nhi tử, bị dọa sợ đến ngừng thở, tim đập như đánh trống. Lúc này cái môn nhỏ càng ngày càng ngửa, chỗ sâu càng ngày càng trống rỗng, con muỗi bắt đầu làm ác, thật muốn đại băng kê của nam nhân có thể hung hăng đâm vào.

Cái môn nhỏ cơ khát không khỏi len lén xiết hai cái, động tác nhẹ nhàng vô cùng lại làm cho nam nhân âm thầm kêu khổ. Cắm trong cái môn đều là *** dịch lại không thể động, thật là ‘sống không bằng chết’, hần phải cắn chặt hàm răng mới có thể miễn cưỡng khống chế mình. Bây giờ tiểu kiều thê lại giãy giụa, không phải là muốn tánh mạng của hần sao!

Tuy biết tiểu kiều thê không phải cố ý, càng không phải là dụ dỗ hần, nhưng vẫn khiến cho hần thiếu chút nữa không thể kiềm chế, hần sắp không khống chế được bản thân nữa!

“Tiểu hùng ngư hôm nay có chút không thoải mái, Lạc Á muốn chiều cổ nó nên không tới được, lần sau sẽ dẫn bọn họ cùng đi.” Âu Cách Phỉ Tư miễn cưỡng áp xuống dục hỏa đang làm loạn trong cơ thể, mặt không đổi sắc trả lời. Nhìn về mặt của hần bây giờ thật khó có thể tưởng tượng là hần đang làm chuyện *** uế hạ lưu đến nhường nào!

“Nguyên lai là như vậy! Người ôm thứ gì trong áo choàng đó, có phải lễ vật muốn tặng cho tiểu chất tử hay không, cho ta xem một chút!” Âm thần ồ một tiếng thật dài, ánh mắt tà mị khôn khéo quan sát vật trong ngực đệ đệ, bỗng dưng đưa tay muốn kéo áo choàng đệ đệ ra. Vừa rồi thị nữ muốn lấy áo choàng xuống lại bị đệ đệ phản ứng lớn như vậy, bên trong khẳng định cất giấu cái gì quan trọng.

Lạc Á núp trong áo choàng bị dọa đến toàn thân phát run, sống lưng toát ra mồ hôi lạnh, lần này mà bị phát hiện thì xong rồi!

“Người làm gì thế!” Âu Cách Phỉ Tư cũng sợ hết hồn, lập tức bắn một đạo lục quang đẩy tay của nhị ca ra. Tay hần đang ôm Lạc Á, không có cách đưa ra, cũng may có thể sử dụng pháp thuật.

Bị dọa sợ nên tiểu kiều thê run hết sức lợi hại, tiểu huyết cũng hơi co rút lại như muốn hút đi huyết mạch của hần, làm hần thật sự không nhìn được, còn thịt to lớn từ từ động đậy. Đứng trước mặt hai ca ca cùng một tấu tấu, chung quanh còn có rất nhiều thần linh, nhưng hần không quản được nữa...

Lạc Á không nghĩ tới trọng phu lại dám trước mặt nhiều người như vậy động, cũng sốt một chút, lập tức đưa tay che miệng lại. Vẫn chờ đợi trọng phu trừu sấp, lúc này rốt cuộc như nguyện, khoái cảm mãnh liệt tuôn trào, kích thích chưa bao giờ từng có khiến cho cậu thoải mái muốn phát điên...

“Thứ đang động trong ngực ngươi rốt cuộc là bảo bối gì?” Âm thần tươi cười càng tà mị, hắc cũng không buông tha cho tam đệ, lại muốn đưa tay giật lấy đựng áo choàng.

“Không liên quan đến ngươi.” Âu Cách Phỉ Tư lạnh lùng mắng, lại phát ra một đạo lục quang hắt văng tay của nhị ca, côn thối vẫn không dừng lại mà tiếp tục trườn sát, cẩn thận từ từ di động, chỉ cần vừa động thì chính hắc cũng không muốn ngừng.

Tiểu huyết của tiểu kiều thể thể nào lại thất chặt như vậy, xem ra cậu cũng giống như hắc, sớm nhện không nổi! Thật thoải mái, không nghĩ tới ở trước mặt người khác làm sẽ thoải mái như vậy, kích thích chết mất!

Dục vọng khiến cho Chiến thần mất đi lý trí, rõ ràng nhị ca đã nổi lên nghi ngờ, hắc vẫn như cũ mạo hiểm bị chúng thần phát hiện, ở trước mặt mọi người trộm thao tiểu kiều thể, thật sự làm cho người ta bội phục hắc lớn mật cùng háo sắc.

“Ngươi càng không cho ta xem thì ta càng muốn xem.”

Hắc Nặc Lỗ Tư đang chuẩn bị gây sự cùng đệ đệ, lại bị đại ca ngăn trở.

“Đủ rồi! Đừng ở tiệc đầy thán của nhi tử ta làm loạn, chú ý một chút!” Thước Nhĩ Thác Tư không vui trừng mắt nhìn Nhị đệ thích gây sự, trầm giọng cảnh cáo.

“Ngại quá.” Phụ thân của nhân vật chính đã lên tiếng, Hắc Nặc Lỗ Tư không thể không cho người ta mặt mũi, trong lòng vẫn không cam, nghĩ, thật đáng tiếc, khó lắm mới bắt được nhược điểm của Âu Tư, có cơ hội để cho Chiến thần bình thường cực kỳ lãnh khốc ở trước mặt chúng thần mất thể diện.

Âu Cách Phỉ Tư lạnh lùng hừ một tiếng, bụng đột nhiên hơi ươn ướt, có thứ gì phun ở trên người hắc, trong áo choàng đồng thời vang lên một thanh âm ‘xì xì’ kỳ quái, đây là tiếng lúc đi tiểu mới có.

Thanh mâu thoáng qua một tia kinh ngạc, không thể nào, Lạc Á lại bị dọa đến tiểu ra!

Không sai, Lạc Á bị dọa cho sợ gần chết, tuy cậu chìm đắm trong khoái cảm mập hợp nhưng thần kinh vẫn rất căng thẳng, cảm giác kích thích tùy thời sẽ bị phát hiện cùng sợ hãi khiến cậu không chịu nổi, mất thể diện tiểu ra.

Phát hiện mình bị dọa sợ đến tiểu ra, Lạc Á xấu hổ muốn chết, lúc này lại nghe đến giọng nam khinh bạc tà nịnh mê người kia vang lên.

“Các người nghe được thanh âm gì không?” Hắc Nặc Lỗ Tư cố ý hỏi huynh tẩu bên cạnh, kim mâu một mực không rời khỏi món đồ đệ đệ ôm trong người. Trong ngực Âu Tư quả nhiên cất giấu một người, về phần thân phận người nọ ra sao...

Kim mâu chợt trở nên sáng chói, muốn nhìn thấu thứ bên trong áo choàng đệ đệ, Âu Cách Phỉ Tư lập tức làm phép, để cho hắc chỉ có thể nhìn đến một màu xanh biếc, cái gì khác cũng không thấy.

“Xem ra pháp lực của ngươi khôi phục không ít, rất nhanh liền có thể hoàn toàn phục hồi như cũ.” Lại thất bại Hắc Nặc Lỗ Tư có chút bất đắc dĩ, liếc nhìn mái tóc màu xanh đậm của đệ đệ, cười nói.

Âu Cách Phỉ Tư không trả lời, tàn nhẫn trừng mắt nhìn nhị ca một cái, hắc tỏ rõ là cố ý muốn cho mình ở trước mặt chúng thần bối rối, đừng để cho mình bắt được nhược điểm của hắc nếu không mình nhất định sẽ đáp lễ hắc thật tốt.

“Nhị diện hạ lỗi tai thật tốt, có thể nghe được thanh âm chúng ta nghe không được.” Chu Lợi Địch mở miệng hòa giải, khóe miệng vẫn mỉm cười tựa như gió xuân thán hai ấm áp động lòng người.

“Ta cũng không có nghe được thanh âm gì.” Mễ Thác Thước Tư cũng lắc đầu, lạnh lùng nói.

Vốn Lạc Á tưởng rằng chết chắc lại nghe được đối thoại của bọn họ, khóe miệng nâng lên, ở trong lòng thở dài một tiếng. Cũng may lỗi tai bọn họ không tốt, thật là may mắn, cuối cùng tránh được một kiếp, còn tưởng rằng lần này nhất định sẽ bị phát hiện chứ!

Hắc Nặc Lỗ Tư liếc mắt, thanh âm rõ ràng như vậy họ sao lại không nghe được, bọn họ là đang cố ý giúp Tam đệ mà.

“Mẫu hậu đâu?” Âu Cách Phỉ Tư không để ý tới nhị ca nữa, quay đầu hỏi đại ca. Làm nhẹ như vậy bây giờ không đã ghiền, hỏi mẫu hậu một tiếng xong rồi đi, ra bên ngoài tìm một chỗ hảo hảo làm cho đủ!

“Mới vừa rồi còn ở đây, Hắc Tư gần tới là đi rồi.” Minh thần liếc nhìn nhị đệ. Hắc Tư mới đến cửa chính, mẫu hậu thấy được khí của hắn liền bị dọa chạy, không biết đã chạy đi đâu!

“Ta đi tìm y, cái này là lễ vật cho nhị tử ngươi.” Âu Cách Phỉ Tư biến ra một thanh đao dính bảo thạch lấp lánh rực rỡ, đưa đến trên người tiểu quang sư trong ngực nhị ca.

Bộ dáng tiểu quang sư có sừng màu vàng tuyệt đẹp, rất giống thú hình của đại ca, uy phong lẫm lẫm, hào quang vạn trượng. Bởi vì so với tiểu hùng ngư nhà mình lớn hơn, hình thể tiểu quang sư cũng gấp đôi tiểu hùng ngư, đáng đáp so với tiểu hùng ngư cường tráng hơn rất nhiều.

Tiểu quang sư thấy bảo đao thì vô cùng thích, lập tức buông tha việc đùa giỡn tóc nhị thúc, cầm lên bảo đao không lớn lắm chơi đùa, rõ ràng vô cùng thích phần lễ vật này.

“Cám ơn Tam điện hạ.” Chu Lợi Dịch lời còn chưa nói hết, liền thấy Âu Cách Phỉ Tư vội vàng xoay người rồi đi, lực mâu trong suốt cơ trí thoáng qua một tia vui vẻ kỳ quái, không nghĩ tới hai vợ chồng Tam điện hạ lá gan lớn như vậy.

“Đệ tức của chúng ta giống như đã tới, không biết tiểu chất tử có tới không.” Hắc Nặc Lỗ Tư ôm bả vai ca ca, *** uể cười cợt.

“Nhàm chán!” Minh thần liếc mắt nhìn đệ đệ.

Chu Lợi Dịch lắc đầu mỉm cười, hy vọng lần sau có thể cùng em dâu núp dưới áo choàng chính thức gặp mặt, có cơ hội nói chuyện với nhau...

Bên ngoài Thái Dương thần điện không có một bóng người, tất cả mọi người bao gồm thị vệ cũng được Chu Lợi Dịch mời vào trong điện uống rượu, Âu Cách Phỉ Tư dự hỏa đốt người ôm Lạc Á mới ra khỏi đại điện, liền khẩn cấp bay lên nóc thần điện, kéo áo choàng bao Lạc Á ra, đem cậu đè trên nền ngói bằng vàng lạnh như băng mà cuồng thao.

“Tiểu tao hóa, vừa rồi lại một mực cảm dỗ ta, còn dám đi tiểu lên người ta, xem ta thao chết ngươi...”

“Oh ah... ta không có cảm dỗ ngươi... oh oh..... ta không phải cố ý muốn đi tiểu... ách a a a..... tha thứ ta... a.....” Tiểu kiều thê lắc đầu kêu oan, thân thể bị đâm đến sắp tan chảy, tiểu huyết vui sướng kẹp chặt thú hành nam nhân mà bú mút, hưởng thụ khoái cảm mãnh liệt khi bị xâm chiếm.

Mới vừa rồi thật là quá kinh hiểm, cũng may mọi người đều ngẩn ngơ, nếu không hai vợ chồng bọn hắn bây giờ khẳng định sớm bị tất cả mọi người cười nhạo, không mặt mũi nào gặp người nữa!

“Ta nói ngươi đang câu dẫn ta, còn cố ý đi tiểu lên người ta, không cho phép phản bác!” Nam nhân bá đạo mắng, đại côn thịch vừa trướng lại vừa đau cuồng loạn đâm chọc trong tiểu huyết ẩm áp nóng bỏng. Vây rối cùng gai bằng giá lạnh nhanh chóng ma sát trắng bích ướt át, đem mật dịch cuồng phun ra, làm tăng thêm vẻ tiên diễm trên nền ngói xinh đẹp xa hoa dùng vàng ròng làm ra này...

Ngưng mắt nhìn tiểu kiều thê dưới ánh trăng động lòng người, lộ ra mỹ thái kinh người, đồng mâu màu xanh biến thành xanh đậm, tiểu kiều thê tối nay giống như càng thêm mê người hơn trước. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lại đầm mồ hôi và nước mắt có chút hoa lệ, hắn thích nhất đôi môi đỏ mọng bị cắn đến xuất huyết, da thịt bị mồ hôi thấm ướt như hoa anh đào xinh đẹp ướt sương ở dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng yêu diễm mê người, tựa như phấn ngọc thượng hạng. Càng nhìn càng cảm thấy tiểu kiều thê thật là đẹp, hảo mê người, khiến cho người ta thật là muốn hung hăng chiếm giữ làm của riêng...

“Ừm, đã biết... a a..... là ta không biết xấu hổ câu dẫn ngươi... oh a a... nha nha... là ta..... cố ý đi tiểu trên người ngươi..... a ha... ta biết... sai lầm rồi... xin ngươi..... trừng phạt ta... A a a a.....” Bị khoái cảm bắt làm tù binh đầu óc Lạc Á loạn thất bát tao, mất đi khả năng suy nghĩ, ngoan ngoan như nam nhân mong muốn, *** loạn kêu lên.

“Lại tự mình cầu xin ta trừng phạt ngươi, tiểu tao hóa hảo *** đang, ôm nhị tử còn bị ta thao đến thích như vậy, còn lớn tiếng kêu cơ khát như vậy, cũng không sợ đánh thức nhị tử sao?” Nam nhân tà ác cười, liếm vết máu rơi trên cánh môi phấn nộn, lại đưa tay bóp một đầu nhũ khác không bị nhị tử mút.

Được nam nhân nhắc nhở, Lạc Á vội vàng nhìn nhi tử trong ngực, tiểu hùng ngư ngử thực say, đối với động tác kịch liệt của bọn họ chẳng qua là nhẹ nhàng rên rỉ hai tiếng nhưng cũng không mở mắt.

Lạc Á hơi an tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, điều chỉnh tư thế trên tay, cố gắng ôm nhi tử, để cho bé có thể ngủ an ổn, sẽ không bởi vì động tác kịch liệt của nam nhân mà rơi ra...

“A a a... đêm tối... đêm tối..... chính là chỗ đó... a a..... con muỗi vừa cắn ta... vừa làm phép... a nha nha... cứu... ta...” Đột nhiên đại kê kê của nam nhân giống như trụ bằng sáp đến chỗ sâu trong cái mộng, đỉnh đến cực tâm sưng đỏ, khiến cho Lạc Á lập tức quên sự tồn tại của nhi tử, kêu đến chết đi sống lại.

Thân thể tựa như bị vạn đạo lôi điện cùng nhau đánh trúng, nếu bị điện giết chết thì thật đáng sợ, ngay cả tim cũng bị giết đến co quắp tê dại, khiến cho cậu thiếu chút nữa lại mất không chết.

“Con muỗi? Người thật rất giống một con muỗi cái, một con muỗi cái khả ái làm người ta muốn ăn...” Nam nhân sắp cười chết, đem tiểu thịt huyết trơn trượt sáp đến kêu ‘xích phốc, xích phốc’, hợp với thanh âm thân thể va chạm tình sắc vang dội, đan xen vào nhau tạo thành nhạc khúc *** uế tối thượng.

Dưới ánh trăng màu bạc sáng tỏ, phu thê Ngưu Ma vương hoàn toàn trầm mê trong bể dục, đem nhi tử kẹp ở giữa, giống như hai con mèo hoang đang phát tình, ở trên nóc Thái Dương thần điện làm đến khí thế ngất trời. Bọn họ hoàn toàn mặc kệ chúng thần đang ở phía dưới, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phát hiện, dù sao bọn họ ngay trước mặt chúng thần cũng dám núp trong áo choàng ân ái...

Cũng may phía dưới yến tiệc đầy tháng đang rất náo nhiệt, người người trong đại điện hoàn toàn không chú ý tới trên nóc nhà có người, lại không nghĩ đến lại có người dám ở trên đỉnh đầu bọn họ mập mờ...

“Nha ách... ta mới không phải con muỗi cái, con muỗi cái không sanh được tiểu ngư... a a..... ta là... ta là bò cái nhỏ..... ách oh oh.....” Lạc Á vừa sáng khoái rên rỉ, vừa lắc đầu cải chính.

Trong mộng cậu tuy có con muỗi nhưng cậu tuyệt đối không muốn biến thành con muỗi, vậy quá đáng sợ đi! Cũng không biết trong cái mộng là con muỗi đực hay là con muỗi cái? Chắc là muỗi đực đi! Chỉ có muỗi đực mới có thể dữ dội như vậy, hư hỏng như vậy, lại thích loạn cắn cậu, bất quá con muỗi này tựa hồ pháp thuật vô cùng cao cường, ngay cả trượng phu là Chiến thần lợi hại như vậy cũng không có cách nào trị nó.

Ai, cũng không biết con muỗi hung hãn lợi hại như thế làm sao lại chạy vào cái mộng cậu, nó có phải muốn cả đời ở trong mộng của cậu, sau đó ăn thịt cậu, uống máu của cậu, một mực hành hạ cậu a!

“Phụt! ” Nam nhân thấy thực buồn cười, hần nếu biết suy nghĩ trong lòng tiểu kiều thê, nhất định sẽ cười lợi hại hơn nữa đi.

“Được, người là bò cái nhỏ, không phải là con muỗi cái, ta nói sai. Xin hỏi trên đời này bò cái nhỏ thích gì nhất?”

Nam nhân đặt câu hỏi, đồng thời còn thật to lớn cố ý để trước tiểu đậu trong cực tâm kịch liệt cọ xát xoay tròn, hy vọng câu trả lời không cần nói cũng biết.

“Nha nha nha ——” Khoái cảm mãnh liệt khó có thể tưởng tượng xỏ xuyên qua toàn thân Lạc Á, đôi môi đỏ mọng mở to tới cực điểm, phát ra tiếng thét chói tai giống như muốn chết đi, thân thể kịch liệt co rút run rẩy.

Vừa vặn lúc này trong đại điện phía dưới vang lên tiếng đàn tuyệt vời vô cùng, mê hoặc tâm hồn, làm cho chúng thần kích động vỗ tay, át đi tiếng thét chói tai của Lạc Á. Tiếng đàn này do Chu Lợi Dịch đánh ra, Chu Lợi Dịch tuy là loài người nhưng tài đánh đàn so với Nhạc thần còn xuất sắc hơn.

Tiên nhạc mê hoặc lòng người làm cho Ngưu Ma vương càng thêm phấn kích, đi theo tiếng nhạc động lòng người chọt nhanh chọt chậm, chọt cao chọt thấp, hần dùng tiết tấu hỗn loạn xỏ xuyên tiểu huyết vô luận làm như thế nào cũng vĩnh viễn chặt hẹp như xử tử, đâm chọc vào thân thể nhu nhược, khiến cho tiểu kiều thê lắc lư còn lợi hại hơn hồi nãy.

Lạc Á lớn tiếng thét lên, hai chân rời khỏi eo nam nhân ở trên không trung hưng phấn đá lung tung, động tác vô cùng mãnh liệt cùng tiếng thét hưng phấn chói tai cuối cùng đánh thức tiểu hùng ngư vẫn đang ngủ say...

Thú đồng hồng sắc giống Lạc Á như đúc mở ra, nghi ngờ nhìn mẫu thân hét đến chết đi sống lại, khoe miệng đều là nước miếng, còn chảy một ít xuống người mình. Mẫu thân có phải đói bụng hay không? Kêu thật là lớn tiếng, làm bé mới tỉnh cũng cảm thấy thật là đói nha!

Tiểu hùng ngư đối với đầu nhũ một mực ngâm trong miệng từ sớm đã bị mình hút lớn như trái anh đào lại nhanh chóng dùng sức bú liếm, biết rõ không thể nào hút ra sữa nhưng bé luôn thích ăn đầu nhũ của mẫu thân vừa thơm lại vừa ngọt...

“A a a a..... Tiểu Ngư..... Ngư... oh oh oh oh oh..... con muối... con muối...” Lạc Á phát hiện nhi tử đã tỉnh lại loạn hút cậu, đầu nhũ bị hút thật sự rất ngứa, con muối còn một khắc cũng không chịu nghỉ lại hung hăng cắn cậu, khoái cảm mãnh liệt khiến cậu ngay cả một lời cũng nói không rõ.

“Bò cái đáng giận, ta đây thương ngươi như vậy, thế nhưng ngươi thích nhất lại không phải là ta!” Nam nhân giận dữ, hẳn cho là tiểu kiều thê nhất định sẽ nói thích nhất hẳn và còn thịt của hẳn, nào ngờ lại là ‘Tiểu Ngư Ngư’ cùng ‘con muối’, tức chết hẳn mà!

Lạc Á mê mang nhìn mặt vẻ trượng phu đột nhiên đầy giận dữ, thấy thực khó hiểu, mình làm sai cái gì khiến cho trượng phu tức giận như thế.

Nhưng cậu căn bản không có cơ hội hỏi, trượng phu giận dữ giống như phát điên cuồng bạo sáp tiểu huyết cậu, còn thịt liền trở nên lớn gấp đôi, gai băng trên thú hành cũng dài ra, mấy cái gai trên đại đầu đỉnh cũng đâm ra, tựa hồ chuẩn bị đem cậu làm đến hồng mắt, thao xuyên cái mông của cậu...

“Không muốn... A a... thật là đau..... ô ô ô..... tiểu huyết muốn hư... a a a..... ngươi ăn nhẹ một chút... a a..... ngươi ăn con muối nhẹ một chút... oh oh oh... đâm chết mất... A a a a..... Ngư ca ca chó đâm con... muối... ngươi đâm con muối, con muối liền đâm ta... oh a..... Tiểu Ngư... Ngư chó hút..... cầu xin con đừng hút... đầu nhũ cũng bị con hút nát rồi... ô a a...” Lạc Á vừa khóc lớn vừa cầu khẩn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch vì đau.

Cậu tựa hồ rất thống khổ, nhưng còn thịt nhỏ nhắn không bị khống chế phía dưới lúc trước ỉu xiu vậy mà lại cương lên, lần này không phải là muốn đi tiểu, là muốn bắn tinh. Đau nhức lạnh đến tê dại xen lẫn trong khoái cảm không tưởng khiến cho cậu đang đau muốn chết đồng thời cũng cảm thấy khoái cảm liên tiếp!

“Hỏi ngươi một lần nữa, trên đời này ngươi thích nhất là cái gì? Không cho phép trả lời sai nữa, nếu không thật sự làm nát cái mông cùng bụng ngươi, để cho ruột và bụng của ngươi thối ra.” Nam nhân buông lời uy hiếp kinh khủng.

“Ô ô ô... ta thích.....” Lệ mâu hồng sắc e ngại liếc nhìn trượng phu, do dự nên trả lời như thế nào, chỉ sợ trả lời sai sẽ khiến cho cái mông cùng bụng bị làm nát mất.

“Thích gì, nói mau!” Nam nhân thúc giục, phút chốc biến thành đại ngư quái, thú hành hung ác kinh người nhắm đến nơi sâu thẳm vừa đâm vừa vờn cánh bay đi!

.
. .
.

Âu Cách Phỉ Tư không biết sau khi hẳn bay đi, có hai người thị nữ lập tức ôm bụng cười vang, xoay người biến lại là người hẳn muốn tìm – Lộ Á cùng một tiểu nam hài đáng đáp rất giống Lộ Á.

“Mẫu hậu, cười chết ta rồi. Không nghĩ tới Tam ca luôn là bộ mặt quan tài, lại to gan háo sắc như vậy!” Tiểu nam hài tóc vàng mắt xanh, da trắng như tuyết, chừng mười bốn, mười lăm tuổi đối với Lộ Á cười nói, cười đến chảy nước mắt.

“Mặc Nhĩ, ta nói với ngươi Tam ca của ngươi bây giờ biến thành đại sắc ngư, ngươi còn chưa tin, bây giờ thì tin rồi đi!” Lộ Á nhìn Thất nhi tử của mình – Mộng thân Mặc Thụy Nhĩ hừ một cái, y cũng sắp cười chết, hình ảnh con thứ ba mang theo thê nhi hoảng hốt chạy trốn thật sự rất buồn cười.

Y vẫn muốn nhìn con dâu hạ thể tương liên cùng con trai sẽ tới tham gia yến tiệc đầy tháng như thế nào, không ngờ đứa con thứ hai đột nhiên xuất hiện, khiến cho y bị dọa sợ lập tức bỏ trốn, lại vừa lúc đụng phải

Thất nhi tử cũng ở đây trốn tránh. Y liền mang nó canh giữ bên ngoài Thái Dương thần điện, chờ con thứ ba đi ra, ai ngờ con thứ ba vừa ra tới liền vội ôm lão bà bay lên trên nóc nhà đánh dã chiến, có xuân cung đồ miễn phí để xem, bọn họ dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt, vẫn núp ở phía dưới nhìn lên, sau đó cố ý đợi khi đứa con thứ ba làm đến thời điểm cuối cùng sẽ biến thành thị nữ chạy ra hù dọa bọn họ, ha ha ha...

“Không nghĩ tới Tam ca bình thường khôn khéo như vậy, lại không phát hiện ra là chúng ta...”

“Ngưu Ma vương không phát hiện các người, nhưng ta phát hiện! Tiểu Mặc Nhĩ, cuối cùng đã tìm được người!” Mặc Thụy Nhĩ lời còn chưa nói hết, sau lưng liền truyền tới một tiếng cười sảng khoái tục tằn.

Mặc Thụy Nhĩ ở trong lòng kêu to không ổn, A Đức Thái tên lão đầu biến thái kia đuổi tới, mình tại sao xui xẻo như vậy, lại bị lão yêu quái này coi trọng, đều là lỗi của Tam ca. Sớm biết cũng không hù dọa Tam ca chạy mất, như vậy giờ phút này còn có thể để cho Tam ca giúp ngăn cản một chút!

“Mẫu hậu, chạy mau!” Mặc Thụy Nhĩ sợ hãi quay đầu, nhìn một đầu tóc quăn màu lửa đỏ, khắp người đều là chú ẩn, nam thần trung niên so với Âu Cách Phỉ Tư còn cao lớn khôi ngô hơn liền bị dọa sợ đến thét chói tai.

Thật sự là quả báo, vừa rồi bọn họ vẫn còn dọa người, bây giờ lập tức liền đến phiên bọn họ bị người dọa cho phải chạy trốn!

“Không còn kịp rồi, A Đức Thái pháp lực cao cường, chúng ta không trốn thoát, mau biến thân.” Lộ Á lắc đầu.

A Đức Thái cùng trợ thủ y ngang hàng, ngay cả bọn Thước Tư đều không phải là đối thủ của hắn, hiện tại trợ thủ lại không có ở đây. Trong đại điện tuy nhiều thần linh tề tụ nhưng chờ bọn họ đi ra Mặc Nhĩ sợ rằng sớm bị A Đức Thái bắt đi rồi, bây giờ biện pháp duy nhất là dùng đòn sát thủ siêu cấp của bọn họ!

Mặc Thụy Nhĩ gật đầu, chỉ thấy Thần Hậu cùng Thất vương tử tôn quý trong nháy mắt liền từ mỹ thiếu niên xinh đẹp siêu cấp biến thành hai đồng đại tiện cực kỳ thối màu đen, mặt trên còn có mấy con ruồi xanh biếc bay loạn...

Nam thần tóc đỏ choáng váng, ngay sau đó bị mùi thối mãnh liệt kích thích thiếu chút nữa té xỉu, vội vàng đưa tay bịt mũi. Vương Đông tại sao có loại lão bà cùng nhi tử thế này, động một chút là biến thành đại tiện, thật là...

Cuối cùng Lộ Á cùng Mặc Nhĩ có bị nam nhân tóc đỏ thần bí bắt đi hay không, ở nơi này cũng không muốn nói nhiều, bởi vì đó là một chuyện xưa khác... Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguu-ma-vuong-cat-van-tu>